

Larry Niven

Protector

(1973)

PHSSTHPOK

Geneza, capitolul 3:

22. Și a zis Domnul Dumnezeu: "Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să'mănânce și să trăiască în veci!..."

23. De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

24. Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinei celei din Eden și'a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

I

Stătea sub un cerc de trei metri de twing luminos, privind cât vedea cu ochii panorama deloc ațâțătoare.

Chiar și cu un deceniu în urmă, stelele acelea fuseseră doar câteva punctulețe roșu-închis în siajul său. Când activa hubloul de la prova, ele sclipeau într-un albastru intens, atât de puternic încât puteai citi la lumina lui. În părțile laterale, cele mai mari se turtiseră în mod vizibil. Acum însă erau numai stele, puncte albe risipite ici-colo pe un cer de cele mai multe ori negru. Un cer

Larry Niven

Protector

(1973)

PHSSTHPOK

Geneza, capitolul 3:

22. Și a zis Domnul Dumnezeu: "Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să'mănânce și să trăiască în veci!..."

23. De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

24. Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinei celei din Eden și'a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

I

Stătea sub un cerc de trei metri de twing luminos, privind cât vedea cu ochii panorama deloc ațâțătoare.

Chiar și cu un deceniu în urmă, stelele acelea fuseseră doar câteva punctulețe roșu-închis în siajul său. Când activa hubloul de la prova, ele sclipeau într-un albastru intens, atât de puternic încât puteai citi la lumina lui. În părțile laterale, cele mai mari se turtiseră în mod vizibil. Acum însă erau numai stele, puncte albe risipite ici-colo

pe un cer de cele mai multe ori negru. Un cer pustiu. Norii de praf ascundeau spectacolul de lumină și măreție al căminului său.

Luminița din centrul hubloului nu era o stea. Avea mărimea unui soare, întunecată în centru și îndeajuns de strălucitoare ca să poată distruge retina unui om. Era lumina unui statoreactor Bussard*^{1}, arzând la numai treisprezece kilometri depărtare. La răstimpuri de câțiva ani, Phssthpok petrecea o vreme privind jetul, ca să se asigure ca arderea era constantă. Cu mult timp în urmă, observase o oscilație lentă și periodică și izbutise în ultima clipă să oprească transformarea navei sale într-o mininovă. Acum însă, în săptămânile de când o privea, lumina alb-albastră nu se modificase deloc.

În cea mai mare parte a unei vieți lungi și lente, cerurile se târâseră pe lângă hublourile lui Phssthpok. Totuși el nu-și amintea mare lucru din această călătorie. Așteptarea fusese prea lipsită de evenimente ca să-i intereseze memoria. Așa se întâmplă de altfel în etapa Protector a speciei Pak, când amintirile revăzute în clipele de destindere sunt cele din copilărie și, mai apoi, din etapa de Prăsitör, când lumea este un loc nou, spectaculos și eliberat de orice responsabilități. Doar pericolul care l-ar amenința pe el sau pe copiii lui poate smulge un Protector din obișnuita-i indiferență visătoare, conferindu-i o furie ce-l transformă în cel mai temut luptător dintre ființele înzestrate cu rațiune.

Phssthpok stătea, visând, în fotoliul-cușetă.

Comenzile navei se aflau sub mâna sa stângă. Atunci când îi era foame, adică la fiecare zece ore, mâna noduroasă, semănând perfect cu doi pumni de nuci negre puse laolaltă, cobora într-o fantă din dreapta și ieșea ținând o rădăcinoasă galbenă, carnoasă și contorsionată, de mărimea unui batat. Trecuseră multe săptămâni terestre de când Phssthpok nu mai părăsise cușeta. În tot acel timp,

nu-și clintise decât mâinile și fălcile. Ochii lui nu se mișcaseră deloc.

Anterior, existase o perioadă de exerciții frenetice. Datoria Protectorilor este să rămână în formă fizică maximă.

Chiar și a Protectorilor care n-au nimic de protejat.

Aspectul flăcării propulsiei era constant, sau, oricum, îndeajuns de constant ca să-l satisfacă pe Phssthpok. Degetele noduroase ale Protectorului se mișcă și cerurile se rotiră deasupra lui. Privi cealaltă lumină strălucitoare apărând în hublou și opri rotația, când ajunse în centrul acestuia.

Deja mai luminoasă decât orice stea din jur, destinația lui era deocamdată prea slabă ca să fie mai mult decât o stea. Totuși, intensitatea era mai puternică decât se așteptase Phssthpok, și știa că lăsase timpul să treacă pe lângă el. Visase prea mult cu ochii deschiși! Nu era de mirare. Petrecuse în capsula aceea majoritatea celor o mie două sute de ani, rămânând nemișcat pentru a-și conserva rezervele de hrană. Dacă n-ar fi existat relativitatea, călătoria ar fi durat de treizeci de ori mai mult.

În ciuda faptului că părea cazul cel mai debilitant de artrită din istoria medicinei, în ciuda săptămânilor petrecute aidoma unui paralizat, Protectorul cel noduros se puse instantaneu în mișcare. Flacăra propulsiei deveni mai substanțială, se mări, începu să se răcească. Oprirea unui statoreactor Bussard este aproape la fel de delicată ca și pornirea lui. La viteza acestuia, hidrogenul interstelar vine sub formă de raze gama. Chiar dacă n-ar fi ars sub formă de combustibil, tot ar trebui să fie îndepărtat de câmpurile magnetice.

Phssthpok ajunsese în cea mai bună regiune din spațiu. În față se găsea steaua cea mai potrivită. Se apropia clipa succesului Protectorului. Cei pe care venise să-i ajute (dacă mai existau, dacă nu

dispăruseră între timp, dacă se aflau pe o orbită din jurul acelei stele și nu a alteia mai puțin adecvate) nu-l așteptau. Mințile lor erau deocamdată foarte apropiate de ale animalelor. Poate că descoperiseră focul, dar cu siguranță nu dețineau telescoape. Cu toate acestea, îl așteptau... dintr-un anumit punct de vedere. Dacă într-adevăr existau, îl așteptaseră de două milioane și jumătate de ani.

Nu avea să-i dezamăgească.

Nu trebuia să-i dezamăgească.

Un Protector fără descendenți este o ființă lipsită de scop în viață. O asemenea anomalie trebuie să-și găsească un obiectiv, și asta cât mai repede, altfel moare. Majoritatea mor. În mințile sau în glandele lor se declanșează un reflex, și ei încetează să mai simtă foamea. Uneori, un Protector constată că poate considera toți membrii speciei Pak ca descendenți ai săi, dar apoi trebuie să găsească o modalitate de a sluji specia aceea. Phssthpok era unul dintre puținii norocoși.

Ar fi fost teribil dacă ar fi dat greș.

Nick Sohl revenea acasă.

Acum, după ce urechile lui învățaseră să ignore zumzetul propulsiei navei, tăcerea spațiului îl înconjură pe deplin. De două săptămâni, tulele cărlionțate îi acopereau falca și țeasta rasă de ambele părți ale crestei sale moi de centuran. Dacă se concentra, își putea simți mirosul propriu. Plecase să exploateze inelele saturniene, singur într-o navetă-solo și cu o lopată în mână (fiindcă magnetii utilizați la extragerea monopolilor din fierul asteroizilor semănau foarte mult cu niște lopeți). Ar fi trebuit să rămână mai mult, dar îi plăcea să creadă că civilizația Centurii putea supraviețui fără el doar trei săptămâni.

Cu un secol în urmă, monopolii fuseseră o simplă ipoteză teoretică, ba încă una extrem de

controversată. Conform teoriei magnetismului, un pol magnetic nord nu putea exista decât în prezența unui pol sud și invers. Teoria cuantică sugera că respectivii poli ar fi putut exista și independent.

Primele așezări permanente înfloriseră deja pe asteroizii cei mai mari ai Centurii, când o echipă de explorare descoperise monopoli în miezul de fier-nichel al unui asteroid. Astăzi, ei nu mai reprezentau o ipoteză, ci o prosperă industrie centurană. Un câmp magnetic generat de monopoli acționează într-o relație liniară inversă, nu într-una pătratică inversă. Exprimând teoria în termeni practici, orice motor sau instrument bazat pe monopoli va fi mai fiabil. Monopoliile erau extrem de valoroși atunci când se punea problema reducerii greutateii, iar în Centură greutatea constituia permanent un factor-cheie. Cu toate acestea, exploatarea lor continua să rămână o operațiune individuală.

Nick nu fusese foarte norocos. Inelele lui Saturn nu erau oricum o regiune bună pentru monopoli, conținând prea multă gheață și prea puțin metal. Câmpul electromagnetic din jurul casetei de înmagazinare conținea doar două lopeți de poli magnetici nord. O recoltă slabă pentru două săptămâni de muncă istovitoare... totuși, avea să-i aducă bani frumoși pe Ceres*[{2}](#).

Ar fi fost mulțumit chiar dacă n-ar fi găsit nimic. Mineritul era scuza la care Primul Secretar al Secțiunii Politice Centura apela pentru a evada din biroul său strâmt, îngropat adânc în roca lui Ceres, scăpând de permanentele fricțiuni ONU-Centură, de soție și de copii, de prieteni și de cunoștințe, de dușmani și de străini. Anul viitor, după săptămâni desperate în care va fi pus la curent în privința evenimentelor petrecute, după alte zece luni consumate în dirijarea politicii Sistemului Solar, avea să plece înapoi.

Nick accelera spre Ceres, cu Saturn zărimdu-se ca un glob fantastic îndărătul lui, când văzu magnetul de minerit rotindu-se lent, îndepăr-tându-și vârful de casetă. Undeva în stânga se afla o sursă puternică de monopoli.

Un rânjel îi despică fața precum fulgerul un cer întunecat. Mai bine mai târziu decât niciodată! Păcat că n-o găsisese la ducere, dar o putea valorifica, vânzând-o, după ce o localiza... ceea ce avea să mai dureze. Acum magnetul oscila între două atracții, dintre care una era caseta.

Petrecu douăzeci de minute pentru a focaliza o transmisiune laser spre Ceres.

— Aici Nick Sohl, repet, Nicholas Brewster Sohl. Doresc să înregistrez revendicarea unei surse de monopoli în direcția generală a... (încercă să estimeze în ce măsură erau afectate indicațiile magnetului de conținutul casetei.) ...Săgetătorului. Doresc să ofer sursa pentru vânzare guvernului centuran. Detaliile vor urma după o jumătate de oră.

Decuplă apoi motorul cu fuziune, își îmbracă scafandrul spațial și părăsi naveta, purtând magnetul și un amplificator video cunoscut sub străvechiul termen de "telescop".

Stelele nu sunt nici pe departe eterne, deși Omul le poate considera ca atare. Nick pluti printre stelele eterne, aparent nemișcat și în același timp căzând cu zeci de mii de kilometri pe oră spre Soarele minuscul. *De aceea* îi plăceau expedițiile de minerit. Universul scânteia ca un colier de diamante pe catifea neagră, un fundal de neuitat pentru Saturn cel auriu. Calea Lactee era o brățară bătută în nestemate pentru întregul Univers. Nick iubea întreaga Centură, de la stâncile sfredelite, la domurile de suprafață și la lumile globulare ce se roteau cu interioarele în afară, dar cel mai mult iubea spațiul în sine.

După ce se îndepărtă cu aproape doi kilometri de navetă, își folosi instrumentele pentru a

determina locația sursei. Reveni apoi în navetă, ca să se odihnească. Peste câteva ore, urma să facă altă determinare și să localizeze sursa prin triangulație.

Când intra în cabină, ecranul comunicatorului era aprins. Chipul blond și scofâlcit al lui Martin Shaeffer, al Treilea Secretar, se adresa unui fotoliucușetă gol.

— ... să luăm legătura imediat, Nick. Nu mai aștepta a doua ieșire în spațiu, ca să determini poziția sursei de monopoli. Este vorba despre o problemă extrem de urgentă în legătură cu Centura. Repet: Martin Shaeffer către Nick Sohl, naveta *Hummingbird*...

Nick refocaliză laserul.

— Lit, sunt realmente onorat. Un simplu funcționar ar fi fost suficient să înregistreze prioritatea amărâtei mele de descoperiri. Repet.

Comută repetarea automată a mesajului, apoi începu să-și facă ordine printre instrumente. Ceres se afla la câteva minute-lumină.

Nu se strădui să ghicească ce urgență ar fi necesitat atenția lui personală, totuși se simțea neliniștit.

Răspunsul fu neașteptat. Expresia feței lui Lit Shaeffer era ciudată, însă glasul răsuna ironic.

— Nick, ești prea modest în privința "amărâtei tale de descoperiri". Păcat că n-o vom putea omologa. O sută patru mineri au raportat deja existența sursei tale de monopoli.

Nick rămase cu gura deschisă. O sută patru? Dar el se afla în sistemul planetar exterior... și majoritatea minerilor preferau oricum să-și exploateze propriile lor zăcămintele. Oare câți *nu* anunțaseră?

— Sunt în întregul Sistemul Solar, urmă Lit. Este o sursă a naibii de mare. De fapt, am localizat-o deja prin paralaxă. Se află la patruzeci U.A.*^{3} de Soare, ceea ce înseamnă puțin dincolo de Pluto, și la optsprezece grade în afara planului

sistemului solar. Micikov afirmă că în ea trebuie să se găsească o masă de monopoli sud de dimensiunile celei pe care am exploatat-o în secolul trecut.

Un extrasolar! se gândi Nick, apoi: Păcat că nu-mi vor omologa revendicarea.

— Tot Micikov spune că o sursă atât de mare ar putea acționa un statoreactor Bussard măricel, o statosondă cu echipaj. (Nick încuviință din cap. Statosondele erau sonde-robot trimise spre stelele cele mai apropiate și reprezentau una dintre puținele surse de cooperare reală dintre ONU și Centură.) Monitorizăm sursa de o jumătate de oră. Pătrunde în Sistemul Solar cu șase mii cinci sute de kilometri pe secundă, în cădere liberă. Valoarea depășește binișor chiar și vitezele interstelare. Cu toții suntem convinși că este un extrasolar! Ai ceva comentarii de făcut? Repet...

Nick opri mesajul și rămase locului câteva clipe, obișnuindu-se cu ideea. Un extrasolar!

Extrasolarera jargonul centuran pentru *alien*, dar termenul însemna mai mult decât atât. Extrasolarul avea să fie primul alien inteligent care va intra în legătură cu rasa umană. El urma să contacteze Centura, nu Pământul, întrucât Centura revendica majoritatea Sistemului Solar, iar indivizii care colonizaseră spațiul erau în mod evident mai inteligenți. Termenul ascundea multe presupuneri, ce nu erau crezute chiar de toți centurani.

Iar situația îl prinsese pe Nick în timpul vacanței. *La dracu' cu prudența, trebuia să expedieze mesajele prin laser!*

— Nick Sohl către Martin Shaeffer, baza Ceres. Da, am de făcut comentarii. Punctul unu, se pare că presupunerea ta este validă. Punctul doi, nu mai răspândiți știrea prin tot sistemul. O navă a planetarilor poate recepționa difracțiile unui

fascicul-mesaj. Oricum va trebui să-i anunțăm, mai devreme sau mai târziu, dar nu momentan. Punctul trei, voi fi acasă peste cinci zile. Concentrați-vă asupra obținerii a cât mai multor informații. Deocamdată nu va trebui să luăm decizii vitale.

În nici un caz până ce extrasolarul nu pătrunde în Sistemul Solar, sau încerca el însuși să emită mesaje.

— Punctul patru...

Aflați dacă decelerează! Aflați unde se va opri! Nu putu însă rosti nici una dintre indicațiile acelea. Erau prea secrete pentru un mesaj laser. Shaeffer avea să știe ce are de făcut.

— Nu există nici un punct patru. Terminat!

Sistemul Solar este mare și rarefiat spre periferie. În Centura principală, începând imediat din interiorul orbitei lui Marte și terminându-se în exteriorul orbitei lui Jupiter, un individ dornic de muncă poate examina o sută de asteroizi într-o lună. Dincolo de regiunea menționată, el pierde două săptămâni, doar cu drumul dus-întors, pentru a cerceta ceva despre care speră că n-a mai fost remarcat de nimeni.

Centura principală nu este exploatată, deși actualmente majoritatea asteroizilor mari sunt proprietăți private. Cei mai mulți mineri preferă să lucreze în Centură, unde știu că sunt în apropierea civilizației și a produselor acesteia: rezerve de apă și de oxigen, hidrogen combustibil, femei, un nou regenerator de aer, automedici și droguri terapeutice psihomimetice.

Brennan nu avea nevoie de droguri sau de tovarășie pentru a rămâne cu mințile întregi. El prefera limitele exterioare. Se afla în punctul troian*^{4} posterior al lui Uranus, urmând orbita giganticei planete de gheață, la șaizeci de grade înapoia ei. Fiind în echilibru stabil, punctele

troiene adună praf, dar și obiecte mai mari. Aici se găsea o grămadă de praf, pentru spațiul cosmic, plus mulți bolovani ce meritau să fie explorați.

Dacă n-ar fi găsit absolut nimic, Brennan ar fi trecut la sateliți, apoi la punctul troian anterior. După aceea, ar fi revenit acasă, pentru o perioadă scurtă de odihnă și o vizită la Charlotte și, deoarece până atunci fondurile i-ar fi fost serios subțiate, pentru o misiune de rutină pe Mercur, pe care ar fi detestat-o.

Dacă ar fi găsit pehblendă, n-ar mai fi plecat de aici câteva luni de zile.

Nici unul dintre bolovani nu conținea destule substanțe radioactive ca să-i trezească interesul, totuși ceva din apropiere lucea metalic, ca un obiect artificial. Brennan porni într-acolo, fără să spere că va descoperi altceva decât rezervorul de combustibil de unică folosință al vreunui miner. Nu strica însă să arunce o privire. Jack Brennan era un optimist incurabil.

Artefactul era treapta unei rachete cu combustibil solid. Conform inscripționării, făcuse parte din *Mariner XX*.

Mariner XX, străvechea sondă automată lansată spre Pluton. Cu cine știe cât timp în urmă, treapta golită plutise înapoi spre Soarele îndepărtat, pătrunsese în praful acumulat în punctul troian și se oprise, învelișul îi era ciupit de impacturile particulelor de praf și continua să se rotească din cauza impulsului declanșat cu generații în urmă.

Pentru un colecționar, obiectul era aproape de neprețuit. Brennan îl filmă, apoi se atașă de botul său turtit și-și folosi jetul costumului spațial ca să-i oprească rotația. Îl legă de tubul de fuziune al navei sale, dedesubtul cabinei. Giroscoapele urmau să compenseze dezechilibrul.

Volumul treptei prezenta o problemă din alt punct de vedere.

Bărbatul stătu lângă ea pe blindajul metalic al tubului de fuziune și o examinează. Era cât jumătate

din naveta lui de miner, însă foarte ușoară, nefiind decât un simplu recipient pentru combustibilul sondei. Dacă Brennan ar fi găsit peblendă, naveta sa ar fi purtat plase pentru minereu, dispuse sub tubul inelar al propulsiei, transportând o masă egală cu cea proprie, și ar fi revenit în Centură cu o accelerație de numai jumătate din cea gravitațională. Având doar relicva *Marinerca* încărcătură, putea accelera până la 1 g, valoarea standard pentru navele goale.

Era posibil să-i ofere avantajul necesar.

Dacă plasa treapta de combustibil în Centură, impozitele și comisioanele s-ar fi ridicat la treizeci la sută din suma de vânzare. Dacă o vindea pe Lună, Muzeul Terestru al Zborurilor Spațiale nu i-ar fi oprit nici o lețcaie.

Brennan se afla într-o poziție favorabilă unei operațiuni de contrabandă. Nu existau copoi și, pe majoritatea distanței, viteza lui ar fi fost uriașă. Nu l-ar fi depistat înainte să fi ajuns în vecinătatea Lunii. Nu purta monopoli sau substanțe radioactive, de aceea ar fi fost invizibil pentru detectoarele magnetice și cele de radioactivitate. Putea ieși din planul Sistemului Solar, evitând alte nave sau asteroizii.

Dar dacă era prins, avea să i se rețină sută la sută din valoarea obiectului. Totul!

Bărbatul rânji în gând. Avea să-și asume riscul.

Gura lui Phssthpok se închise o dată, de două ori, de trei ori. Rădăcina gălbuie a arborelui-vieții se separă în patru fragmente cu marginile zdrențuite, întrucât muchiile pliscului lui Phssthpok nu erau ascuțite, ci neregulate și aproape plane, similar molarilor umani. Phssthpok înghiți de patru ori.

De-abia conștientizase acțiunea. Mâna, gura și stomacul lui trecuseră pe pilot automat, în timp ce

Phssthpok urmărea ecranul telescopului.

La o amplificare de 10^4 , se zăreau trei punctulețe violete.

Examinând perimetrul hubloului, Phssthpok vedea doar steaua galben-strălucitoare pe care o denumise Ținta 1. Căutase planetele. Găsise una, o frumusețe, cu dimensiuni corespunzătoare și cu temperaturi apropiate de cele optime, cu atmosferă transparentă purtătoare de apă și un satelit natural neașteptat de mare. În același timp, descoperise nenumărate puncte violete, atât de mici încât la început crezuse că nu erau decât străfulgerări pe retina sa.

Erau însă reale și se deplasau. Unele nu se mișcau mai rapid decât planetele; altele, de sute de ori mai rapid decât viteza de eliberare din sistem. Străluceau intens de fierbinte, culoarea unei stele neutronice în cea de-a patra săptămână de viață, când temperatura ei atinge milioane de grade.

Evident, era vorba despre vehicule spațiale. La vitezele respective, obiectele cosmice naturale s-ar fi pierdut în spațiul interstelar după câteva luni de zile. Probabil că foloseau propulsii pe bază de fuziune. În acest caz, și judecând după culoarea jeturilor, ardeau la temperaturi mai ridicate și cu mai multă eficiență decât propulsia de care beneficia el.

Aparent petreceau cea mai mare parte a timpului în spațiu. La început, Phssthpok sperase că erau forme de viață cosmică născute în spațiu, poate asociate semințelor stelare din nucleul galactic. Dar pe măsură ce se apropia de soarele galben, fu nevoit să-și abandoneze ipoteza. Toate scânteile aveau destinații, de la nenumărații asteroizi mici până la planete și sateliții lor. Unul dintre obiectivele cele mai vizitate era planeta în a cărei atmosferă existau vapori de apă, cea clasificată drept locuibilă de cei din neamul Pak. Nici o formă de viață specifică spațiului n-ar fi putut rezista gravitației sau atmosferei ei.

Planeta aceea, Ținta 1 -3, era obiectivul *cel mai mare*, deși vehiculele atingeau și multe corpuri cerești mai mici. Interesant... Dacă piloții lor se dezvoltaseră pe Ținta 1 -3, ei ar fi preferat în mod firesc accelerații gravitaționale mai reduse.

Totuși, cei pe care-i căuta n-ar fi trebuit să posede creierele necesare pentru a construi asemenea vehicule. Oare locul le fusese uzurpat de alții?

Atunci, el și ceilalți mii de indivizi din rasa lui își sacrificaseră viețile lungi doar pentru a se mulțumi cu o răzbunare stearpă.

Phssthpok simți furia acumulându-se în el. Și-o înfrână. Nu acesta trebuia să fie răspunsul. Ținta 1 nu era singura posibilă. Probabilitatea era de numai douăzeci și opt la sută. Putea spera că aceia pe care venise să-i ajute se aflau în sistemul planetar al altei stele.

Trebuia totuși să verifice.

Un statoreactor Bussard are o viteză minimă de funcționare și Phssthpok n-o depășea cu mult. Intenționase să străbată întregul sistem până găsea ceva clar. Acum, era nevoit să-și utilizeze rezerva de combustibil. Văzuse deja o scânteie alb-albastră deplasându-se cu iuțeală spre sistemul interior. Ar fi trebuit să-i poată egala viteza.

Nick asoliză *Hummingbird*, dădu ordine grăbite pentru descărcarea și vânzarea încărcăturii și coborî în subsol. Biroul lui se găsea la trei kilometri sub suprafața stâncoasă presărată cu domuri a lui Ceres, în adâncul substratului de fier-nichel.

Își scoase costumul și casca în vestibulul biroului. Pe frontonul apartamentului său se afla o imagine pe care o atinse afectuos înainte de a intra. Întotdeauna proceda așa.

Majoritatea centuranilor își decorau apartamentele. De ce nu? Acestea erau singurele locuri pe care mulți le puteau numi cămine și singura posesie pe care *trebuiau* s-o păstreze în condiții perfecte. Cu toate acestea, apartamentul lui Nick era unic în Centură.

Pe un fundal portocaliu se afla imaginea unei fete micuțe — capul de-abia îi ajungea la colanul de la gâtul bărbatului. Pielea îi lucea într-o nuanță de verzui blând. Doar spinarea ei perfectă se distingea, suprapusă părții frontale a costumului său. Părul ei părea alcătuit din vâpăi alungite, pâlpâind portocaliu cu nuanțe de galben și alb, întunecându-se în fum roșu-negru, pe măsură ce-i cobora peste umărul stâng. Fata era goală. Brațele ei cuprindeau trunchiul costumului, palmele atingând butelia de oxigen de pe spate; picioarele ei strângeau coapsele scafandrului spațial, astfel încât călcâiele atingeau partea de dinapoi a articulațiilor metalice flexibile ale genunchilor. Era un tablou superb, a cărui frumusețe alunga orice gând vulgar. Păcat că purjarea costumului nu se afla în altă parte.

Lit stătea într-unui din fotoliile ce se găseau în biroul lui Nick, cu picioarele lungi întinse pe mochetă. Nu era un individ masiv, ci mai degrabă slăbănog. O perioadă prea mare din copilăria sa și-o petrecuse în imponderabilitate. Acum nu mai putea intra într-un costum presurizat standard sau în cabina unui vehicul spațial și, indiferent unde ar fi stat, părea că ar fi încercat să cotopească locul respectiv.

Nick se trânti în fotoliul său și închise ochii pentru un moment, obișnuindu-se cu senzația de a redeveni Prim Secretar. Fără să deschidă ochii, rosti:

— Ia zi, Lit, ce s-a-ntâmplat?

— Am totul aici. (Un foșnet de hârtii.) Da... Sursa monopoli se apropie în planul Sistemului Solar, îndreptându-se aproximativ spre Soare.

Acum o oră se afla la trei miliarde și jumătate de kilometri. Timp de o săptămână din momentul depistării, a avut o accelerație constantă de 0,92 g, în general orientată spre lateral, combinată cu decelerări, pentru a ocoli Soarele. Acum este în esență o decelerare cu valoarea de 1,4 g. Asta o poartă prin orbita Pământului.

— Unde va fi Pământul la momentul respectiv?

— Dacă nava revine la 0,92 g, în... *acest* punct, se va opri peste opt zile. Iar Pământul se va găsi aici. — Lit se încruntă. — Toate estimările astea sunt destul de aproximative. Noi nu știm, de fapt, decât că se îndreaptă spre sistemul planetar interior.

— Mi se pare că ținta evidentă este Pământul. Nu-i cinstit! Extra-solarul ar fi trebuit să ne contacteze pe noi, nu pe ei. Voi ce-ați făcut?

— În principal, observații. Avem imagini a ceea ce pare a fi flacăra propulsiei. O flăcără de fuziune, cu temperatura mai scăzută decât fuziunea noastră.

— Vasăzică, mai puțin eficientă, dar dacă folosește un statoreactor Bussard, combustibilul nu-l costă nimic. Cred totuși că acum are viteza mai mică decât cea standard.

— Exact.

— Trebuie să fie o navă uriașă. Poate chiar una militară. Ținând seama de mărimea sursei monopoli...

— Nu neapărat. Știi cum funcționează o statosondă? Un câmp magnetic culege hidrogenul interstelar aflat sub formă de plasmă, îl dirijează și-l concentrează până ce fuzionează. Diferența este că statosondele nu pot avea echipaj, deoarece prea mult hidrogen scapă sub formă de radiații. Într-o navă cu echipaj, ai nevoie de un control extrem de precis al câmpurilor de plasmă.

— Să fie chiar *atât de mare*?

— Micikov spune că da, dacă vine de la o distanță suficient de mare. Cu cât vine mai de

departe, cu atât a avut o viteză maximă mai mare.

— Mda...

— Devii paranoic, Nick. De ce ar dori o rasă alienă să trimită spre *noi* o navă militară?

— De ce ar dori să trimită *orice fel* de navă? Vreau să spun că n-are rost să ne lăsăm copleșiți. O putem contacta înainte să atingă Pământul?

— M-am gândit și eu la asta, iar Micikov a stabilit câteva traiectorii. Cel mai promițător ar fi să pornim cu o flotă din punctul troian posterior al lui Jupiter în următoarele șase zile.

— Nu cu o flotă. Extrasolarul trebuie să ne considere inofensivi. Avem o navă mare în troiene?

— Pe *Blue Ox*. Trebuia să plece spre Juno, dar am rechiziționat-o și i-am golit încărcătura.

— Perfect. Ai procedat excelent. (*Blue Ox* era un cargobot imens, de dimensiunile pacheboturilor de lux ale Hotelului Titan, deși nu la fel de elegant.) Avem nevoie și de un calculator ultraperformant, în afară de cel obișnuit al navei. Plus un operator și senzori suplimentari. Vreau să-l putem folosi ca translator — poate că extrasolarul comunică prin clipiri de ochi, prin unde radio sau prin modulări ale curentului. Crezi că putem introduce o navetă-solo în cala lui *Blue Ox*?

— Pentru ce?

— Pentru orice eventualitate. Să avem o barcă de salvare. Dacă extrasolarul are gânduri mai puțin pașnice, să existe o posibilitate de retragere.

Lit nu mai pomeni cuvântul *paranoia*, dar efortul de a se abține fu vizibil.

— Are o navă mare, urmă Nick răbdător. Tehnologia lui este îndeajuns de avansată ca să-l poarte prin spațiul interstelar. Ar putea fi prietenos ca un cățeluș, totuși este posibil ca unul dintre noi să spună un cuvânt greșit. — Ridică telefonul și ordonă: Faceți-mi legătura cu Ahile, pe firul principal.

Avea să dureze o vreme până ce operatorul focaliza o rază laser spre Ahile. Nick închise și așteptă. Brusc, telefonul zbârnâi ascuțit.

— Da?

— Controlul Traficului, răsună un glas. Sunt Cutter. Biroul dumneavoastră dorea să știe ceva despre sursa cea mare de monopoli?

Nick comută pe difuzor, ca să poată auzi și Shaeffer.

— Exact. Despre ce-i vorba?

— Are traiectorie de joncțiune cu o navă centurană. Pilotul nu pare să evite joncțiunea.

— Ce fel de navă? strânse din buze Sohl.

— De la distanța asta, nu ne putem da seama. Probabil că o navetă-solo de minerit. Joncțiunea va avea loc peste treizeci și șapte de ore și douăzeci de minute, dacă nici unul dintre ei nu se răzgândește.

— Țineți-mă la curent. Treceți pe observație telescoapele din zonă. Nu vreau să scap nimic. Ai auzit? se adresa el lui Shaeffer după ce închise telefonul.

— Mda. Prima lege a lui Finagle.

— L-am putea opri pe centuranul acela?

— Mă-ndoiesc.

Ar fi putut să fie oricine. S-a dovedit a fi Jack Brennan.

Se afla la câteva ore de schimbarea traiectoriei spre Lună. Treapta abandonată a lui *Mariner XX* îi călărea naveta precum un geamăn siamez subnutrit. Sirena ei nu dispăruse din botul turtit, sirena aceea supersonică al cărei țuiet reglase arderea combustibilului solid. Brennan se târâse înăuntru ca să verifice, știind că orice stricăciune putea reduce valoarea relicvei.

Pentru o unică folosință, treapta se găsea în stare perfectă. Ajutajul arsese puțin inegal, totuși nu era

nimic serios, evident, ținând seama de faptul că sonda automată ajunsese la destinație. Muzeul Zborurilor Spațiale avea să plătească o sumă frumoasă.

În Centură, contrabanda este ilegală, dar nu imorală. Contrabanda nu era mai imorală pentru Brennan decât ar fi fost neplata parcării pentru un planetar. Dacă te prind, te amendează și asta-i tot.

Brennan era un optimist. El nu se aștepta să fie prins.

De patru zile, accelerase la aproape 1 g. Orbita lui Uranus rămăsese hăt-departe, înapoia lui; sistemul interior se găsea mult în față. Mergea al naibii de rapid. Nu existau efecte relativiste vizibile — nu gonea chiar *atât* de iute — totuși la sosire va trebui să-și potrivească ceasul.

Priviți-l pe Brennan. Cântărește optzeci și nouă de kilograme și are înălțimea de un metru optzeci și opt. Ca orice centuran, aduce mult cu un jucător de baschet lipsit de musculatură. Deoarece stă de peste patru zile în fotoliul-cușetă de comandă, a început să arate și să se simtă vlăguit. Totuși, ochii săi căprui sunt limpezi și alerți, cu vederea perfectă, corectată prin microchirurgie la vârsta de optsprezece ani. Părul negru, cu fire drepte, este o bandă lată de trei centimetri, începând de la frunte și traversând țeasta rasă, arămie și lucioasă. Este alb, iar bronzul Centurii nu-i mai închis decât pielea de Cordoba; ca de obicei, este vizibil numai pe mâini, pe față și pe pielea craniului, deasupra gulerului. În rest, are culoarea înghețatei de vanilie.

Are patruzeci și cinci de ani și pare de treizeci. Gravitația a fost blândă cu mușchii feței lui, iar unguentul de creștere a avut efect asupra potențialului început de chelie din creștetul capului. Cu toate acestea, liniile fine din jurul ochilor se disting clar acum, deoarece, de mai bine de douăzeci de ore, poartă pe chip o expresie de

mirare încruntată. A devenit conștient că ceva îl urmărește.

La început, crezuse că-i un copoi, un polițist de pe Ceres. Dar ce să fi căutat un copoi la o asemenea depărtare de Soare?

Nici a doua privire nu-l putuse convinge că era un copoi. Flacăra jetului de propulsie era prea mare, prea ramificată, prea puțin strălucitoare. A treia privire a inclus și câteva determinări tehnice. Brennan accelera, iar necunoscutul deceiera și cu toate acestea *avea* o viteză uriașă. Fie că apăruse dinapoia orbitei lui Pluton, fie că propulsia lui genera zeci de g-uri. Toate acestea convergeau spre un singur răspuns.

Lumina ciudată aparținea unui extrasolar.

De cât timp îl aștepta Centura? Orice individ care petrece o vreme între stele, fie el chiar și un planetar ce pilotează o navă spre Lună, își va da seama într-o bună zi cât de *imens* este în realitate Universul. Are dimensiuni de miliarde de ani-lumină, un volum în care, practic, se poate găsi orice. Fără îndoială, pe acolo, pe undeva, trebuiau să existe extra-solari; prima specie alienă care avea să contacteze Omul își desfășura activitatea dincolo de raza de acțiune a telescoapelor Centurii.

Acum extrasolarul se afla aici, adoptând o traiectorie de joncțiune cu Jack Brennan.

Iar Brennan nu era nici măcar suprins. Obosit, da. Ba chiar speriat. Nu însă surprins, nici măcar de faptul că extrasolarul îl alesese pe el. Fusesse un accident al sorții. Amândoi se îndreptaseră spre sistemul interior, venind aproximativ din aceeași direcție.

Să anunțe Centura? Probabil că de acum știa ce se petrecea. Rețeaua de telescoape a Centurii urmărea toate navele din sistem; exista o probabilitate însemnată să descopere orice punct de culoare necorespunzătoare deplasându-se cu viteză necorespunzătoare. Brennan se așteptase să-i descopere propria sa navetă, mizând însă pe

faptul că n-aveau s-o facă prea repede. Cu siguranță, telescoapele descoperiseră extrasolarul. Cu siguranță, îl monitorizau și, din acest motiv, îl urmăreau și pe Brennan. Oricum, bărbatul nu putea transmite un mesaj laser spre Ceres, pentru că acesta putea fi interceptat de o navă planetară. Brennan nu știa ce politică adopta Centura în privința contactelor Pământ-extrasolar.

Centura trebuia să acționeze fără el.

Ceea ce însemna că lui îi rămâneau la dispoziție două opțiuni.

Prima dintre ele era simplă. Nu avea nici cea mai mărunță șansă de a întreprinde operațiunea de contrabandă. Va trebui să-și modifice traiectoria, pentru a ajunge la unul dintre asteroizii principali, apoi, cu prima ocazie, să informeze Centura despre destinația și încărcătura sa.

Dar ce putea face în privința extrasolarului?

Tactici de evitare? Destul de simplu. Axiomatic vorbind, în spațiu este imposibil să oprești o navă ostilă. Un polițist poate intra pe o traiectorie de joncțiune cu un contrabandist, dar nu-l poate aresta decât dacă acesta cooperează... ori i se termină combustibilul. Polițistul poate trage în navă, distrugând-o, sau, dacă beneficiază de un autopilot bun, poate s-o lovească aidoma unui berbec; dar cum să cupleze ecluzele cu o navă care declanșează aleatoriu jeturile direcționale? Brennan se putea îndrepta în orice direcție dorea, iar extrasolarul nu putea decât să-l urmărească ori să-l distrugă.

Fuga părea o tactică sănătoasă. Brennan avea o familie de întreținut. Charlotte s-ar fi descurcat și singură. Era o centurană adultă, la fel de competentă ca Brennan, deși nu-și găsisese niciodată suficientă ambiție ca să obțină licența de pilot. Iar Brennan plătise taxele cuvenite pentru Estelle și Jennifer. Fiicele lui aveau să beneficieze de educație și de îngrijire.

Ar fi putut, însă, face mai mult pentru ele. Sau ar fi putut încerca din nou să fie tată... probabil tot cu Charlotte. De fuzelajul navei lui erau legați bani, iar banii însemnau putere. Ca și în cazul puterii politice sau a puterii electrice, utilizările ei ar fi îmbrăcat multe forme.

Dacă îl contacta pe alien, era posibil să n-o mai revadă niciodată pe Charlotte. Prima întâlnire cu o rasă străină presupunea riscuri considerabile.

Dar și glorie evidentă.

Oare istoria l-ar fi putut uita vreodată pe omul care-l întâlnise pe extrasolar?

Pentru o clipă, se simți în dilemă. Parcă destinul se amuza pe seama vieții sale... și totuși, nu putea da cu piciorul norocului. Foarte bine: extrasolarul n-avea decât să vină la el. Brennan își menținu cursul de deplasare.

Centura era o rețea de telescoape. Sute de mii de telescoape.

Era inevitabil. Toate navele aveau telescoape. Toți asteroizii trebuiau urmăriți constant, deoarece puteau fi abătuți de pe orbite și deoarece harta Sistemului Solartrebuia actualizată la nivelul secundelor. Trebuia monitorizată lumina fiecărui jet de propulsie. În sectoarele aglomerate, navele își puteau intersecta jeturile de fuziune, dacă cineva nu le avertiza asupra pericolului — fiindcă jetul unei propulsii cu fuziune este ucigaș.

Nick Sohl continua să-și plimbe privirile între ecranul de deasupra biroului său și teancul de dosare de pe birou. Pe ecran se zăreau două pete de lumină alb-violet; una era mai mare și mai neclară. Deja, ambele puteau apărea pe același ecran, deoarece asteroidul care transmitea imaginile se afla aproape pe aceeași linie cu traiectoria lor.

Nick citise dosarele de câteva ori. Erau zece și oricare dintre ele putea fi al centuranului necunoscut care se apropia acum de extrasolar. Inițial fuseseră douăsprezece dosare, dar în alte birouri oamenii încercau să le localizeze și să le elimine pe acestea zece, așa cum făcuseră deja cu două, folosind apeluri telefonice, comunicații laser și rețele de securitate.

Deoarece naveta își păstra cursul, Nick eliminase mental șase dosare. Două dintre persoanele descrise acolo nu fuseseră niciodată prinse făcând contrabandă: un semn de maximă precauție, indiferent dacă nu făcuseră realmente contrabandă, ori nu fuseseră prinse. Pe un individ îl cunoștea personal și era xenofob. Alți trei erau veterani, iar în Centură nu ajungi veteran dacă riști prosteste. În Centură, legile Finagle-Murphy nu sunt chiar glume.

Unul dintre cei patru mineri rămași avusese colosala aroganță de a se autoacredita ambasadorul omenirii în Univers. *O să vadă el dacă dă greș*, își spuse Nick. *Care dintre ei o fi?*

La un milion și jumătate de kilometri înainte de orbita lui Jupiter, deplasându-se mult deasupra planului Sistemului Solar, Phssthpok atinse viteza vehiculului indigen și începu să se apropie de acesta.

Phssthpok și rasa lui nu studiaseră nici una dintre miile de specii raționale din galaxie. Atunci când le întâlniseră, așa cum se întâmplase de câte ori exploraseră sistemele solare vecine, în căutare de materii prime, le distruseseră cât putuseră mai repede și mai sigur. Alienii erau periculoși, sau puteau fi, iar pe cei din neamul Pak nu-i interesau decât propriii lor semeni. Inteligența unui Protector era ridicată, dar inteligența este un

instrument ce trebuie utilizat către un țel, și țelurile nu sunt întotdeauna alese inteligent.

Phssthpok acționa în totală necunoaștere de cauză. Tot ce putea face era să ghicească.

Ghicind, așadar, și presupunând că desenul oval de pe fuzelajul celeilalte nave era realmente o ușă, băștinașul n-ar fi fost nici mult mai înalt, nici mult mai scund decât Phssthpok. Să zicem între unu și doi metri, în funcție de celelalte dimensiuni ale sale. Evident, ovalul putea să nu fi fost conceput pentru dimensiunea lui cea mai mare, cum se întâmplase în cazul bipedului Phssthpok. Totuși, nava era mică; n-ar fi conținut ceva mult mai mare decât Phssthpok.

O singură privire aruncată băștinașului avea să-l lămurească. Dacă nu era Pak, trebuia să-i pună întrebări. Dacă era...

Rămâneau încă multe întrebări, totuși căutarea lui avea să se încheie. Alte câteva zile, după timpul de la bordul navei, ca să ajungă la Ținta 1-3, un răstimp scurt pentru a învăța graiul celor de acolo și a le explica în ce fel să utilizeze ceea ce adusesese, apoi putea înceta să mănânce.

Cealaltă navă nu dădea vreun semn că l-ar fi observat. Peste câteva minute, ar fi ajuns paralel cu ea, totuși băștinașul nu făcea nici o mișcare... ba nu! Băștinașul își opri motorul. Phssthpok era invitat să-și corecteze traiectoria în vederea joncțiunii.

Pakul o făcu. Nu irosi nici manevre inutile, nici combustibil; părea că-și petrecuse toată viața exersând această singură manevră. Cabina lui se apropie de nava străină și se opri.

Phssthpok îmbrăcase costumul spațial, totuși nu schiță nici un alt gest. Nu îndrăznea să-și riște propria existență, acum, când se afla atât de aproape de victorie. Dacă ar fi ieșit băștinașul...

Brennan privi nava apropiindu-se.

Trei module, distanțate pe treisprezece kilometri. Nu zărea nici o conexiune între ele. De la distanța aceea, grosimea legăturilor putea fi invizibilă. Modulul cel mai mare și mai masiv trebuia să fie propulsia: un cilindru cu trei conuri mici ieșind sub unghiuri egale în zona posterioară. Deși atât de mare, cilindrul ar fi fost insuficient ca să conțină combustibilul necesar unei călătorii interstelare. Fie că extrasolarul abandonase pe drum rezervoare de unică folosință, fie că era... o statosondă cu echipaj?

Modulul doi era o sferă cu diametrul de aproximativ douăzeci de metri. Când nava se opri, sfera ocupă poziția cea mai apropiată de Brennan. Avea un hublou circular imens, ușor bombat, astfel că modulul părea un gigantic glob ocular. Se roti, urmărindu-l pe Brennan când acesta se deplasă. Bărbatului îi veni greu să-l privească cu aceeași atenție cu care era el însuși privit.

Hotărârea inițială i se destrămase. Cu siguranță, guvernul Centurii ar fi putut organiza un prim contact de calitate superioară...

În sfârșit, ultimul modul -îl examinase cu atenție pe durata decele-rării navei aliene — avea forma unui ovoid lung de douăzeci de metri și lat de vreo treisprezece. Partea lui cea mai largă, opusă propulsiei, era atât de uniform ciupită de impacturile firelor de praf interstelar încât părea sablată. Partea cea mai îngustă era ascuțită și netedă, aproape șlefuită. Brennan încuviință știutor. Câmpul reactorului ar fi protejat capătul respectiv de micrometeoriti pe durata accelerării. În timpul decelerării, orientarea sa ar fi jucat același rol.

Pe suprafața ovoidului nu se observau nici un fel de detalii.

În irisul bulbucat al modulului central se mișcă ceva. Bărbatul miji ochii, străduindu-se să distingă mai multe... dar nu se mai petrecu nimic.

Se gândi că designul navei era destul de straniu. Capsula centrală adăpostea probabil cabina, fie numai pentru simplul fapt că, spre deosebire de celelalte două module, avea un hublou. Iar propulsia era periculos de radioactivă; altfel de ce să fi răsfirat în felul acela compartimentele navei? Pe de altă parte, cabina fusese astfel poziționată încât să protejeze modulul final de radiațiile propulsiei. Conținutul modulului trei trebuia să fie mai important decât pilotul, *în opinia pilotului*.

Sau asta, sau proiectantul și pilotul erau inepti ori nebuni.

Nava extrasolară rămăsese nemișcată, propulsia ei se răcea, iar cabina se afla la numai câteva sute de metri. Brennan aștepta.

Sunt șovin, își spuse el. Nu pot judeca sănătatea mentală a unui alien conform criteriilor Centurii, nu-i așa?

Se strâmbă. *Ba sigur că pot. Nava a fost prost proiectată.*

Alienul păși pe carcasa propriei sale sfere.

Zărindu-I, toți mușchii lui Brennan tresăriră. Era o ființă bipedă, iar din depărtare părea umanoidă. Trecuse însă *prin* hublou. Stătea acum pe nava lui, nemișcat, așteptând.

Avea două brațe, un cap, două picioare. Folosea un scafandru spațial. Purta o armă... sau un pistol direcțional. Nu se putea preciza. Brennan nu zărea însă nici un fel de echipament exterior similar raniței costumului său. Un pistol direcțional necesita mai multă dexteritate decât o raniță cu jeturi. Cine ar fi folosit așa ceva în spațiu?

Ce Finagle aștepta?

Evident. Îl aștepta pe Brennan.

Pentru un moment nebunesc, se gândi să pornească propulsia și s-o șteargă înainte de a fi prea târziu! Apoi, blestemându-și teama, înaintă către ușă. Constructorii navetelor-solo fuseseră cât mai economi în realizarea acestora. Vehiculul lui Brennan nu avea sas, ci doar o ușă și pompe pentru

golirea interiorului cabinei. Costumul bărbatului era strâns pe trup. Nu mai trebuia decât să deschidă ușa.

Păși afară, purtând tălpi magnetice.

Secunde se scurseră, în vreme ce Brennan și extrasolarul se examină reciproc. *Pare destul de umanoid, gândi Brennan. Biped, cu capul în partea superioară a corpului. Totuși, dacă aparține unei rase umanoide care a ieșit în spațiu de suficientă vreme ca să construiască nave spațiale, nu poate fi atât de incompetent pe cât o demonstrează aspectul vehiculului.*

Trebuie să aflu ce anume transportă. Poate că are dreptate. Poate că încărcătura este mai prețioasă decât viața pilotului.

Extrasolarul sări.

Veni spre el precum un șoim în picaj. Brennan rămase locului, îngrozit, dar în același timp admirând dexteritatea alienului. Acesta nu-și utilizase pistolul direcțional. Saltul său fusese perfect. Avea să se oprească exact lângă el.

Extrasolarul atinse f uzelajul cu membre elastice, amortizând impactul ca orice centuran. Era mai scund decât Brennan — avea cel mult un metru cincizeci. Brennan îl putu distinge vag prin vizorul căștii. Tresări, dându-se doi pași înapoi. Creatura era hidoasă. La naiba cu șovinismul, fața extrasolarului ar fi speriat și un calculator!

Retragerea nu-l salvă.

Extrasolarul se afla prea aproape. Întinse un braț, prinse încheietura lui Brennan într-o mânășă presurizată și sări din nou.

Brennan icni și, prea târziu, încercă să se smucească. Prin mânășă, strânsoarea extrasolarului se simțea ca un arc de oțel. Se rostogoleau prin spațiu spre cabina în formă de glob ocular, și bărbatul nu se putea împotrivi cu nimic.

— Nick, se auzi în intercom.
— Da.
— Dosarul pe care-l dorești este cel intitulat "Jack Brennan".
— De unde știi?
— Am vorbit cu nevastă-sa. Are doar una, Charlotte Wiggs, și doi copii. Am convins-o că este ceva urgent și, în cele din urmă, ne-a spus că explorează punctele troiene ale lui Uranus.
— Uranus... pare corect. Cutter, poți să-mi faci o favoare?
— Sigur că da. Ceva oficial?
— Da. Îngrijește-te ca *Hummingbird* să fie alimentată și aprovizionată, apoi fii pregătit cu ea, în caz că te anunț. Atașează-i și rezervoare suplimentare. După aceea, focalizează o comunicație laser pe cartierul general ARM din New York și păstrează legătura. Evident, vei avea nevoie de trei lasere.
Două urmau să fie relee, compensând rotația Pământului.
— Bine. Nu transmit nici un mesaj?
— Nu, pur și simplu ține legătura pregătită, pentru eventualitatea că vom avea nevoie de ea.
Situția se putea modifica dintr-un moment în altul. Dacă va avea nevoie de ajutor din partea Pământului, acesta trebuia să fie rapid și eficient. Modalitatea cea mai sigură de a-i convinge pe planetari era să plece el însuși. Nici un Prim Secretar nu coborâse vreodată pe Pământ... și nici el nu se aștepta s-o facă acum, dar *Perversitatea Universului tinde spre un maximum*.
Nick începu să răsfoiască dosarul lui Brennan. Păcat că individul avea copii!

Primele amintiri clare ale lui Phssthpok datau din ziua când înțelesese brusc că era un Protector. Putea rechema și amintiri anterioare, neclare:

durere, luptă, descoperirea de noi alimente, experimentări sexuale, afecțiuni, ură sau escaladări de arbori în valea Pitchok. Amintiri în care privea curios, de cel puțin șase ori, cum diferite femele Prăsitoare purtau copii pe care-i putea mirosi ca fiind ai săi. Totuși, pe atunci mintea lui fusese vagă.

Ca Protector, gândea precis și limpede. La început, nu fusese plăcut. Trebuise să se obișnuiască. Existaseră alții care-l ajutaseră, educatori.

Urmase un război, iar el evoluase pe durata lui. Deoarece trebuise să-și dezvolte capacitatea de a pune întrebări, trecuseră ani buni înainte să-i înțeleagă istoria:

Cu trei sute de ani în urmă, câteva sute de familii Pak importante se aliaseră pentru a refertiliza un deșert întins de pe planetă. Eroziunea și excesul de pășunat produsese pustiu, nu războiul, deși peste tot existau petece ușor radioactive. Pe planeta Pak nu exista nici un locșor unde să nu se poarte războaie.

Sarcina foarte dificilă a reîmpăduririi fusese încheiată cu o generație în urmă. Imediat, și previzibil, alianța se destrămase în grupulețe, fiecare dintre ele fiind decisă să-și asigure suprafața pentru descendenții săi. Deja, majoritatea alianțelor inițiale dispăruseră. O serie de familii fuseseră exterminate, iar grupurile supraviețuitoare își schimbau loialitățile ori de câte ori era util pentru protejarea descendenților. Descendenții lui Phssthok dețineau actualmente Coasta Sudică.

Lui Phssthok îi plăcuse războiul. Nu din cauza luptelor. Ca Prășitor, el participase la lupte, iar războiul era mai puțin o chestiune de confruntare directă cât mai ales una de păcălire a dușmanului. La început, fusese un război purtat cu bombe de fuziune. În decursul acelei faze, multe familii pieriseră, iar o parte a deșertului aflat în dispută redevenise pustiu și sterp. După aceea, Coasta

Sudică descoperise un câmp amortizor care împiedica fisiunea materialelor fisionabile. Alte alianțe îl reproduseseră în scurt timp. Din acel moment, războiul se duse cu artilerie, gaze toxice, bacterii, psihologie, infanterie, ba chiar și cu asasini tocmiți. Fusesse un război al inteligențelor. Poate Coasta Sudică să contracareze propaganda concepută pentru dezbinarea regiunii Golfului Meteor? Dacă Alianța Mării Estice deține un antidot împotriva contaminării râurilor cu otravă lota, ar fi mai ușor să-l furăm ori să concepem noi înșine un antidot? Dacă Cercul Munților descoperă o inoculare pentru varianta bacteriană Zeta-Trei, cât de probabil arfi ca ei să ne atace cu o variantă mutantă? Ar trebui să rămânem loiali Coastei Sudice, ori ne-am descurca mai bine alături de Marea Estică? Era amuzant.

Pe măsură ce Phssthpok învăța mai multe, jocul sporea în complexitate. Propriul său virus OQ ar fi ucis nouăzeci și doi la sută din Prășitori, dar nu i-arfi afectat pe Protectorii lor... aceștia ar fi rămas nevătămați și ar fi luptat cu o furie îndoită pentru a salva un grup mai restrâns și mai vulnerabil de ostatici rezistenți la virus. Fusesse de acord să nu utilizeze virusul. Familia Aak(pop) avea prea mulți Prășitori pentru posibilitățile locale de hrănire; le respinsese oferta de alianță, dar le blocase drumul spre Marea Estică.

După aceea, Alianța Mării Estice construisese un generator portabil de câmp, care putea declanșa o reacție de fuziune fără fisiunea anterioară.

Phssthpok era Protector de douăzeci și șase de ani.

Totul se sfârșise într-o săptămână. În urma celor șaptezeci de ani de război, Marea Estică obținuse deșertul recultivat, mai exact partea care nu fusese pustie și stearpă. Iar deasupra văii Pitchok se zărise o colosală străfulgerare.

Copiii și Prășitorii din descendența lui Phssthpok trăiau în valea aceea de foarte multe

generații. Phssthpok zărise linia îngrozitoare la orizont și știuse că toți descendenții lui erau morți sau sterpi, că el nu mai avea pe cine proteja și că nu-i mai rămăsese decât să înceteze să mănânce și să moară.

De atunci, nu mai simțise așa ceva. Nu mai simțise până acum.

Chiar și atunci însă, cu treisprezece secole în urmă, după ceasul lui biologic, nu simțise această teribilă derută. Ce era creatura în costum presurizat de la capătul brațului său? Vizorul căștii îi era polarizat împotriva razelor soarelui. După forma costumului, ar fi zis că era un Prășitor. Dar Prășitorii n-ar fi putut construi vehicule spațiale sau costume presurizate.

Simțul datoriei lui Phssthpok se menținuse vreme de peste douăsprezece veacuri. Acum se îneca în confuzie pură. Regreta că cei din neamul Pak nu știau nimic despre alte specii inteligente. Poate că silueta bipedă nu reprezenta un apanaj al lor. De ce ar fi trebuit să fie așa? Trupul lui Phssthpok avea o formă excelentă. Dacă l-ar fi putut vedea pe băștinașul acela fără costum... dacă l-ar fi putut mirosi! Atunci ar fi știut totul.

Coborâra în apropierea hubloului. Precizia extrasolarului era inumană. Brennan nu încercă să se împotrivească, în vreme ce alienul întinse brațul prin suprafața curbată, prinse ceva și se trase înăuntru, ducându-l și pe bărbat cu el. Materialul transparent se opunea precum o melasă invizibilă.

Cu mișcări rapide, sacadate, alienul își scoase costumul spațial. Acesta era confecționat dintr-un material flexibil și includea globul transparent al căștii. La articulații avea un soi de șireturi. Fără

costum, dar menținând strânsoarea de fier asupra centuranului, alienul se întoarse și-l privi.

Brennan dori să urle.

Creatura era alcătuită numai din sfere. Avea brațele mai lungi decât ale unui om, cu o articulație undeva în zona cotului, dar cotul în sine era o minge cu diametrul de optsprezece centimetri. Măinile păreau șiraguri de nuci. Umerii, genunchii și șoldurile se bulbucau la dimensiunile unor cantalupi. Țeasta era alt pepene, înclinat pe gâtul aproape inexistent. Brennan nu putea distinge o frunte sau o bărbie. Gura alienului era un cioc negru și plat, dur, însă nu lucios, care se pierdea în pielea zbârcită, la jumătatea distanței dintre gură și ochi. Cele două fante din cioc constituiau probabil nările. Ochii cu aspect omenesc erau protejați de mase de piele profund convolute și de arcadele puternic reliefate deasupra lor. Mai sus de cioc, spre ceafă, forma capului era aproape aerodinamică. Din țeasta bombată se ridica o creastă osoasă, sporind senzația de aerodinamic.

Nu purta altă îmbrăcăminte decât o vestă cu buzunare mari, un veșmânt aparent omenesc, la fel de necorespunzător ca o pălărie de cowboy pe capul monstrului lui Frankenstein. Articulațiile proeminente ale mâinii cu cinci degete apăsau ca niște bile de rulmenți în brațul lui Brennan.

Acesta era extrasolarul. Nu o simplă creatură non-umană. Delfinul este o creatură non-umană, fără să fie oribil. Extrasolarul era oribil. Aducea cu o încrucișare între om și... altceva. Așa fuseseră dintotdeauna monștrii imaginați de om: Grendel, Minotaurul. Cândva, sirenele fuseseră considerate orori — femeie frumoasă și atrăgătoare deasupra taliei și monstru solzos mai jos. Comparația se potrivea și în cazul acesta, deoarece extrasolarul era aparent asexuat; între picioarele sale nu se zăreau decât niște cute din piele asemănătoare unei armuri.

Ochii inserați, la fel de umani precum cei ai unei caracatițe, priviră în străfundul ochilor lui Brennan.

Brusc, înainte ca bărbatul să poată schița vreun gest de împotrivire, extrasolarul înșfacă în ambii pumni costumul său spațial și trase cu putere în lateral. Materialul rezistă, se întinse, apoi se sfâșie de la pântec până la bărbie. Aerul țâșni afară și Brennan simți cum îi pocnesc urechile.

Era inutil să-și țină răsuflarea. Câteva sute de metri de vid î! separau de aerul respirabil din nava sa. Brennan inspiră precaut.

În cabina alienului exista un aer rarefiat, cu iz necunoscut.

— Nenorocitul, icni bărbatul, aș fi putut să mor!

Extrasolarul nu-i răspunse. Scoase costumul lui Brennan, așa cum ar fi decojit o portocală, fără brutalitate inutilă, dar nici cu o grijă deosebită. Brennan se împotrivi. O mână continua să-i fie imobilizată de strânsoarea alienului, însă îl lovi cu cealaltă în față, fără să obțină altceva decât un clipit din ochi. Pielea extrasolarului părea groasă și tăbăcită, ca o armură. După ce-i scoase costumul, întinse brațul, ridicându-l pe Brennan ca pentru o inspecție. Bărbatul lovi cu piciorul în zona corespunzătoare celei genitale de la oameni. Alienul îi sesiză încercarea și privi în jos, se uită cum Brennan mai izbește de alte două ori, apoi reveni la examinarea sa.

Ochii i se deplasau peste Brennan, din creștet până în tălpi, din tălpi până în creștet, insultător de familiar. În Centură, unde aerul și temperatura erau strict controlate, oamenii nu purtau veșminte — și totuși, până atunci, Brennan nu se mai simțise *în pielea goală*. Nu dezbrăcat, ci în pielea goală. Lipsit de apărare. Degete aliene îi pipăiră scalpul,

de o parte și cealaltă a crestei centurane, și-i masară falangele degetelor, testând articulațiile de sub piele. La început, Brennan continuă să se zbată. Nu putea nici măcar distrage atenția extrasolarului. Apoi așteptă, inert și rușinat, îndurând examinarea.

Pe neașteptate, aceasta luă sfârșit. Alienul noduros străbătu cabina dintr-un salt, își afundă mâna într-un recipient de lângă perete și scoase un dreptunghi de plastic transparent. Brennan se gândi la evadare, însă costumul lui fusese transformat în zdrențe. Alienul scutură obiectul, care se deplie, apoi își trecu degetul peste o muchie a lui. Un sac se deschise, parcă acționat de un fermoar.

Alienul sări spre Brennan și acesta se feri. Câștigă doar câteva secunde de libertate relativă, după care degetele noduroase de oțel îl apucară și-l împinseră în sac.

Bărbatul constată că acesta nu putea fi deschis dinăuntru.

— O să mă sufoc! răcni el.

Alienul nu-i răspunse. Oricum, nu l-ar fi înțeles. Își îmbrăca scafandru spațial.

Dumnezeule, nu! se gândi Brennan, străduindu-se să sfâșie sacul.

Alienul îl luă sub un braț și ieși prin hublou. Brennan simți plasticul transparent dilatându-se în jurul lui, rarefiind și mai mult aerul dinăuntru. Timpanele îi fură asaltate de ace de gheață. Încetă brusc să se mai zbată. Așteptă cu fatalismul disperării, în vreme ce extrasolarul străbătea vidul, ocolind cabina, spre locul unde un cablu gros de trei centimetri se întindea către modulul final al navei sale.

În Centură, nu existau multe cargoboturi mari. Majoritatea minerilor preferau să-și transporte

singuri minereul exploatat. Navele ce purtau încărcături voluminoase de la un asteroid la altul nu aveau dimensiuni mari, ci erau prevăzute cu o mulțime de anexe. Echipajul întindea piloni și cabluri, alcătuind plase ori rețele de greutate minimă, în care se plasa încărcătura. Se foloseau sprayuri cu spumă de plastic ca să protejeze obiectele fragile, totul se învelea în folii reflectorizante, care aveau menirea de a opri eventualele incendii provocate de flăcările jeturilor de propulsie, și se decola cu putere minimă.

Blue Ox reprezenta un caz aparte. Nava transporta fluide și pulberi fine: mercur rafinat și apă extrasă, grăunțe, semințe, staniu impur cules din lacurile de pe fața însorită a lui Mercur, amestecuri de elemente chimice periculoase din atmosfera jupitereană. Asemenea încărcături nu erau frecvente. De aceea, *Blue Ox* era un rezervor gigantic cu o cabină micuță pentru trei persoane și un tub de fuziune dispus pe axa mare a navei. Cu toate acestea, deoarece rezervorul trebuia uneori să devină cală pentru obiecte masive, fusese proiectat cu un capac uriaș și instalații de amarare.

Einar Nilsson stătea pe marginea calei, privind în interior. Avea înălțimea de peste doi metri și era gras pentru un centuran — de fapt, gras pentru oricine, deoarece grăsimea i se depusese pe abdomen și în curba uriașă a gușei. Era tot numai curbe; nicăieri nu se zărea vreo trăsătură unghiulară. Trecuse mult de când fusese într-o navetă. Nu-i plăceau accelerațiile mari.

Simbolul de pe costumul lui era o navă vikingă, având la provă un dragon fioros, plutind pe jumătate afundat în vârtoarea strălucitoare, lăptoasă, a unei galaxii spirale.

Vechea navetă de minerit a lui Nilsson devenise barca de salvare a lui *Blue Ox*. Tubul de fuziune, subțire și evazat la un capăt, se întindea pe aproape toată lungimea calei. Există un calculator Ajubei 4-4, aproape nou, interfețe ce-i slujeau drept senzori

și mijloace de comunicare, echipamente radar, radio, sonice, hi-fi și monocromatice. Fiecare obiect era ancorat separat, în șase modalități diferite, pe peretele interior. Nilsson încuviință satisfăcut din cap și creasta centurană, blondă cu fire grizonate, atinse vârful căștii sale.

— Dă-i bice, Nate!

Nathan La Pan începu să sprayeze interiorul rezervorului. În treizeci de secunde, acesta era plin cu spumă de plastic care se întărea instantaneu.

— Închide!

Capacul mare coborî, poate strivind spuma rămasă pe marginile chepengului. Nu se auzi însă nici un sunet. Portul Patroclus se găsea în vid, deschis sub cerul negru.

— Cât mai avem, Nate?

— Douăzeci de minute până la cursul optim.

— Perfect, îmbarcarea! Tina, ai auzit?

— Gata.

Se auzi declicul radioului. Nathan era tânăr, dar învățase deja să nu irosească cuvintele. Einar îl luase la solicitarea tatălui său, care îi era prieten vechi.

Tehniciana-programator reprezenta altă poveste. Einarîi privi silueta zveltă, descriind un arc spre sasul navei. Nu fusese o săritură rea, deși parcă impulsul inițial fusese cam mare.

Tina Jordan era o planetară expatriată. Avea treizeci și patru de ani, adică suficient ca să știe ce anume făcea, și iubea navele. Probabil că era îndeajuns de inteligentă ca să nu-l încurce. Nu pilotase însă niciodată o navetă-solo. Einar îi privea cu suspiciune pe indivizii care nu aveau încredere în ei înșiși pentru a zbura singuri. Oricum, avea mâinile legate în privința asta; nimeni altul din baza Patroclus nu putea opera un Ajubei 4-4.

Blue Ox urma să pornească în lateral, pentru a intersecta traiectoria navei aliene, după care avea să descrie o curbă spre Soare. Einar privi în

depărtarea beznei bătute în diamante, în direcția aproape opusă astrului. Punctulețele slabe ale troienelor posterioare nu-i blocau vederea. Nu se aștepta să zărească extrasolarul și nici nu-l văzu. Se afla însă acolo, căzând liber spre orbita în forma literei J descrisă de *Blue Ox*.

Trei puncte coliniare și un al patrulea foarte aproape de ele. Nick privea ecranul, cu pleoapele aproape lipite, astfel încât cutele din jurul comisurilor păreau niște păienjenișuri. Indiferent ce anume se petrecuse, contactul avusese loc.

Alte probleme solicitau atenția Primului Secretar. Negocierile cu Pământul în privința finanțării statosondelor și a distribuției încărcăturilor acestora pe cele patru colonii interstelare. Detalii comerciale referitoare la staniul de pe Mercur. Problema extrădării. Petrecea prea mult timp aici, însă ceva îi șoptea că putea fi vorba despre cel mai important eveniment din istoria omenirii.

Glasul lui Cutter răsună brusc din intercom:

— Nick? *Blue Ox* vrea să decoleze.

— Să-i dea drumul.

— Perfect, dar am observat că nu sunt înarmați.

— Au motor cu fuziune, nu? Plus jeturi direcționale supradimensionate. Dacă le trebuie mai mult decât atât, înseamnă că ne așteaptă războiul.

Nick închise legătura și căzu pe gânduri. Avea oare dreptate? Nici chiar o încărcătură nucleară n-ar fi avut eficiența jetului de evacuare al unui motor cu fuziune. Iar o bombă nucleară era o armă evidentă, o insultă pentru un extrasolar pașnic. Deși...

Reveni la dosarul lui Brennan. Nu era deloc voluminos. Centuranii n-ar fi acceptat un guvern care să le iscodească prea mult viețile.

John Fitzgerald Brennan părea centuranul mijlociu perfect. Vârsta: patruzeci și cinci de ani. Două fiice — Estelle și Jennifer — cu aceeași femeie, Charlotte Leigh Wiggs, mecanic de utilaje agricole în Mărginire. Brennan începuse să economisească sume frumoșele într-un fond de pensii, pe care-l lichidase însă de două ori, deschizând conturi pentru fetele sale. În două rânduri, copoii îi confiscaseră încărcături de minereu radioactiv. O singură contrabandă ar fi reprezentat ceva obișnuit. Centuranii râdeau de contrabandiștii nepricepuți, însă un individ care nu fusese niciodată prins putea fi suspectat că nici nu încercase. Că n-avea curaj.

Imaginea de pe costum: *Madona din portul Lligat* Dali.*^{5} Nick se încruntă. Uneori, minerii spațiali pierdeau contactul cu realitatea. Brennan era însă viu, câștigase binișor și nu avusese niciodată accidente.

Cu douăzeci de ani în urmă, făcuse parte dintr-o echipă de exploatare a staniului topit de pe Mercur. Mercur abunda în elemente neferoase de mare valoare, deși câmpul magnetic al Soarelui necesita nave speciale; o furtună solară putea afecta o navă, transportând-o la mulți kilometri depărtare. Brennan fusese competent și câștigase bani buni, dar plecase după zece luni și nu mai lucrase niciodată în echipă. Se părea că nu-i plăcea să muncească alături de alții.

De ce se lăsase prins de extrasolar?

La naiba, și Nick ar fi procedat în același mod! Extrasolarul se găsea aici, în sistemul lor; cineva trebuia să-l contacteze. Dacă ar fi dat bir cu fugiții, Brennan ar fi recunoscut că nu se putea descurca într-o asemenea situație.

Nici chiar familia nu l-ar fi putut opri. Erau centurani și-și puteau purta singuri de grijă.

Regret însă că n-a dat bir cu fugiții, se gândi Nick și degetele lui răpăiră nervoase pe tăblia biroului.

Brennan se afla singur într-un spațiu restrâns.

Fusese un drum îngrozitor, înspăimântător. Extrasolarul sărise în spațiu, purtând balonul în care se găsea el, îl echilibrase, lipindu-l de corpul lui, și folosisese pistolul direcțional. Merseseră așa vreo douăzeci de minute. Când ajunseseră la ultimul modul al navei, bărbatul era aproape sufocat.

Și-I amintea pe alien atingând fuzelajul cu un instrument bont, apoi trecuseră amândoi printr-o suprafață vâscoasă care aducea cu metalul, indiferent din ce parte ar fi fost privită. Alienul deschisese sacul, utilizând același dispozitiv tip fermoar, apoi se răsucise, sărise și dispăruse prin perete, în vreme ce Brennan continua să se rostogolească neajutorat în interior.

Aerul avea același iz ca în cabină, parcă nițel mai pătrunzător. Brennan inhala în înghițituri adânci, gâfâite. Extrasolarul abandonase sacul-balon, care plutea acum spre bărbat, aidoma unei fantome transparente, amenințător și ispititor, și centuranul începu să rădă, un sunet dureros, aproape ca un suspin.

Privi în jur.

Lumina era mai verzuie decât tuburile luminescente cu care se obișnuise. Singurul spațiu gol era cel în care plutea acum, având dimensiunile cabinei sale din naveta-solo. În dreapta, se zăreau niște lăzi cubice, dintr-un material ce părea lemn — în tot cazul, ceva de origine vegetală. În stânga, un obiect paralelipipedic masiv, cu capac, foarte asemănător unei lăzi frigorifice mari. Deasupra și în jurul acestuia, perete curb.

Așadar, avusese dreptate. Modulul de forma unei picături era cala navei. Cu toate acestea,

jumătate din spațiul său continua să-i fie inaccesibil.

Iar peste tot se simțea același iz aparte, aidoma unui parfum necunoscut. În cabina extrasolarului, mirosul fusese mai degrabă animalic, aparținând alienului. Aici lucrurile stăteau altfel.

Dedesubtul său, înapoia unei plase grosolan țesute, existau un soi de rădăcini galbene. De altfel, observă Brennan, ele ocupau majoritatea calei. Bărbatul se propulsă într-acolo și se prinse de plasă, ca să se apropie mai mult.

Izul deveni copleșitor. Niciodată nu mirosise, nu-și imaginase, nu visase ceva similar.

Arătau într-adevăr ca niște rădăcinoase: o combinație între un batat și o bucată din rădăcina curățată a unui arbust. Erau scurte, lătărețe și fibroase, ascuțite la un capăt și parcă retezate cu cuțitul la capătul opus. Brennan strecură două degete prin plasă, prinse una, încercă s-o scoată prin ochiurile plasei, dar nu izbuti.

Mâncase înainte ca extrasoiarui să se oprească lângă naveta lui -și, cu toate acestea, fără nici un chiorăit de avertizare al stomacului, se simțea teribil de flămând. Buzele i se traseră spre îndărăt, dezvelind dinții și gingiile. Vârî din nou degetele prin plasă, băjbâind după rădăcini. Minute în șir, se strădui să scoată una prin ochiurile prea mici. Trase, plin de furie, de plasă, dar aceasta era mai rezistentă decât pielea lui. Plasa nu cedă, iar bărbatul își rupse câteva unghii. Urlă, frustrat. Urletul îl readuse la realitate.

Bun, presupunând că izbutea să extragă o rădăcină, ce putea să facă apoi cu ea?

O MĂNÂNC! Gura i se umplu de salivă.

Avea să-l ucidă. Era o plantă alienă, de pe altă planetă, o plantă pe care o specie alienă o considera probabil comestibilă. Mai degrabă ar fi trebuit să se gândească la o modalitate de evadare!

În ciuda gândului, degetele continuau să-i tragă de plasă. Brennan se sili să se îndepărteze de

aceasta. Era *flămând*. Fragmentele costumului său dispăruseră, abandonate în cabina extrasolarului, incluzând rezervoarele de apă și de glucoză lichidă din cască. Aici exista oare apă? Putea încerca s-o bea? Extrasoiarui ar fi putut ghici că el avea nevoie neapărată de hidrogen combinat cu oxigen?

Ce ar fi fost în stare să facă pentru mâncare!

Trebuia să evadeze de aici.

Sacul de plastic. Îl culese din aer și-l examinează. Descoperi cum putea fi etanșat și deschis-din exterior. Minunat... Totuși, stai o clipă! Putea întoarce sacul pe dos, astfel ca sistemul de etanșare să se afle în interior, și apoi să-l manipuleze. Dar după aceea?

Nu se putea deplasa, aflându-se în interiorul sacului. Nu-și putea întrebuința mâinile. Chiar dacă s-ar fi găsit în propriul său costum spațial, parcurgerea a treisprezece kilometri de spațiu ar fi fost riscantă fără o raniță. Pe de altă parte, nu putea trece prin peretele calei.

Cumva, trebuia să-și distragă stomacul.

Așadar, în ce consta valoarea conținutului acestei cale? Cum putea fi mai valoroasă decât pilotul, care era indispensabil pentru a duce nava acolo unde trebuia să ajungă?

Dacă tot se găsea aici, avea ocazia să vadă ce altceva mai exista în cală.

Paralelipipedul masiv era făcut dintr-un material lucios, nici cald, nici rece. Brennan găsi mânerul capacului, totuși nu-l putu clinti. Apoi, aroma rădăcinilor îi asaltă brusc foamea, iar bărbatul răcnii și smulse cu toată puterea unei furii ucigașe. Capacul se ridică. Astfel realizează și care era puterea extrasolarilor.

Lada conținea semințe mari, asemănătoare migdalelor, înghețate într-o matrice probabil criogenică. Desprinse una cu degete aproape amorțite de ger. Când închise capacul, aerul din jurul său căpătase culoarea fumului de țigară.

Puse sămânța în gură, încălzind-o cu saliva. Nu avea nici un gust; era pur și simplu rece, apoi nici măcar atât. Brennan o scuipă.

Își repetă observațiile. Lumină verzuie și un aer ciudat, cu iz necunoscut. Totuși, nu foarte rarefiat, nu foarte ciudat; iar lumina era răcoroasă și înviorătoare.

Dacă Brennan aprecia condițiile de viață ale extrasolarului, acestuia i-ar fi plăcut cu siguranță Pământul. Adusese și semințe pe care să le planteze. Semințe, rădăcini... și mai ce?

Se propulsă prin cală, spre stiva de cutii. În ciuda eforturilor sale, nu putu desprinde nici una de lângă perete. Să fi fost fixate cu ciment de contact? În cele din urmă, un capac se ridică, este drept cu strădanii și cu un scrâșnet puternic. Evident, fusese lipit; lemnul se rupsesse pe alocuri. Brennan se întrebă ce fel de plantă necunoscută îl produsese.

În interiorul cutiei se afla un sac de plastic sigilat etanș. Plastic? Materialul arăta și se simțea la pipăit ca un ambalaj protector pentru alimente, fragilizat în timp. Conținutul său părea a fi o pulbere fină tasată, aproape o masă solidă. Prin plastic, se zărea închisă fa culoare.

Brennan rămase plutind lângă cutii, ținându-se cu o mână de capacul rupt. Căzu pe gânduri.

Fără doar și poate, trebuia să fie vorba despre un autopilot. Extra-solarul constituia doar o măsură de siguranță; soarta lui nu conta, atâta vreme cât nu era decât o simplă protecție suplimentară. Autopilotul urma să ducă la destinație produsele de însămânțare.

Pe Pământ? O posibilă însămânțare ar fi necesitat și alți extrasolari, care să-i urmeze în curând.

Trebuia să avertizeze Pământul.

Exact! Bine gândit! Întrebarea era: *cum*?

Brennan râse fără chef. Mai existase oare vreodată un individ atât de complet întemnițat?

Extrasolarul îl capturase. Brennan, centuran și om liber, permisesse să devină proprietatea cuiva. Râsul i se stinse în desperare.

Desperarea era o greșeală. Mirosul rădăcinilor abia așteptase să se năpustească din nou asupra lui.

... Durerea fu cea care-l făcu să înceteze. Măinile îi sângerau de tăieturi și de rosături. Zărea bășici și vânătăi. Degetul mic de la mâna stângă pulsa dureros — făcea un unghi anormal cu restul mâinii și se umfla chiar în vreme ce-l privea. Îl luxase sau chiar îl fracturase. Reușise însă să facă o gaură în plasă și mâna lui dreaptă prinsese o rădăcină fibroasă.

O azvârli cât colo cu toată puterea și, imediat, se ghemui cu genunchii la piept, parcă cuprinzându-și durerea și alinând-o. Era flămând și speriat. La naiba, mirosul blestemat îi pusese stăpânire pe minte, ca și cum ar fi fost un roboțel-jucărie!

Pluti prin cală asemenea unei mingi, strângându-și genunchii și plângând. Îi era foame, era furios, umilit și speriat. Extrasolarul îi sfredelise mintea, dovedindu-i cât de lipsit de importanță era, dar situația de acum părea mult mai teribilă.

De ce? Ce voia extrasolarul de la el?

Ceva îl lovi în ceafă. Cu o mișcare fluidă, Brennan înhăță obiectul din aer și-l mușcă. Rădăcina revenise la el, după ce ricoșase din vreun perete. O simți tare și fibroasă între dinți, dar gustul ei era indescritibil și la fel de delicios ca și aroma.

Într-un ultim moment de luciditate, Brennan se întreabă după cât timp avea să moară. Nici nu-i mai păsa prea mult. Mușcă din nou și înghiți.

Phssthpok examina un lanț de răspunsuri cu o persistență încăpățânată; totuși, îndărătul fiecărui răspuns se ridicau alte întrebări. Băştinașul

capturat nu mirosea cum trebuia, ci straniu, a animal. Nu făcea parte din specia celor după care venise Phssthpok. Atunci, unde se aflau aceștia?

Nu veniseră aici. Judecând după exemplarul capturat, băștinașii Țintei 1 -3 ar fi opus prea puțină rezistență coloniștilor. Totuși, Protectorii i-ar fi exterminat oricum, ca măsură de precauție. Probabil, atunci, că era vorba despre altă stea. Unde anume?

Era posibil ca băștinașii să aibă suficiente cunoștințe astronomice ca să-i spună acest lucru. Cu asemenea nave, ei ar fi putut ajunge chiar la stelele apropiate.

Căutând răspunsuri, Phssthpok se încordă și sări spre vehiculul băștinașului. Era un salt de o oră, dar nu se grăbea. Cu reflexele lui superbe, nici măcar nu avea nevoie de pistolul direcțional.

Prizonierul avea să reziste. Mai întâi, Phssthpok trebuia să-i învețe graiul, ca să-l interogheze. Până atunci, n-avea să strice nimic. Era prea speriat și prea anemic — mai mare decât un Prășitor, dar mai slab decât acesta.

Nava lui era micuță. Phssthpok nu găsi decât o cabină strâmtă, un tub lung de propulsie, un rezervor în formă de inel conținând hidrogen lichid și un sistem de răcire. Rezervorul toroidal era detașabil, iar pe tubul de propulsie se mai puteau instala alte câteva. În jurul cabinei de comandă cilindrice existau extensii pentru încărcătură, piloni, plase metalice pliate și cârlige retractabile.

Câteva cârlige țineau un cilindru metalic ce prezenta semne de eroziune. Phssthpok îl examinează, apoi îl ignoră, neînțelegându-i scopul. În mod evident, nu făcea parte din sistemul de funcționare al navei.

Nu găsi nici un fel de arme.

În cilindrul de propulsie, găsi guri de observare. După o oră, și-ar fi putut construi propriul său tub de fuziune cu cristale de zinc, dacă ar fi avut materialele necesare. Era impresionat. Băștinașii

puteau fi mai inteligenți decât bănuise, sau mai norocoși. Se apropie de cabină și pătrunse pe ușa ovală.

În cabină se afla un fotoliu-cușetă de accelerație, înconjurat de potcoave de aparatură de control, un spațiu înapoia fotoliului, o bucătărie automată ce făcea parte din potcoavă și interfețe pentru senzori mecanici de tipuri frecvent utilizate în războaiele Pak. Totuși, aceasta nu era o navă militară. Probabil că simțurile băștinașilor erau mai puțin ascuțite decât cele ale rasei sale. În spatele cabinei se găseau mașinării și rezervoare cu fluid, pe care Phssthpok le examină extrem de interesat.

Dacă mașinăriile erau bine concepute, atunci Ținta 1 -3 era locuibilă. Fără nici un dubiu. Probabil că avea o gravitație mai mare și o atmosferă mai densă. Dar pentru un popor ce călătorise de cinci sute de mii de ani, ar fi părut aproape perfectă.

Dacă ar fi ajuns aici, ei s-ar fi oprit.

În felul acesta, zona de cercetare a lui Phssthpok se reducea la jumătate. Ținta lui trebuia să se găsească spre interior, pornind de aici, înapoi spre nucleul galactic. Pur și simplu, ei nu ajunseseră așa departe.

Cabina îl uimea cel mai mult pe Pak. Descoperi lucruri pe care nu le înțelegea, pe care n-avea să le înțeleagă niciodată.

De pildă, bucătăria. În spațiu, greutatea era importantă. Evident, băștinașii ar fi putut realiza alimente de masă mică, eventual sintetice, capabile să țină pilotul sătul și sănătos pentru o durată indefinită. Economii în privința efortului și a consumului de combustibil ar fi fost colosale, dacă se multiplicau cu numărul navelor pe care le văzuse. Ei însă preferau să transporte mai multe tipuri de semipreparate, plus o mașinărie complexă, care să le selecteze și să le gătească. De asemenea, preferaseră să răcească aceste alimente,

pentru a nu se descompune, în loc să le transforme în pulbere. De ce?

Apoi, tablourile. Phssthpok înțelegea rolul fotografiilor, al graficelor și al hărților. Însă cele trei opere de artă de pe peretele cabinei nu făceau parte din aceste categorii. Ele erau schițe în cărbune. Una înfățișa capul unui băștinaș, ce aducea oarecum cu prizonierul lui, dar cu o creastă de păr mai lungă, pigmentat în jurul ochilor și al gurii; ceilalți păreau exemplare mai tinere ale aceleiași specii neplăcut de asemănătoare rasei Pak. Se vedeau numai capetele și umerii. Ce scop aveau?

În alte circumstanțe, desenul de pe costumul lui Brennan ar fi putut oferi un indiciu.

Phssthpok observase desenul și-l înțelesese parțial. Pentru membrii unui subgrup de ființe spațiale cooperante, era util să-și codifice costumele în culori vii. Alții puteau recunoaște configurațiile respective de la depărtare. Desenul băștinașului părea extrem de complex, totuși nu suficient pentru a-i trezi curiozitatea lui Phssthpok.

El n-ar fi putut înțelege niciodată arta sau luxul.

Lux? Un Prăsitör Pak ar fi putut aprecia luxul, dar nu era atât de inteligent ca să-l dorească pentru sine. Un Protector nu avea motivația. Dorințele lui erau conectate exclusiv la nevoia de a-și proteja descendenții.

Artă? De la începuturile istoriei Pak, existaseră desene și imagini realizate de diverși indivizi, dar acestea aveau destinații militare. Oricum, nu-i recunoștea pe cei dragi din vedere. Îi adulsecai.

Să reproduci mirosul unei ființe dragi?

Phssthpok s-ar fi putut gândi la asta, dacă desenul de pe pieptul lui Brennan ar fi fost orice altceva. *Acela* ar fi fost într-adevăr un concept revoluționar! O metodă de a păstra un Protector în viață, funcțional, multă vreme după moartea descendenților săi. Așa ceva ar fi putut modifica istoria neamului Pak. Asta numai dacă Phssthpok

ar fi putut înțelege conceptul artistic de reproducere.

Ce putea însă deduce din costumul lui Brennan?

Pieptul acestuia era o copie după *Madona din portul Lligat* de Salvador Dali. Se zăreau munți cu bazele drepte și netede, sfidând legea gravitației, plutind deasupra unei mări colorate în albastru-deschis. Se mai zăreau o femeie și un copil, ireal de frumoși, cu ferestre prin trupurile lor. Asemenea lucruri nu aveau nici un înțeles pentru Phssthpok.

Un lucru îl pricepu însă imediat.

Se arătase foarte atent față de tabloul de bord. Nu dorea să strice nimic înainte de a afla cum să extragă date astronomice din calculatorul navei. Când deschise panoul însemnat cu avertismentul furtunii solare, îl găsi surprinzător de mic. Curios, investigă mai departe. Instrumentul fusese realizat cu monopoli magnetici.

Într-un salt de cangur, Phssthpok traversă spațiul dintre nave. Trase jumătate din încărcătura pistolului său direcțional, apoi se destinse, așteptând cele cincisprezece minute de cădere liberă.

Sărise către modulul calei. Va fi necesar să-l lege pe băștinaș, ca măsură de prevedere împotriva accelerației. Deja o inspecție sumară a navei lui îi redusese la jumătate regiunea de căutare... iar acum trebuia s-o abandoneze. Era posibil ca băștinașul să dețină cunoștințe chiar mai valoroase. În ciuda acelei realități, Phssthpok regretă amar necesitatea de a-și proteja prizonierul; timpul respectiv îl putea costa nu numai misiunea, ci și viața.

Băștinașii foloseau monopoli, ceea ce însemna că aveau mijloace de detecție a acestora. Phssthpok capturase un băștinaș- un gest ostil, iar nava sa, lipsită de arme, utiliza o cantitate de

monopoli sud ce depășea orice s-ar fi putut descoperi în acest sistem solar.

Probabil că deja erau pe urmele lui.

Nu-I puteau ajunge în timp util. Motoarele lor erau mai puternice, deoarece accelerația gravitațională pe Ținta 1-3 era în jur de 1,09, dar nu aveau câmpuri statoreactoare. Înainte ca puterea motoarelor lor să poată fi exploatată la maximum, aveau să-și fi terminat combustibilul... cu condiția ca el să fi pornit la timp.

Frână, pentru a face joncțiunea cu modulul calei, folosi reducătorul și se strecură prin carcasa opacă de twing. Întinse brațul către un mâner, fără să se uite, știind unde trebuia să fie, căutându-l cu privirea pe băștinaș.

Nu mai apucă mânerul. Pluti prin mijlocul calei, în vreme ce mușchii i se transformară în gelatină și se topiră.

Băștinașul rupsese plasa și scormonea cu desperare printre rădăcini. Abdomenul lui devenise o proeminență dură, diformă. Ochii îi erau lipsiți de conștiință.

Cum pot face ceva, dacă ei schimbă întruna regulile? se întrebă Phssthpok cu o furie perplexă.

Oprește-te! Gândești ca un Prășitor. Câte un pas, pe rând...

Se întinse către un mâner și se propulsă în jos, spre Brennan. Acum, acesta era inert, cu ochii pe jumătate închiși, albul lor întrezărindu-se sub pleoape, în vreme ce mâna lui continua să țină o jumătate de rădăcină. Phssthpok îl roti în aer, examinându-l cu atenție.

Perfect.

Trecu prin perete, în vid, și ocoli cala, îndreptându-se spre capătul ascuțit al ovoidului. Ajuns acolo, se strecură din nou înăuntru, într-o incintă în care de-abia încăpea.

Acum trebuia să găsească o ascunzătoare.

Nu se mai punea problema părăsirii Sistemului Solar. Era nevoit să abandoneze restul navei. Băştinaşii n-aveau decât să urmărească monopolii din modulul pustiu al propulsiei.

Era ca şi cum şi-ar fi pitit toţi copiii în aceeaşi grotă, dar n-avea de ales. Ar fi putut să fie şi mai rău. Deşi aparatura din cală fusese concepută numai să coboare modulul respectiv de pe orbita unei planete, motorul în sine — polarizatorul de gravitaţie — l-ar fi dus oriunde ar fi dorit în interiorul puţului gravitaţional al Țintei 1. Atâta doar că trebuia să facă lucrurile perfect de prima dată. Atâta doar că putea asoliza numai o singură dată. Ca motor de navă, polarizatorul de gravitaţie avea multe din calităţile şi defectele unui deltaplan. Îl putea îndrepta spre orice loc dorea să ajungă, chiar după ce-i oprise acceleraţia, dacă dorea să *coboare*. Polarizatorul nu-l putea ridica, învingând gravitaţia.

Comarate cu comenzile propulsiei cu fuziune, cele din jurul său erau teribil de complicate. Phssthpok începu să le acţioneze. Cablul de la capătul ascuţit al ovoidului dispăru într-o vâlvătaie scurtă. Twingul din jurul său deveni transparent... şi ușor poros; peste un secol, arfi pierdut periculos de mult aer. Ochii lui Phssthpok deveniră sticloşi. Următoarea acţiune necesita o concentrare intensă. Nu îndrăznise să lege prizonierul sau să-i limiteze mişcările în vreun fel. Pentru a evita zdrobirea lui, trebuia să echilibreze perfect presiunea internă şi cea externă. Fuzelajul, în interiorul căruia se afla câmpul de polarizare, se putea topi la acceleraţia respectivă.

Restul navei sale pluti în ecranul posterior. Phssthpok răsuci energic două comutatoare şi imaginea dispăru.

Şi acum — încotro?

trebuia să stea pitit câteva săptămâni. Nu putea spera să se ascundă atâta vreme pe Ținta 1 -3,

ținând seama de tehnologia băștinașilor.

Pe de altă parte, în spațiu se simțea prea expus.

Putea asoliza o singură dată. Atunci când avea să coboare, trebuia să rămână la sol, până ce reușea să improvizeze o instalație de lansare ori de semnalizare.

Phssthpok începu să cerceteze cerul, în căutarea de planete. Avea ochi buni, iar planetele erau mari și slab luminoase, ușor de distins. Giganta gazoasă cu inele ar fi reprezentat o alegere bună — n-ar fi fost greu să se pitească printre inele —, însă se afla îndărătul lui. În față avea altă gigantă gazoasă, cu sateliți naturali, dar prea departe; ca să ajungă la ea, ar fi trebuit să descrie o curbă timp de zile întregi. Băștinașii probabil porniseră după el. Lipsit de telescop, avea să-i zărească mult prea târziu.

Aceea. O studiasse când avusese telescop. Mică, cu gravitație redusă și atmosferă superficială. Era înconjurată de asteroizi, iar atmosfera sa părea prea densă pentru cementarea în vid. Cu puțin noroc, s-ar fi putut ascunde în gropile adânci, pline cu nisip.

Ar fi fost bine dacă ar fi studiat-o în prealabil. Poate că exista o industrie extractivă, sau chiar colonii. Acum era prea târziu. Nu avea de ales; de multă vreme nu mai avusese de ales. Planeta aceea reprezenta obiectivul lui. Când avea să sosească momentul plecării, trebuia să spere că băștinașul le va putea transmite semnale celor din rasa lui. Ideea nu-i surâdea.

II

Robotul era un cilindru vertical, înalt de un metru și douăzeci, plutind liniștit într-un colț al bibliotecii Clubului Struldbrug. Cele două nuanțe de cafeniu ale lui se contopeau cu pereții, făcându-

l aproape invizibil. La exterior, robotul era nemișcat. În baza lui evazată, ventilatoarele se roteau silențios, menținându-l la cinci centimetri de podea, iar în interiorul domului neted, care îi slujea drept cap, scanerele se deplasau permanent, supraveghind fiecare colțișor.

Fără să-și desprindă ochii de la ecranul lectorului, Lucas Garner întinse mâna spre pahar. Îl găsi, îl atinse cu degete precaute, îl ridică și încercă să bea. Era gol. Îl înălță, îl legănă ușor și, continuând să nu-l privească, rosti:

— Cafea irlandeză.

Robotul veni lângă el, dar nu schiță nici o mișcare spre paharul cu pereți dubli, ci piui discret. În cele din urmă, Garner ridică ochii, încruntându-se. O rază de scris luminos traversă pieptul robotului.

— Îmi pare foarte rău, domnule Garner. V-ați depășit consumul zilnic maxim de alcool.

— Atunci anulează comanda. Haide, șterge-o!

Robotul se întoarce în colțul său. Luke oftă — pe de o parte, era vina lui — și reveni la lectură: ultimul volum medical despre "Procese de îmbătrânire la om".

Cu un an în urmă, votase alături de ceilalți membri să permită automedicului monitorizarea roboților ce serveau în Club. Nu avea ce regreta. Conform regulamentului Clubului, nici un Struldbrug nu avea mai puțin de o sută cincizeci și patru de ani, iar vârsta minimă creștea cu un an la fiecare doi ani scurși. Ei aveau nevoie de cea mai bună și mai rigidă protecție medicală.

Luke constituia un prim exemplu. Se apropia, fără mare entuziasm, de a o sută optzeci și cincea aniversare. În ultimii douăzeci de ani, folosise cu regularitate fotoliul de călătorie. Era paraplegic, dar nu din cauza unui accident al coloanei vertebrale, ci pentru că nervii șirei spinării mureau de bătrânețe. Țesutul nervos central nu se înlocuiește niciodată. Disproporționalitatea dintre

picioarele sale subțiratic, nefolosite, și umerii, brațele și mâinile masive îl făceau să semene oarecum cu o maimuță. Luke era conștient de acest lucru, și chiar îi făcea plăcere.

Atenția lui era absorbită de lector, când fu întrerupt din nou. Un murmur abia audibil de glasuri umplu biblioteca, șoapte lipsite de formă, sporind mereu în intensitate. Cu regret, Luke se întoarse să privească.

Cineva se îndrepta spre el cu un mers hotărât ce nu putea fi reprodus de vreun alt Struldbrug. Bărbatul avea trupul înalt și slab al cuiva care a fost răstignit câțiva ani pe masa de tortură a Inchiziției. Pielea de pe brațele lui și mai jos de laringe era neagră, dar mâinile și chipul puternic ridat aveau culoarea neagră a unei nopți fără stele, negrul acela cu adevărat cosmic. Părul său era o creastă de papagal, o bandă albă, lată de trei centimetri, din creștetul capului până la ceafă.

Un centuran pătrunsese în Clubul Struldbrug! Nu era de mirare că se produsese rumoare!

Individul se opri în fața fotoliului lui Luke.

— Lucas Garner?

Atât glasul, cât și maniera de adresare erau grave și oficiale.

— Exact, încuviință Luke.

Bărbatul coborî vocea.

— Mă numesc Nicholas Sohl, Primul Secretar al Secțiunii Politice Centura. Există vreun loc unde să putem sta de vorbă?

— Urmează-mă, zise Luke.

Atinse comenzile de pe brațul fotoliului și acesta se înălță pe o pernă de aer, traversând încăperea.

Se instalară într-un separeu al sălii principale.

— Ai provocat un adevărat scandal, observă Luke.

— Serios? De ce?

Primul Secretar zăcea inert într-un fotoliu de masaj, lăsând motorașele să-i replăsmuiască formele. Glasul îi era tot iute și energic, cu binecunoscutul accent centuran.

Luke nu putu decide dacă glumea.

— De ce? Păi, în primul rând, n-ai nici pe departe vârsta necesară admiterii în Club.

— Paznicul n-a spus nimic. A rămas cu gura căscată.

— Îmi pot imagina.

— Știi motivul care m-a adus pe Pământ?

— Am auzit. În Sistemul Solar există un alien.

— Ar fi trebuit să fie o informație secretă.

— Nu uita că am făcut parte din ARM, că am fost membru al poliției ONU. M-au pensionat abia acum doi ani. Mi-am păstrat unele relații.

— Așa mi-a spus și Lit Shaeffer. — Nick deschise ochii. — Scuză-mă dacă sunt nepoliticos. Pot accepta gravitația asta idioată, zăcând în cușeta unei nave, dar nu-mi place să fiu nevoit să umblu prin ea.

— Atunci, relaxează-te!

— Mulțumesc! Garner, nimeni din ONU nu pare să-și dea seama cât de gravă este situația. În Sistemul Solar există un alien care a întreprins un act de ostilitate, răpind un centuran. Și-a abandonat propulsia interstelară și amândoi putem ghici ce-nseamnă *asta*.

— Intenționează să rămână aici. Ai și alte detalii?

— În primul rând, știi probabil că nava extrasolarului era formată din trei module.

— Da, am aflat asta.

— Modulul final era probabil o capsulă de tipul celor ce pot intra în atmosferă. Trebuia să fi anticipat existența ei. La două ore și jumătate după ce Brennan și extrasolarul au intrat în contact, modulul respectiv a dispărut.

— Teleportare?

— Nu, slavă lui Finagle! Avem un cadru înregistrat pe bandă video care arată o dâră difuză. Accelerația trebuie să fi fost uriașă.

— Înțeleg. De ce ai venit la noi?

— Poftim? Garner, este vorba despre o problemă ce privește întreaga omenire!

— Nu-mi place jocul ăsta, Nick! Extrasolarul era o problemă ce privea întreaga omenire din clipa când l-ați detectat. N-ați apelat la noi până n-a făcut scamatoria cu dispariția. De ce? Fiindcă ați considerat că alienii vor avea o părere mai bună despre oameni, dacă-i vor întâlni mai întâi pe centurani?

— Fără comentarii.

— De ce ne anunțați acum? Dacă telescoapele Centurii nu-l pot găsi, nimeni n-o poate face.

Nick deconectă fotoliul de masaj și se așază în capul oaselor, studiindu-l pe bătrân. Chipul lui Garner părea însuși chipul Timpului, o mască acoperind răul străvechi. Doar ochii și dinții păreau tineri; iar dinții erau noi, albi, ascuțiți și ciudați.

Vorbea însă ca un centuran, direct. Nu irosea cuvintele și nu întindea capcane.

— Lit mi-a spus că ești inteligent. Asta-i problema, Garner. L-am găsit.

— Tot nu pricep.

— Aproape de sfârșitul zborului, a trecut printr-o zonă monitorizată împotriva contrabandiștilor. Căutam un vehicul care să traverseze regiuni populate, cu propulsia deconectată. Un senzor termic a găsit extrasolarul, iar o cameră video a înregistrat o secțiune a traiectoriei lui și l-a urmărit timp suficient ca să ne ofere viteza, poziția, accelerația. Accelerația era imensă, zeci de g-uri. Este aproape sigur că se îndrepta către Marte.

— Marte?

— Marte, o orbită marțiană sau sateliții marțieni. Dacă ar fi fost vorba despre o orbită, l-am fi găsit până acum. Același lucru se poate

spune și despre sateliți — pe amândoi există stații de observație. Atâta doar că ele sunt proprietatea ONU...

Luke începu să râdă. Nick închise ochii cu o expresie de durere.

Marte era lada de gunoi a Sistemului Solar. Mai exact, planetele utile erau doar câteva — Pământul, Mercur și atmosfera lui Jupiter epuizau lista. Importanți erau asteroizii. Marte însă se dovedise dezamăgirea cea mai cruntă. Un pustiu aproape lipsit de aer, acoperit cu cratere și cu mări de pulberi extrem de fine, cu o atmosferă prea rarefiată pentru a fi considerată otrăvitoare. Undeva, în Lacis Solis, exista o bază abandonată, rămășițele celei de-a treia și ultime tentative a Omului pe planeta roșie. Nimeni nu avea nevoie de Marte.

Când se semnase Carta Centurii Libere, după ce Centura dovedise, prin embargo și propagandă, că Pământul avea mai mare nevoie de Centură decât invers, ONU căpătase acceptul să păstreze Pământul, Luna, Titan, precum și drepturi în inelele lui Saturn, drepturi de minerit și exploatare pe Mercur, Marte și sateliții marțieni.

Marte nu era decât un jeton. Nu contase până acum.

— Înțelegi problema, rosti Nick.

Conectă din nou aparatul de masaj. Tot felul de grupe musculare, din întregul corp, cedau sub gravitația neobișnuită a Pământului, proclamându-și strident existența pentru prima dată în viața lui Nick. Masajul era util.

Luke încuviință din cap.

— Considerând modul în care Centura ne spune întruna să nu-i încălcăm proprietățile, nu poți învinui ONU fiindcă încearcă să plătească cu

aceeași monedă. Probabil că există un dosar cu sute de plângeri.

— Exagerezi. După semnarea Cartei Centurii Libere, am consemnat șaizeci de violări ale legislației, majoritatea lor fiind recunoscute și achitate de ONU.

— Ce anume dorești să facă ONU?

— Dorim acces la informațiile Pământului legate de studierea lui Marte. Ce naiba, Garner, este posibil ca înregistrările video de pe Phobos să ne arate deja locul unde a coborât extrasolarul! Dorim aprobarea de cercetare a lui Marte de pe orbită joasă. Dorim aprobarea de amartizare.

— Ce ați obținut până acum?

— Ei sunt de acord numai cu două lucruri, pufni Nick. Putem căuta orice dorim... din spațiu. Ca să ne lase să le cercetăm idioatele alea de informații, ne cer un milion de mărci!

— Plătiți.

— Este hoție curată.

— Asta o spune un centuran? Voi de ce n-aveți informații despre Marte?

— Nu ne-au interesat niciodată. La ce să ne slujească?

— Pur și simplu, ca informații abstracte.

— O altă denumire a inutilității.

— Atunci, ce vă face să doriți informații inutile în asemenea măsură încât să acceptați să plătiți un milion de mărci?

Nick încercă să-și tempereze rânjetul.

— Tot hoție se numește. Pentru numele lui Finagle, de unde știa Pământul că va avea nevoie să cunoască informații despre Marte?

— Țsta-i secretul informațiilor abstracte. Capeți obiceiul de a afla tot ce poți despre totul. Majoritatea informațiilor vor fi utilizate, mai devreme sau mai târziu. Noi am cheltuit *miliarde*, explorând Marte.

— Voi autoriza plata unui milion de mărci către Biblioteca Universală ONU, oftă centuranul,

oprind fotoliul. Cum putem amartiza?

— În privința asta... am o idee.

O idee ridicolă. Luke n-ar fi examinat-o nici măcar o clipă... dacă n-ar fi fost mediul în care îi fusese prezentată. Clubul Struldbrug era luxos și tăcut, izolat fonic la tot pasul, abundând în draperii. Propriul său râs strident fusese înghițit în clipa când îi părăsise buzele. Aici, oamenii râdeau sau strigau rareori. Clubul era un loc de odihnă, după o viață de... neodihnă?

— Poți pilota o navetă de două locuri, model Starfire?

— Sigur că da. Practic, nu există nici o diferență între comenzi și tablourile de bord. Navele centurane folosesc motoare Rolls Royce.

— Ești angajat ca pilotul meu, cu un dolar pe an. Pot obține o navă în șase ore.

— Ai înnebunit!

— Nu eu. Fii atent, Nick. Toți așa-zișii diplomați din ONU știu cât de important este să-l găsească pe extrasolar, dar ei nu pot acționa. Nu pentru că au disputele lor cu Centura. Ăsta-i doar un aspect. Este vorba despre inerție. ONU este un guvern mondial, rigid prin propria-i natură, fiindcă trebuie să aibă grijă de viețile a optsprezece miliarde de oameni, încă și mai rău, ONU este compusă din națiuni individuale, care în ziua de azi nu mai sunt foarte puternice. Într-o bună zi, nu prea curând, până și numele lor vor fi uitate, iar eu nu sunt sigur că asta-i o idee prea bună... dar astăzi prestigiul național poate fi o piedică. S-ar pierde săptămâni întregi până ar ajunge la aceeași opinie. Pe de altă parte, nu există nici o lege care să le interzică cetățenilor ONU să meargă oriunde doresc în spațiul terestru, ori să angajeze pe cine doresc. Mulți dintre piloții care ocolesc Luna sunt centurani.

Nick scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-l limpezească.

— Garner, nu pricep. Doar nu crezi că-l putem găsi pe extrasolar într-o navă de două persoane! Până și eu am auzit despre nisipul marțian. S-a ascuns într-o mare de nisip, îl disecă pe Jack Brennan și nu putem ajunge la el altfel decât folosind radare de adâncime, cu care să baleiem deșertul centimetru cu centimetru.

— Exact. Dar ce crezi că vor face politicienii, când își vor da seama că ai început căutarea pe Marte? Angajarea ta ca pilot este un detaliu tehnic evident pentru toată lumea. Să presupunem că găsim extra-solarul. Centura va obține creditul pentru asta.

Nick închise ochii și încercă să se gândească. Nu era obișnuit cu acest tip de logică circulară. Se părea totuși că Garner avea dreptate. Dacă vor vedea că pleca spre Marte, cu sau fără un planetar drept tovarăș... Nick Sohl, Primul Secretar al Centurii, individul împuternicit cu încheierea tratatelor... Evident! Aveau să trimită o flotă întreagă ca să preia căutările.

— Așadar, am nevoie de un planetar care să mă angajeze ca pilot. De ce tocmai tu?

— Eu pot obține o navă *imediat*. Am relații.

44

— Bine. Faci rost de navă, apoi cauți un planetar dur, cu experiență în explorare. Îi vinzi nava, iar el mă angajează pe mine ca pilot. Așa-i?

— Așa-i. Dar nu voi urma exact traseul ăsta.

— De ce? — Nick îl privi atent. — Doar nu te gândești în mod serios să vii tu!

Luke dădu din cap, fără să scoată un cuvânt.

— Câți ani ai? izbucni în râs Nick.

— Sunt prea bătrân ca să-mi irosesc anii care mi-au mai rămas vegetând în Clubul Struldbrug și așteptând să mor. Bate palma, Nick!

— Hm-m-m... Sigur, deși... Au-u! Bine, lua-te-ar naiba, deci ai mâini puternice. Oricum, toți planetarii au mușchii mai dezvoltati.

— Ascultă, n-am intenționat să te rănesc! Scuză-mă! Doream să-ți demonstrez că nu sunt un nevolnic.

— Clar. Oricum, în privința mâinilor...

— N-o să ne folosim picioarele. Peste tot vom fi autopurtați.

— Ești nebun! Dacă-ți cedează inima?

— E foarte probabil ca inima să-mi supraviețuiască multă vreme. Este o proteză.

— Ești nebun! Cu toții sunteți nebuni! Asta-nseamnă să trăiești în fundul unui puț gravitațional. Gravitația vă trage sângele din creieri.

— Să mergem la un telefon. Va trebui să plătești milionul de mărci înainte ca ONU să priceapă încotro pornim.

Phssthpok visa.

Ascunsese modulul-cală în adâncuri, sub nisipul din regiunea Lacis Solis. Dincolo de fuzelajul din twing se vedea un perete ocru. Aveau să fie în siguranță aici atâta vreme cât funcționau sistemele de întreținere a vieții — mult, mult timp.

Phssthpok rămase în cală, unde-și putea supraveghea prizonierul. După amartizare, demontase toate mașinăriile din modul, pentru a face reparațiile și reglajele necesare. Acum, se mulțumea să-l supravegheze pe prizonier.

Băștinașul nu necesita prea multă îngrijire. Se dezvoltă aproape normai. Avea să fie un monstru, dar poate nu un schilod.

Phssthpok se întinse pe maldărul de rădăcini și visă.

Peste câteva săptămâni, avea să-și fi încheiat lungă, lungă misiune. .. sau avea să fi eșuat. Oricum, se putea opri din mâncat. Fusesse viu suficientă vreme. În curând, avea să se sfârșească, așa cum fusese cât pe-aici să se sfârșească cu o

mie trei sute de ani în urmă, timp scurs, în centrul galaxiei...

Văzuse lumina fulgerând deasupra văii Pitchok și știuse că era sortit pieirii.

Phssthpok fusese Protector douăzeci și șase de ani. Copiii care-i rămăseseră în valea răvășită de radiații aveau între treizeci și șase și treizeci și cinci de ani; propriii lor copii erau de toate vârstele, până la douăzeci și patru de ani. Acum, durata vieții lui avea să depindă de cei care supraviețuiseră bombei. Se întorsese imediat în vale, ca să afle.

În vale nu fuseseră lăsați mulți Prășitori, dar cei care încă trăiau trebuiau să fie protejați. Phssthpok și restul familiilor Pitchok încheia-seră pace, în urma căreia ei și Prășitorii lor sterpi urmau să stăpânească valea până la moarte, moment în care regiunea urma să revină Alianței Mării Estice. Existau modalități de neutralizare parțială a ploilor radioactive. Familiile Pitchok se folosiseră de ele. Apoi, lăsând valea și supraviețuitorii în mâinile unuia dintre ai lor, se împrăștiaseră.

Toți Prășitorii supraviețuitori fuseseră testați și găsiți în esență sterpi. "în esență" însemna că dacă ar fi avut copii, aceștia ar fi fost mutanți. Aveau să aibă miros necorespunzător. Lipsiți de un Protector care să le poarte de grijă, urmau să moară iute.

Pentru Phssthpok, cel mai important dintre descendenții săi rămași în viață era cel mai tânăr, Ttuss, o femelă în vârstă de doi ani.

El se afla la limita timpului. Peste treizeci și doi de ani, Ttuss avea să atingă vârsta schimbării. Avea să devină o ființă inteligentă și bine protejată, cu piele groasă din care ricoșa un cuțit de cupru și cu puterea de a ridica o greutate de zece ori mai mare decât cea a propriului ei corp.

Ideal concepută pentru luptă, ea nu va avea absolut nimic pentru care să lupte.

Va înceta să mănânce. Va muri, și Phssthpok va înceta la rândul-i să mănânce. Durata vieții lui Ttuss avea să fie restul duratei vieții sale.

Uneori, însă, un Protector poate adopta ca descendenți întreaga specie Pak. În cel mai rău caz, el va beneficia de absolut toate ocaziile de a-și găsi un scop în viață. Întotdeauna, există timpi morți pentru un Protector fără copii, întrucât el nu are motive de luptă. Și există un loc spre care să se îndrepte.

Biblioteca era la fel de străveche ca și deșertul radioactiv care o înconjură. Deșertul acela n-avea să fie niciodată recultivat; la fiecare mie de ani, îl însămânțau cu radiocobalt, astfel ca nici un Protector să nu-l poată râvni. Protectorii puteau străbate deșertul; ei nu aveau gonade care să fie distruse de particulele subatomice. Prășitorii n-o puteau face.

Cât de veche era Biblioteca? Phssthpok nu știuse niciodată răspunsul la această întrebare și, de fapt, nici nu-l interesase. Secțiunea dedicată zborurilor spațiale avea vârsta de trei milioane de ani.

Venise la Bibliotecă însoțit de mai mulți... nu prieteni, ci tovarăși de nefericire, foști membri ai familiilor Pitchok, lipsiți de copii. Biblioteca era uriașă și dezordonată, un vâlmășag de cel puțin trei milioane de ani de cunoștințe Pak, clasificată în secțiuni în funcție de subiecte. Evident, adesea, aceleași carte figura în mai multe secțiuni. La intrare, fiecare o apucase în altă direcție, și Phssthpok, nu mai revăzuse pe nici unul dintre ei vreme de treizeci și doi de ani.

El petrecuse toți anii aceia într-o singură sală vastă, un labirint de cărți puse pe rafturi, din podea

până în tavan. În colțuri, existau recipiente cu rădăcini de arborele-vieții, umplute permanent de custozii. Câteodată, se aduceau și alte alimente: carne, legume, fructe, orice era disponibil pentru Protectorii fără copii, care preferaseră să slujească Biblioteca decât să moară. Rădăcina arborelui-vieții constituia hrana perfectă pentru un Protector, deși acesta putea mânca aproape orice.

Apoi — cărțile.

Cărțile erau aproape indestructibile. Ele ar fi ieșit precum meteoriții înaripați din inima unei explozii de hidrogen fuzionând. Erau scrise mai mult sau mai puțin în limbajul actual și erau permanent recopiate de bibliotecari, o dată cu modificările limbii. În sala în care se oprise Phssthpok, toate cărțile se refereau la spațiu și la călătorii spațiale.

Toate tratatele de filosofie a zborului spațial păreau să facă aceeași afirmație fundamentală: într-o bună zi, neamul Pak trebuia să-și găsească un nou cămin — prin urmare, orice contribuție la tehnicile zborului spațial contribuia la nemurirea speciei. Phssthpok putea accepta ipoteza respectivă, știind că un Protector care nu credea în ea n-ar fi scris niciodată o carte pe marginea unui asemenea subiect. Existau zeci de mii de consemnări ale unor călătorii interplanetare și interstelare, începând cu o explorare fantastică întreprinsă cu aproape trei milioane de ani în urmă de către un grup, care pornise cu un asteroid sfredelit în interior, căutând stele galbene pitice în brațele galaxiei. Existau texte tehnice despre aproape orice avea legătură cu spațiul: nave, astronavigație, ecologie, miniaturizare, fizică nucleară și sub-nucleară, materiale plastice, gravitație și modul ei de întrebuințare, astronomie, astrofizică, consemnările unor exploatări miniere de pe diverse planete din sistemul lor solar și din altele vecine, desene pentru un ipotetic statoreactor Bussard (într-o lucrare neterminată, scrisă de un

Protector care se plictisise la jumătatea ei), desene pentru motoare ionice, teorii despre plasmă, vele solare...

Phssthpok începuse din stânga și se deplasase în jurul sălii.

Alesese mai degrabă la întâmplare secțiunea călătoriilor spațiale — i se păruse mai puțin ticsită decât celelalte. Nu-l fermeca romantismul spațiului cosmic. Preferase totuși să rămână acolo, decât să ia totul de la început în altă parte. Era posibil să aibă nevoie de fiecare minut al celor treizeci și patru de ani de grație, indiferent unde ar fi ales să lucreze. În douăzeci și opt de ani, citise toate cărțile din secțiunea Astro-nautică fără să găsească nimic care ar fi trebuit inițiat fără întârziere.

Să înceapă un proiect de migrare? Problema nu era chiar atât de urgentă. Soarele Pak mai avea de trăit destule sute de milioane de ani... probabil mai mult decât specia Pak, ținând seama de permanenta stare de război. Iar probabilitatea unei catastrofe era redusă. În centrul galaxiei, stelele galbene erau puține; ar fi trebuit să călătorească departe, cu echipajul Protector luptându-se în permanență pentru preluarea controlului navei. Mai mult chiar, era posibil ca nucleele galactice să explodeze în reacții supernova în lanț. Un proiect de migrare ar fi trebuit realmente să-și îndrepte atenția asupra brațelor galactice.

Prima expediție care încercase așa ceva avusese o soartă jalnică.

Atunci? Să se alăture personalului Bibliotecii? Se gândise de multe ori la asta, dar întotdeauna răspunsul fusese același. Indiferent cu ce aspect al Bibliotecii s-ar fi ocupat, viața lui ar fi depins de alții. Pentru a-și păstra voința de a trăi, el trebuia să știe că toți confrății lui vor beneficia de munca sa în Bibliotecă. Dacă descoperirile ar fi încetat, dacă credința lui ar fi suferit, ar fi descoperit brusc că nu-i mai era foame.

Era înspăimântător să nu-ți mai fie foame. În decursul ultimelor decenii, se întâmplase de câteva ori. De fiecare dată, Phssthpok se silise să recitească veștile primite din valea Pitchok. Cea mai recentă dintre ele îl anunța că Ttuss era în viață. Treptat, pofta de mâncare îi revenea. Fără Ttuss, ar fi fost mort.

Se informase în privința bibliotecarilor. Viețile lor erau neobișnuit de scurte. Înrolarea alături de ei nu reprezenta o soluție.

Să găsească o modalitate de a o păstra pe Ttuss vie? Dacă ar fi putut face așa ceva, ar fi folosit metoda asupra sa.

Să studieze astronomia teoretică? Avea unele idei, dar ele nu aveau să ajute specia. Semenii săi nu căutau cunoașterea abstractă. Să exploateze asteroizii? Cei din jurul soarelui lor, ca și cei din sistemele stelare vecine fuseseră exploatați în aceeași măsură ca și suprafața planetei sale, cu deosebirea că, în cele din urmă, curenții de convecție din interiorul planetei înlocuiau minele secătuite. Ar fi trebuit să se apuce de recuperarea metalelor. Acum era prea târziu să-și mai modifice direcția studiilor. Să ridice pe orbită orașe protejate în bule incasabile, pentru a oferi Prășitorilor spațiu suplimentar? O prostie: erau prea vulnerabile, putând fi capturate ori distruse accidental.

Într-o zi, apetitul lui Phssthpok dispăru. Scrisorile din valea Pitchok nu-l ajutară — nu mai credea în ele. Se gândi să se întoarcă acasă, dar știa că avea să moară de inaniție pe drum. Când fu sigur de asta, se așeză cu spatele rezemat de un perete, ultimul dintr-un șir de Protectori care de asemenea nu mâncau, așteptând să moară.

Trecu o săptămână.. Bibliotecarii constatară că doi dintre cei aflați în capul șirului muriseră. Îi ridicară — două schelete învelite în armură de piele uscată și zbârcită — și-i transportară afară.

Phssthpok își aminti de o carte.

Încă avea puterea să ajungă până la ea.

Citi atent, ținând cartea într-o mână și o rădăcină în cealaltă mână. Brusc, se apucă să muște din rădăcină.

Nava fusese un asteroid aproximativ cilindric, din fier-nichel și straturi de rocă, lung de zece kilometri și cu diametrul de vreo șase kilometri. Un grup de Protectori fără copii îl sfredeliseră, întrebuințând oglinzi solare, și construiseră în interior o cabină micuță, cu sisteme de întreținere a vieții și sistem de comandă, un compartiment vast destinat anabiozei, o sursă atomică și un generator energetic, un motor ionic și un imens rezervor de cesiu. Pentru a obține controlul a o mie de Prășitori, fusese necesar să extermină Protectorii unei familii mari. Având doi Protectori ca piloți și alți șaptezeci în stare de anabioză, alături de cei o mie de Prășitori, plus exemplare selectate cu deosebită atenție din formele de viață utile de pe planeta Pak, ei porniseră către unul dintre brațele galaxiei.

Deși cunoștințele lor erau cu trei milioane de ani mai sărace decât ale lui Phssthpok, ei avuseseră motive întemeiate să aleagă marginile galaxiei. Acolo existau șanse mai mari să găsească stele galbene, și șanse mai mari să descopere o planetă dublă aflată la distanța corespunzătoare. Perturbațiile din partea stelelor aflate în medie la mai puțin de o jumătate de an-lumină depărtare făceau ca planetele duble să fie extrem de puține în centrul galaxiei. De asemenea, existau motive să se considere că doar un satelit natural de dimensiuni mari putea oferi planetei sale primare o atmosferă pe care să se dezvolte formele de Pak.

Un motor ionic și o anumită cantitate de cesiu... Nu se așteptaseră să înainteze rapid și nici n-o făcuseră. La viteza de douăzeci de mii de kilometri pe secundă, relativ la soarele Pak, vehiculul își schimbase cursul. Echipajul expediase un mesaj laser către planeta Pak, anunțând Biblioteca despre reușita motorului ionic. Desenele de execuție ale

acestui existau pe undeva prin Bibliotecă, cu o listă de sugestii de modificare a proiectului.

Phssthpok nu fusese interesat de ele, ci trecuse direct la ultima secțiune, mai "tânără" cu aproape o jumătate de milion de ani.

Era înregistrarea unui mesaj lasercare străbătuse sistemul planetar Pak, fragmentat, atenuat și distorsionat de norii de praf și de distanță, într-un grai care nu se mai utiliza. Bibliotecarii îl traduseseră și-l adăugaseră primului raport. Probabil că de atunci fusese retradus de sute de ori. Sute de cercetători, aidoma lui Phssthpok, trebuie să-l fi citit, să-și fi pus întrebări despre acea parte a poveștii pe care n-o puteau afla niciodată și să fi trecut mai departe...

Phssthpok îl citi însă cu toată atenția.

Nava Pak pătrunsese adânc în brațul galactic. Până la sfârșitul călătoriei, jumătate din Protectori muriseră, nu de inaniție sau în urma unor violențe, ci din cauza vârstei. Amănuntul era atât de neobișnuit încât mesajul conținea detaliate descrieri medicale. Trecuseră pe lângă stele galbene fără planete, sau pe lângă altele în jurul cărora se roteau gigante gazoase. Alte stele galbene aveau planete ce puteau fi locuibile, dar toate se aflaseră prea departe de traiectorie ca să poată fi atinse, pe baza rezervelor de cesiu existente. Praful galactic și forța gravitațională a galaxiei încetiniseră vehiculul neobișnuit, sporindu-i capacitățile de manevră. Cerul se întunecase în jurul său, pe măsură ce stelele se răriseră.

Descoperiseră o planetă.

Decelaseră. Transferaseră plutoniul rămas pentru alimentarea motoarelor navetei de asolizare și coborâseră. Decizia nu fusese finală, dar dacă planeta nu corespundea, trebuiau să muncească zeci de ani pentru ca nava-mamă să-și poată relua călătoria spațială.

Planeta avea forme de viață. Unele erau ostile, dar nici una nu părea invincibilă. Exista sol. Protectorii îi treziseră pe Prășitori și-i eliberaseră prin păduri, ca să rodească și să se înmulțească. Plantaseră recolte, excavaseră mine, construiseră mașini ca să excaveze alte mine, construiseră alte mașini ca să îngrijească recoltele...

Cerul nopții, negru, aproape lipsit de stele, îi tulbura pe unii, dar se obișnuiseră cu el. Ploile frecvente îi tulburau pe alții, dar nu-i afectau pe Prășitori, așa încât era perfect. Exista spațiu pentru toți; Protectorii nici măcar nu se luptaseră între ei. Nici unul nu încetase să mai mănânce. Existau animale de pradă și bacterii ce trebuiau exterminate, trebuia ridicată o civilizație, trebuiau făcute multe lucruri.

O dată cu primăvara și vara, veniseră primele recolte... și dezastrul. Ceva nu era în regulă cu arborele-vieții.

Coloniștii nu înțeleseseră ce se întâmplase cu recolta. Răsărise ceva ce avea aspectul și gustul arborelui-vieții, însă mirosul nu era cel bun. Iar din punct de vedere al efectului asupra Prășitorilor și Protectorilor, la fel de bine s-ar fi putut hrăni cu rădăcini băștinașe.

Nu puteau reveni în spațiul cosmic. Provizia lor mică de rădăcini reprezenta un număr strict de ore de muncă ale Protectorilor. Poate că în timpul rămas la dispoziție ar fi putut umple rezervoarele cu cesiu, poate că ar fi putut chiar pune la punct o tehnologie producătoare de plutoniu, dar în nici un caz nu mai aveau timp să găsească și să ajungă la altă planetă tip-Pak. Și chiar dacă ar fi ajuns la ea, ce garanții aveau că acolo vor crește arborii-vieții?

Își petrecuseră ultimii ani de viață realizând un mesaj laser suficient de puternic ca să străpungă norii de praf ce-i ascundeau de nucleul galactic. Nu știau că avuseseră succes. Nu știau ce se întâmplase cu recolte; bănuiau că de vină ar fi fost lipsa unei anumite lungimi de undă din

spectrul luminii stelare, sau chiar a luminii stelare în general, deși experimentele pe care le încercaseră în direcțiile respective nu produsese nimic. Anexaseră informații detaliate în privința descendenților Prășitorilor, cu speranța că unii dintre aceștia ar putea supraviețui. Și ceruseră ajutor.

Cu două milioane și jumătate de ani în urmă.

Phssthpok rămase lângă recipientul cu rădăcini, citind și mâncând. Ar fi putut să zâmbească — dacă fața lui ar fi avut mușchii respectivi. Deja putea întrezări faptul că misiunea lui avea să-i implice pe toți Protectorii fără copii din lume.

Vreme de două milioane și jumătate de ani, Prășitorii aceia trăiseră fără arborele-vieții. Fără nici o modalitate de a se transforma în Protectori. Animale lipsite de rațiune.

Și numai Phssthpok știa cum să-i găsească.

Să presupunem că zburăți din New York, Statele Unite, spre Piquets-burg, Africa de Nord. Deodată, vă dați seama că New York dispăre într-o direcție, Piquetsburg în alta și un uragan vă abate avionul de pe rută, trimițându-l în a treia direcție.

Un coșmar? Așa este. Totuși, o călătorie prin Sistemul Solar diferă de cea pe suprafața unei planete. Fiecare bolovan din spațiu are propria sa viteză, airdoma steluțelor de grăsime de la suprafața unei farfurii cu supă.

Marte se deplasează pe o orbită aproape circulară. Asteroizii se mișcă pe orbite mai eliptice, apropiindu-se de planeta roșie ori îndepărtându-se de aceasta. Pe unii dintre ei există telescoape, iar echipele ce le deservește anunță Ceres despre orice acțiune interesantă de la sol.

Statoreactorul Bussard abandonat traversase Sistemul Solar pe o traiectorie ce se curba spre interior, descriind o hiperbolă superficială, care avea să-l poarte prin planul planetar.

Blue Ox avusese o curbă de accelerație de ordin mai înalt, de forma literei J, al cărei băț vertical urma să egaleze viteza și poziția extra-solarului.

U Thantse ridicase de pe Pământ cu o rachetă purtătoare închiriată din spațioportul Valea Morții. Urmase un zbor superb, cu peisaje minunate, peste Pacific. La altitudinea de două sute patruzeci de kilometri, conform stipulațiilor legale, Nick cuplase alimentarea cu fuziune și se îndreptase spre spațiu. Racheta purtătoare revenise singură acasă.

Pământul se micșorase și se îndepărtase. Drumul până la Marte dura patru zile la o accelerație de 1 g, cu Ceres drept turn de control, spunându-le ce asteroizi să ocolească.

Nick trecu nava pe autopilot. Nu era cu totul dezamăgit de *U Thant*. Fusese construită de planetari, motiv pentru care funcțiile îi erau compromise de necesitatea aerodinamismului, dar echipamentele păreau adecvate și comenzile elegant de simple. În plus, bucătăria era excelent dotată.

— Pot fuma? întrebă Luke.

— De ce nu? Nu cred că-ți mai faci griji c-o să mori tânăr.

— ONU a primit banii?

— Sigur că da. Transferul s-a încheiat de câteva ore.

— Perfect. Apelează-i, identifică-te și solicită-le toate informațiile pe care le au despre Marte. Spune-le să le afișeze pe ecran, iar tu vei plăti transmisia laser. În felul ăsta, împuști doi iepuri dintr-un foc.

— Cum anume?

— Vor afla încotro te îndrepti.

— Așa-i... Luke, tu chiar crezi că asta-i va pune în mișcare? Știu cât de rigidă este ONU. Ai uitat cazul Miiller?

— Încearcă să privești lucrurile din alt unghi, Nick. Tu cum de ai ajuns să reprezinți Centura?

— Testele de aptitudini au dovedit că am un coeficient ridicat de inteligență și că-mi place să conduc oamenii. După aceea, am urcat întruna.

— La noi se votează.

— Concursuri de popularitate?

— Uite că treaba merge și așa. Există, desigur, și neajunsuri. Ce formă de guvernare nu are lipsuri? — Garner înălță din umeri. — Fiecare membru al ONU reprezintă o națiune, o regiune a planetei. El consideră că regiunea lui este cea mai bună și conține indivizii cei mai buni. Altfel n-ar fi fost ales. Vasăzică, sunt vreo douăzeci de reprezentanți, fiecare dintre ei crede că știe ce trebuie făcut în cazul extrasolarului și nici unul nu va accepta părerea altuia. Este o chestiune de prestigiu. Finalmente, vor ajunge la un compromis. Însă dacă vor pricepe că un civil și un centuran ar putea ajunge înaintea lor la extrasolar, vor grăbi nițel dezbaterile. Înțelege?

— Nu.

— Bine, atunci apelează ONU.

După o vreme, raza purtătoare de mesaj îi găsi și cei doi începură să examineze informațiile despre Marte pe care le deținea Pământul.

Volumul acestora era măricel; acoperea secole de observații. La un moment dat, Nick spuse:

— Eu m-aș opri. De ce trebuie să parcurgem toate astea? După spusele tale, oricum nu facem altceva decât să tragem o cacealma.

— După spusele mele, efectuăm o cercetare — dacă tu n-ai altceva mai bun de făcut. Cacealmaua cea mai bună este cea cu patru ași în mână.

Nick deconectă ecranul. Înregistraseră mesajul pe bandă magnetică și-l puteau accesa oricând.

— Să raționăm împreună, zise el. Am plătit un milion de mărci din fondurile Centurii pentru datele astea, plus alte taxe pentru expedierea lor prin laser. Oricât de prosper aș fi, mă simt aproape silit să le folosesc. Cu toate acestea, de mai bine de

o oră studiem cazul Müller, care exista în totalitate în dosarele Centurii!

Cu unsprezece ani în urmă, un miner centuran pe nume Müller încercase să utilizeze masa lui Marte pentru a obține o bruscă schimbare de traiectorie. Se apropiase prea mult de planetă și fusese nevoit să amartizeze. Cazul în sine n-ar fi ridicat probleme. Polițiștii l-ar fi recuperat, de îndată ce obțineau acordul ONU. N-aveau de ce se grăbi... dar Müller fusese ucis de marțieni.

Până atunci, marțienii fuseseră o legendă. Probabil că Müller rămăsese stupefiat. Totuși, deși sufocat, din cauza atmosferei extrem de rarefiate, reușise să omoare șase marțieni, întrebându-l un rezervor de apă, cu care împrăștiase moarte în toate direcțiile.

— Nu chiar "în totalitate". Noi am studiat cadavrele marțiene recuperate de voi, preciza Garner. S-ar putea să avem nevoie de informațiile respective. Încă nu mi-este clar motivul pentru care extrasolarul a ales Marte. Poate că știa despre existența marțienilor. Poate că intenționează să-i contacteze.

— La ce l-ar ajuta?

53

— Marțienii folosesc sulite. Din punctul meu de vedere, asta denotă inteligență. Nu știm cât de înaintată le este inteligența, fiindcă nimeni n-a încercat vreodată să discute cu un marțian. Acolo, sub colb, ar putea avea orice fel de civilizație ești în stare să-ți imaginezi.

— Spui că sunt civilizați?! — Glasul lui Nick se înăsprise. — Au sfârtecat cortul lui Müller! L-au golit de aer!

În Centură, nu exista o crimă mai monstruoasă.

— N-am afirmat că ar fi prietenoși...

Blue Ox își schimbă cursul. Înapoia navei, vehiculul alien era vizibil cu ochiul liber și se apropia. Tina se simțea neliniștită fiindcă nu-l putea urmări. Situația era, însă, reciprocă, iar aici se găseau în pata oarbă a extrasolarului, unde trei centurani se luptau să elibereze naveta-solo a lui Einar Nilsson din uriașul ei uter metalic.

— Clamele posterioare eliberate, anunță femeia.

Transpira. Simți curentul de aer pe chip, când sistemul de climatizare intră în acțiune, împiedicând aburirea vizorului.

— Bravo, Tina! se auzi vocea lui Nate.

— Ar fi avut loc și un patrulea om în cabină, mormăi Einar. La dracu'! îmi pare rău că nu m-am gândit la asta. Doi dintre noi s-ar fi putut duce dincolo.

— Oricum, probabil că nu contează, replică Nate cu o voce care trăda neliniștea. Extrasolarul a plecat. Nava asta-i moartă.

— Și câți membri de echipaj a lăsat în urmă? Eu nu prea cred povestea că extrasolarul ar fi venit într-o călătorie interstelară de unul singur într-o navetă-solo. Mi se pare prea poetic. Nu contează... Tina, vreau cinci secunde de jet sub tubul de fuziune.

Femeia își încordă umerii și acționa jeturile raniței. Alte flăcări țâșniră de sub blindajul cabinei. Naveta cea veche se înalță lent între ușile imense.

— Perfect! Nate, suie repede! Ai grijă să menții permanent pe *Ox* între tine și extrasolar. Va trebui să presupunem că el n-are radar de profunzime.

Nici unul dintre bărbați n-a putut zări încruntătura derutată a Tinei.

Femeile din Centură aveau înălțimea medie de un metru și optzeci, dar în același timp erau zvelte și mlădioase. Tina Jordan avea un metru optzeci, însă și greutatea corespunzătoare... după stilul planetarilor. Era în formă fizică excelentă și se mândrea cu asta. O irita faptul că centuranii continuau s-o considere planetară.

Părăsise Pământul la douăzeci și unu de ani. Trăise paisprezece ani în Centură, pe Ceres, Juno, Mercur, la stația Hera, aflată pe orbita lui Jupiter, și în punctele troiene posterioare. Considera Centura și Sistemul Solar drept căminul ei. N-o deranja faptul că nu pilotase niciodată o navetă-solo. Mulți centurani n-o făcuseră. Minerii cu navete-solo reprezentau doar unul dintre aspectele industriei Centurii, care includea chimiști, fizicieni nucleari, astrofizicieni, politicieni, astronomi, funcționari, negustori și... programatori de calculatoare.

Cu mult timp în urmă, auzise că în Centură nu existau prejudecăți împotriva femeilor. Era perfect adevărat! Pe Pământ, femeile continuau să aibă slujbele cele mai prost plătite. Se afirma că în anumite meserii erau necesare calități fizice specifice bărbaților, și că femeile își puteau părăsi slujba, ca să se mărite, în momentul cel mai nepotrivit, sau că familia însăși suferea atunci când femeia muncea. Lucrurile stăteau cu totul altfel în Centură și Tina fusese mai degrabă surprinsă decât încântată. Se așteptase să fie dezamăgită.

Iar acum o o programatoare de calculatoare devenise membrul cel mai important al echipajului lui Ox. Teamă și încântare! Teama îl încerca pe Nate, prea tânăr ca să-și asume un astfel de risc, pentru că un centuran îl întâlnise deja pe extrasolar și de atunci nu se mai auzise nimic despre el.

Ce făcea însă Nate la bordul navetei?

Femeia îl ajută pe Einar să-și dezbrace costumul — era un munte de carne; pe Pământ, n-ar fi fost în stare să se ridice de pe scaun —, apoi fu ajutată la rândul ei.

— Credeam că Nate va intra în nava extrasolarului.

Einar păru surprins.

— Cum? Nu, tu vei intra.

— Dar...

Își caută cuvintele și, spre groaza ei, le găsi: *Dar eu sunt femeie*. Tăcu din gură.

— Gândește-te, zise Einar căutând să fie cât mai răbdător. Este posibil ca nava să nu fie pustie. Interiorul poate ascunde pericole.

— Așa-i, încuviință Tina apăsător.

— De aceea, cel care va intra în navă va beneficia de toată protecția de care dispunem. *Ox* face parte din respectiva protecție. Eu nu voi opri motorul — ar trebui să-l vaporizeze pe ticălos, dacă încearcă ceva, iar laserul de comunicații îl poate perfora de la distanța asta. Există, totuși, posibilitatea ca și *Ox* să fie distrus.

— De aceea, naveta stă de pază, făcu un gest aprobator femeia. La asta mă gândisem și eu. Crezusem însă că eu voi...

— Nu, termină cu prostiile! N-ai pilotat în viața ta o navetă-solo. În privința asta, n-am avut de ales. Mă gândisem să-l las pe Nate să piloteze *Ox*, dar ce dracu', asta-i nava mea, iar el se pricepe la navete. Pe tine nu te puteam pune în nici unul dintre rolurile astea.

— Cred că nu.

La exterior se menținea calmă, dar simțea cum în stomac îi creștea un ghem rece de spaimă.

— Oricum, reprezentat alegerea optimă. Tu îl vei contacta pe extrasolar și vei încerca să-i înveți graiul. În plus, ești planetară. Din punct de vedere fizic, ești cea mai puternică dintre noi.

Tina aprobă cu un gest sacadat.

— Știi bine că ai fi putut să rămâi acasă.

— Ah, nu, nu-i vorba despre *asta*. Sper că nu crezi că-ncercam să bat în retragere. Pur și simplu... n-am...

— N-ai luat în considerare toate posibilitățile. Trăind în Centură, o să te obișnuiești cu asta, rosti cu blândețe Einar.

Lua-te-ar dracu'! zise femeia în gând.

Nisipul marțian este unic.

Unicitatea lui rezultă din cementarea în vid. Cândva, acest gen de cementare reprezenta spaima industriilor spațiale. Mici componente ale sondelor spațiale, care în condiții atmosferice normale glisau fără probleme una peste cealaltă, se sudau pur și simplu în vid, imediat ce gazul absorbit de suprafețele lor se evapora. Cementarea în vid sudase componentele primului satelit artificial american și ale primelor sonde automate interplanetare sovietice. Cementarea în vid împiedică Luna să fie acoperită de metri de praf meteoritic. Particulele fuzionează în roca sfărâmicioasă, formând ciment natural, pe baza aceleiași atracții moleculare care transformă mărul de pe fundul oceanelor în roci sedimentare.

Pe Marte, există suficientă atmosferă care să stopeze procesul acesta, și totuși insuficientă pentru a opri meteoriții. Praful meteoritic acoperă majoritatea planetei. Meteoriții pot solidifica particulele de praf în cratere, dar nu le cimentează, deși substanța rezultată poate curge precum uleiul vâscos.

— Nisipul ăsta o să fie problema noastră cea mai mare, spuse Luke. Extrasolarul nici măcar n-a trebuit să-și sape o ascunzătoare. Se putea afunda oriunde pe planetă.

Nick decuplă transmițătorul laser. Tubul era fierbinte după cele două zile de folosire neîntreruptă, în care emisese către Pământ o undă de locație.

— Se putea ascunde oriunde prin Sistemul Solar, și totuși a ales Marte. Trebuie să fi avut un motiv. Poate că-i vorba despre ceva ce n-ar fi putut face sub nisip. În cazul ăsta, ar trebui să se găsească într-un crater, sau pe o pantă.

— Ar fi fost observat.

Luke apela din memoria autopilotului o imagine înregistrată de monitorul anticontrabandă. Aceasta

înfățișa un ovoid metalic, vag strălucitor, cu un capăt ascuțit, ce se deplasa cu capătul teșit înaintea și părea acționat de un motor-rachetă. Nu se zărea însă vreun jet de evacuare — cel puțin, nimic detectabil de instrumente.

— E îndeajuns de mare ca să poată fi zărit din spațiu, spuse pământeanul, și ușor de identificat după fuzelajul argintiu.

— Mda... Perfect, s-a ascuns sub nisip. Vor fi necesare o mulțime de nave cu radare de profunzime ca să-l descopere, iar găsirea nu-i garantată. — Nick își trecu palmele peste țeasta depilată în părțile laterale. — Noi ne-am putea retrage. Guvernul vostru planetar a mărit în sfârșit viteza și ne-a trimis niște nave. Am senzația că nu vor fi prea încântați dacă ne vom băga nasul în căutarea lor.

— Eu aș vrea să continuăm. Tu ce zici?

— Votez pentru. Vânătoarea necunoscutului este îndeletnicirea mea favorită în timpul liber.

— De unde ai începe?

— Nu știu. Cea mai mare cantitate de nisip se află în Tractus Albuș.

— Ar fi fost o prostie să aleagă locul cel mai evident. Probabil că a preferat o opțiune aleatorie.

— Ai alte idei?

— Lacis Solis.

— Aha, vechea bază a planetarilor! Bună idee. Este posibil să aibă nevoie de echipamente de susținere a vieții pentru Brennan.

— Nici măcar nu m-am gândit la aspectul ăsta. Indiferent de ce ar avea nevoie-tehnologie umană, apă, *absolut orice*—, pe Marte există un singur loc unde putea merge. Dacă nu este acolo, am putea cel puțin să luăm niște șalupe-de-nisip...

— *Blue Ox* către *U Thant*. Repet: *Blue Ox* către *U Thant*, din spațioportul Valea Morții.

Mesajul respectiv trebuia să conțină și un semnal direcțional. Nick cuplă autopilotul să le orienteze într-acolo laserul de comunicații.

— Va dura câteva minute, zise el, după care adăugă: Mă-ntreb ce s-a-ntâmplat cu Brennan.

— Putem scoate radarul de profunzime din resturile de acolo?

— Să sperăm. Nu știu ce altceva am putea utiliza.

— Un detector de metale. Trebuie să existe unul chiar la bord.

— Aici Nicholas Brewster Sohl, la bordul lui *U Thant*, către echipajul lui *Blue Ox*. Ce noutăți aveți? Repet: Aici Nicholas...

— Einar Nilsson, comandantul lui *Blue Ox*. Suntem lângă nava extrasolarului. Tina Jordan se pregătește să patrundă în interior. Comut pe transmisia Tinei.

Einar efectuează manevra și se pregătește de așteptare.

Îi plăcea de Tina. Existau cincizeci la sută șanse ca fata să moară în urma unui incident neprevăzut. Nate protestase vehement, dar argumentele sale nu aveau nici cea mai mică fisură. Se lăsă pe spate în fotoliu și privi imaginile transmise de camera video din casca Tinei.

Nava extrasolarului părea pustie, cu jeturile oprite și cu cablurile dintre module slăbite și începând să se curbeze. În hubloul imensului glob ocular, tânăra nu zărea nici o mișcare. Se opri la câțiva metri de tribord și observă mulțumită că degetele nu-i tremurau pe tastele de comandă a jeturilor direcționale.

— Aici Tina. Mă găsesc lângă ceea ce pare a fi un modul de comandă. Prin hublou — dacă este un hublou —, pot vedea o cușetă de accelerație și pupitrele de comandă. Probabil că extrasolarul este aproximativ umanoid. Modulul de propulsie este

prea fierbinte ca să mă pot apropia de el. Modulul de comandă este o sferă netedă, cu un hublou mare și cabluri ce atârnă în toate direcțiile. Ar trebui să poți vedea toate astea, *U Thant*.

Describe un cerc larg în jurul globului ocular. Nu se grăbea. Centu-ranii se grăbesc doar atunci când este absolut nevoie.

— Nu disting nimic asemănător unei ecluze. Va trebui să străpung peretele ca să intru.

— Intră prin hublou. În felul ăsta, n-o să atingi din întâmplare nimic exploziv, rosti Einar în urechea ei.

Materialul transparent al hubloului avea punctul de topire în jurul valorii de două mii de grade Kelvin și nu se punea problema utilizării laserului. Tina folosi un ac termic, descriind un cerc în mod repetat. Treptat, îl străpunse.

— Prin tăietură ies aburi, anunță ea. Aha, am intrat!

Un disc transparent cu diametrul de un metru fu suflat în exterior de ultimele rămășițe de aer, înconjurat de o pâclă albicioasă. Tina îl prinse și-l expedie spre *Ox*, urmând să fie recuperat ulterior.

— Să nu-ncerci să intri imediat, pârai glasul lui Einar.

— Nici nu mă gândeam!

Așteptă să se răcească perimetrul discului decupat în hublou. Trecură cincisprezece minute, fără să se întâmple ceva. *Probabil că cei de la bordul lui U Thant fși pierduseră răbdarea*, se gândi fata. Din interior nu răzbătea nici o mișcare. Cercetarea modulului cu radarul de profunzime nu revelase nimic, însă pereții erau groși și ceva amorf — de exemplu apa — putea să treacă neobservat.

Avea timp suficient la dispoziție. Plonjă înăuntru prin deschizătură.

— Mă aflu într-o cabină micuță de comandă, anunță ea, răsucin-du-se din talie astfel ca să poată transmite cât mai multe detalii prin intermediul

camerei video. (Fuioare de ceață înghețată pluteau spre cercul tăiat în hublou.) Repet, este foarte mică. Bordul de comandă este primitiv de complex, atât de complex încât sunt înclinată să cred că extrasolarul nu avea autopilot. Un om n-ar putea manevra atâtea comenzi și reglaje. Există o singură cușetă, iar locul este pustiu. Chiar lângă cușetă se află un recipient plin cu ceva asemănător bataților. Este singurul semn al unor facilități de preparare a hranei din acest modul. Cred că voi trece mai departe.

Încercă să deschidă ușa din fundul cabinei, dar presiunea o apăsa puternic. Își utilizează acul termic — acesta se perforă mult mai repede decât materialul hubloului. Așteaptă până ce încăperea se umple cu ceață groasă, apoi se propulsă dincolo.

— Cabina aceasta pare de aceeași mărime ca și cea de comandă. Îmi pare rău în legătură cu transmisia... Locul aduce cu o sală de gimnastică în imponderabilitate.

Se răsuca lent, transmițând totul, apoi se apropie de una dintre mașinării și încercă s-o acționeze. Aparent, trebuia să intri în ea în poziție ghemuit, apoi să te ridici în picioare, învingând forța unor arcuri. Tina nu izbuti să se ridice nici măcar un milimetru.

Demontă camera video de pe cască, o fixă pe un perete și o orientă spre aparatul de gimnastică. Încercă din nou.

— Fie că procedez incorect, rosti ea, fie că extrasolarul m-ar putea folosi pe post de scobitoare. Să vedem ce mai există pe aici...

Privi în jur, apoi spuse:

— Ciudat...

Nu mai exista absolut nimic. Doar ușa de întoarcere în cabina de comandă.

O căutare amănunțită de două ore, întreprinsă de ea și de Nate La Pan, îi confirmă observația inițială. Modulul era compus din:

O cabină de control de dimensiuni similare cabinei dintr-o navetă-solo.

O sală de gimnastică de aceeași mărime.

Un recipient cu rădăcini.

Un rezervor imens de aer. Nu existau dispozitive de siguranță pentru a opri pierderile accidentale. Rezervorul era gol. Aerul trebuia să fi fost pe terminate când nava intrase în Sistemul Solar.

O mașinărie extrem de complexă pentru purificarea aerului, aparent concepută ca să îndepărteze cele mai infime urme de reziduuri biochimice. Fusesse reparată de multe ori.

Un echipament la fel de complicat pentru convertirea excrețiilor solide și fluide.

Era incredibil. Se părea că extrasolarul își petrecuse tot timpul în două cabine minuscule, consumând un singur tip de aliment, fără mijloace de divertisment, fără un autopilot care să-i mențină traiectoria, să-i monitorizeze rezerva de combustibil și să ocolească meteorii. Cu toate acestea, călătoria durase cel puțin câteva decenii. Ținând seama de complexitatea aparaturii de purificare, imensul rezervor de aer trebuie să fi fost prevăzut exclusiv pentru înlocuirea aerului pierdut datorită osmozei, prin pereți.

— Asta-i! anunță în cele din urmă Einar. Puteți reveni pe *Ox*. Vom face o pauză și vom solicita instrucțiuni lui *U Thant*. Nate, pune câteva dintre rădăcinile alea într-o pungă presurizată. Le putem analiza.

— Mai cercetați o dată nava, le ceru Nick. Poate că veți găsi un autopilot simplificat — nu un calculator, ci pur și simplu un dispozitiv pentru menținerea cursului navei. Nu-i posibil să fi trecut cu vederea vreun chepeng mai special, orice locșor în care s-ar fi putut ascunde un extrasolar? Încercați să pătrundeți în rezervorul de aer. Poate fi

o ascunzătoare foarte bună, din care să evadeze ulterior.

Primul Secretar decuplă legătura și se întoarce către Luke.

— Bineînțeles că nu vor găsi nimic. Ai altă idee?

— Aș dori să analizeze aerul. Au echipament de laborator?

— Da.

— Apoi, materialul hubloului și compoziția rădăcinilor.

— Până le voi transmite mesajul, cred că vor termina cu rădăcinile. -Reveni la comunicatorul cu Ox: După ce analizați probele prelevate, puteți începe să vă gândiți cum să remorcați nava spre casă. Mențineți contactul cu ea și nu opriți motorul. Dacă apare o situație periculoasă, întrebuițați imediat jetul flăcării de fuziune. Terminat.

Rămase cu privirea asupra ecranului chiar și după ce acesta se întunecă. În cele din urmă, rosti:

— O supernavetă-solo. Pe ochii lui Finagle! N-aș fi crezut-o!

— Pilotată de un fel de supercenturan, adăugă Luke. Un solitar. N-are nevoie de divertisment. Nu-i pasă ce mănâncă. Puternic cât King Kong. Aproximativ umanoid.

— Toate astea n-ar face din el o specie superioară? surâse Nick.

— Nu te pot contrazice. Ba chiar sunt îngrijorat. Va trebui să așteptăm și să vedem.

Brennan se mișcă.

Nu se clintise de multe ore. Zăcea pe spate, în recipientul cu rădăcini; avea ochii închiși, iar corpul îi era ghemuit ca un fetus în jurul abdomenului umflat, cu pumnii încleștați. Acum,

însă, mișcă un braț și Phssthpok tresări brusc, alarmat.

Bărbatul bâjbâi după o rădăcină, o duse la gură, mușcă și înghiți. Mușcă și înghiți. Mușcă și înghiți, sub privirea atentă a lui Phssthpok, continuând să țină ochii închiși. După câteva clipe, dădu drumul ultimului fragment de rădăcină, ceva mai mic de trei centimetri, se întoarse pe partea cealaltă și nu se mai clinti.

Phssthpok se destinse. Începu să viseze.

Cu câteva zile în urmă, încetase să mai mănânce. Își repetase că era prea devreme, dar stomacul nu-l crezuse. Avea să supraviețuiască exact atât cât trebuia. Între timp, visa.

... Stătea pe podeaua Bibliotecii, cu o bucată de rădăcină în gură, cu o carte străveche ținută în echilibru pe genunchiul cât un pepene și o hartă întinsă înaintea lui pe jos. Era o hartă a galaxiei, dar fusese realizată cu gradienti temporali. Stelele nucleului erau prezentate în poziția de acum trei milioane de ani, în vreme ce brațele galactice erau cu o jumătate de milion de ani mai târziu. Bibliotecarii avuseseră nevoie de aproape un an ca s-o pregătească.

Să presupunem că au parcurs o distanță X , își spuse el. Viteza lor medie trebuie să fi fost 0,06748 din viteza luminii, ținând seama de frecarea cu praful cosmic, ca și de câmpul gravitațional și de cel electromagnetic al galaxiei. Mesajul lor laser a sosit cu viteza luminii, considerând curbura spațiului. Să zicem că au avut nevoie de un secol să construiască laserul... Atunci, $X = 33.210$ ani-lumină.

Phssthpok luă un compas și descrie un arc de cerc, având în centru soarele Pak. Prespuse o eroare de 0,001- treizeci de ani-lumină. Se găesc pe arcul ăsta!

Acum, să mai presupunem că au mers rectiliniu din nucleul galactic. Era o ipoteză validă; în direcția respectivă existau stele, iar soarele Pak se

găsea la periferia nucleului. Phssthpok trăsă o rază. *Aici eroarea poate fi mai mare. Eroarea inițială, plus modificările de traiectorie...* Linia dreaptă s-ar fi curbat deja, în vreme ce galaxia se rotise. *Ar fi rămas în planul galactic și ar trebui să fie în apropierea acestui punct, l-am găsit...*

Subordonații lui Phssthpok se revărsau precum furnicile prin Bibliotecă. Toți Protectorii disponibili se alăturaseră căutării sale. *Sunt în secțiunea Astronautică, Phwee. Găsește-le! Avem nevoie de schițele statoreactorului. Ttuss, trebuie să știu ce se întâmplă atunci când un Protector îmbătrânește — când se petrece asta, plus toți factorii determinanți. Probabil că o copie a raportului se găsește în secțiunea Medicală. Poate c-a fost actualizată. Hratchp, trebuie să aflăm ce ar putea stopa dezvoltarea corespunzătoare a arborelui-vieții în brațele galactice. Ai nevoie de agronomi, cercetători medicali, chimiști, astrofizicieni. Folosește valea Pitchok și nu uita că mediul a fost locuibil. Încearcă să faci experiențe cu solul, să reduci intensitatea luminii stelare, să reduci radiațiile... voi, cei din secțiunile Fizică și Inginerie — am nevoie de un motor cu fuziune pentru manevrele în interiorul sistemului planetar. Îmi trebuie vehicule de lansare pentru tot ceea ce construim. Proiectați-le!* Toți Protectorii fără copii de pe planetă căutau un scop pentru care să trăiască, o Cază. Iar Phssthpok le-o oferii.

În cele din urmă, nava alcătuită din trei module își făcu apariția pe nisipul din apropierea Bibliotecii. Armata lui Phssthpok o asambla. *Avem nevoie de monopoli, avem nevoie de rădăcinile și semințele arborelui-viepi, avem nevoie de cantități enorme de hidrogen combustibil. Căușul statoreactorului nu va funcționa sub o anumită viteză. Tot ceea ce ne trebuie există în Golful Meteor. Le putem lua!* Pentru prima dată în douăzeci de mii de ani, Protectorii fără copii de pe Pak se pregăteau de război.

Propriul său virus OQ folosit asupra Prășitorilor, cu echipe finale care să-i vâneze pe supraviețuitori... Noi Protectori fără copii, alăturându-se armatei sale... Hratchp raportându-i secretul straniu și complex al rădăcinii arborelui-vieții...

Ceva lovi de trei ori în blindaj.

Pentru o clipă, Phssthpok crezu că fusese o amintire, într-atât se afundase în visare. Apoi sări în picioare, privind în sus, spre un punct de pe peretele curb al calei. Minte lui o porni la galop.

Știuse că la suprafața nisipului exista un tip de proces de fotosinteză nonorganică. Acum extrapola: curenți în nisip, fotosinteză desfășurându-se deasupra, curenți aducând hrana în jos, spre formele de viață mai mari. Ar fi trebuit s-o ghicească mai devreme și să fi verificat. Se sclerosase. Vârsta și motivațiile tot mai reduse îl afectau mai devreme decât ar fi fost firesc.

Trei lovituri regulate răsunară aproape sub tălpile sale.

Traversă cala dintr-un salt, aterizând lin, tăcut. Ridică reducătorul bont și așteptă.

Ipoteză: Ceva inteligent ciocănea blindajul calei, căutând s-o exploreze pe baza ecourilor. Dimensiuni: necunoscute. Inteligența: necunoscută. Complexitate: probabil scăzută, din cauza mediului. În subteran, orice creatură ar fi fost oarbă sau chiar nu și-ar fi dezvoltat deloc organe de văz. Ar fi compensat prin auz. Ecourile ciocăniturilor ar fi transmis multe despre cele aflate înăuntru. Și apoi?

Apoi ar fi încercat să pătrundă. Creaturile inteligente sunt curioase.

Twingul era dur, totuși nu impenetrabil.

Phssthpok sări drept în sus, prin chepeng, în cabina de comandă. Nu-i plăcea să-l părăsească pe prizonier, dar nu avea alternativă. Închise ușa spre cală și o verifică. Îmbracă rapid costumul spațial.

Trei ciocănituri regulate, undeva, dedesubtul lui. Pauză.

Ceva lovi lângă brațul său drept. Phssthpok declanșă reducătorul spre twing. *Bum*, și un baston de sticlă lung de treizeci de centimetri țâșni prin twing. Phssthpok smulse puternic de el, întinse cealaltă mână prin perete și prinse ceva mai moale. Trase.

Înhățase ceva de forma unui Pak, dar mai mic și mai dens. Creatura ținea strâns coada unei sulite. Phssthpok izbi cu putere în punctul de joncțiune dintre cap și umeri. Ceva se rupse și ființa deveni inertă. Phssthpok îi pipăi corpul, căutând puncte moi. Găsi un asemenea punct, neprotejat de osatură, în mijlocul trupului. Apăsă cu putere acolo până ce simți că degetele îi pătrund. Probabil că ființa murise.

Începu să fumege.

Phssthpok o privi.

Ceva anume din atmosfera cabinei determina fumegarea aceea. Părea promițător. Sulița nu denota o civilizație avansată. Probabil că băștinașii nu dețineau ceva care să poată străpunge twingul. Nu-i plăcea să riște... dar alternativa era să elibereze în exterior aerul pe care-l respira el, pentru a otrăvi nisipul din jur.

Își deschise o clipă casca și adulmecă. O închise imediat. Simțise însă mirosul unor elemente chimice familiare.

Luă o punguliță cu apă și stoarse câteva picături pe piciorul creaturii. Rezultatul fu un glob de foc. Phssthpok sări în lături. Din capătul opus al cabinei, privi creatura arzând.

Era destul de clar.

Se apucă de treabă, instalând un furtun de la rezervorul de apă până la perete. Ultimele lui mișcări fură extrem de rapide: acționă reducătorul, scoase furtunul prin perete, acționă din nou reducătorul ca să solidifice twingul și porni apa.

De jur împrejurul modulului, se auziră ciocănituri frenetice, care încetară brusc.

Phssthpok își consumă majoritatea proviziei de apă, eliberând-o în nisip.

Așteptă câteva ore, până ce bâzâitul sistemului de purificare a aerului reveni la normal. După aceea, își scoase costumul și reveni lângă Brennan. Prizonierul nu remarcase nimic.

Apa ar fi trebuit să-i îndepărteze pe băștinași pentru o vreme. Cu toate acestea, rezervele lui Phssthpok se consumau exagerat de rapid. Își abandonase nava, propulsia rămasă era inutilă, mediul de viață îi era limitat de un înveliș sferic din nisip. Acum, rezerva de apă era pe sfârșite. În mod evident, istoria vieții lui se apropia de capăt.

Reîncepu să viseze.

Blue Ox ocolise Soarele și se afla acum de cealaltă parte a Sistemului Solar, îndreptându-se către spațiul interstelar. Între *Ox* și *U Thant* exista un decalaj comunicațional de treizeci de minute. Sohl și Garner așteptau, știind că orice informație avea să sosească cu o jumătate de oră mai târziu.

Marte se zărea pe trei sferturi, impresionant de mare în camerele video posterioare.

Bărbații puseseră toate întrebările, emisese răspunsuri și stabiliseră șablonul de cercetare al regiunii Lacis Solis. Luke se plictisea. Ducea dorul facilităților fotoliului său terestru. Credea că și Nick se plictisea, dar în privința asta se înșela. În spațiu, Nick avea obiceiul să rămână tăcut.

Ecranul învie brusc, arătând chipul unei femei. O auziră dregându-și glasul, apoi rostind:

— *U Thant*, sunt Tina Jordan, la bordul lui *Blue Ox*.

Luke simți panica abia stăpânită a femeii. Tina căută să-și controleze vocea, apoi izbucni:

— Avem probleme. Testam rădăcina alienă și Einar a mușcat din ea! Blestemăția este ca azbestul expus la vid, dar a mestecat o bucățică și a înghițit-o, înainte să-l pot opri. Nu-nțeleg de ce a făcut-o... Mirosea oribil! li este rău acum, foarte rău. A încercat să mă omoare, când i-am luat rădăcina. Acum a intrat în comă. L-am cuplat la automedic, dar ni s-a afișat "Informații insuficiente".

Se auzi o inspirație gâfâită și Luke avu senzația că putea zări vânătați formându-se pe gâtulejul femeii.

— Am dori permisiunea să-l transportăm la un medic.

Nick blestemă în gând și rosti:

— Aici Nick Sohl. Fixați-vă traiectoria și porniți. După aceea, terminați de analizat rădăcina. Mirosul vă părea cunoscut? Terminat.

Se întoarce spre celălalt bărbat și se încruntă.

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

Luke strânse din umeri.

— Era flămând?

— Einar Nilsson, pentru numele lui Finagle! Mi-a fost șef timp de un an, înainte să iasă din politică. De ce să fi încercat o prostie atât de mare? Este un tip inteligent și precaut.

Bătu darabana cu degetele pe mânerul fotoliului, apoi orientă laserul comunicator spre Ceres.

În jumătatea de oră scursă până primiră răspunsul lui *Blue Ox*, căpătă dosarele celor trei membri ai echipajului.

— Tina Jordan este o planetară. Asta explică de ce au așteptat ordine, comentă el.

— La ce ar fi nevoie de o explicație?

— Majoritatea centuranilor ar fi plecat spre casă în clipa când Einar s-ar fi îmbolnăvit. Nava extrasolarului este abandonată și poate fi monitorizată fără dificultate. Practic, staționarea lângă ea este inutilă. Jordan însă este planetară, încă obișnuită să i se spună când poate respira, iar La Pan n-a avut suficientă încredere în aprecierea

lui asupra situației pentru a-și impune punctul de vedere.

— Vârsta, zise Luke. Nilsson era cel mai bătrân.

— Nu-nțeleg ce legătură are vârsta cu asta.

— Nu știu... În plus, era cel mai masiv dintre ei. Poate că dorea senzația unui nou gust... nu, la dracu'!, nici eu nu cred ipoteza asta...

— *Blue Ox* către *U Thant*. Am pornit spre casă, traiectorie în direcția lui Vesta. Analizele rădăcinii sunt aproape normale. Conținut mare de hidrocarbonati, incluzând dextroze. Proteinele par obișnuite. Nici un fel de vitamine. Am găsit doi componenți despre care Nate spune că sunt necunoscuți. Unul dintre ei seamănă cu un hormon, cu testosteronul, dar nu-i în nici un caz testosteron. Nu pot găsi similitudini în privința mirosului rădăcinii — pe departe, aduce cu laptele acru sau cu smântână acrită. Aerul din nava extrasolarului era rarefiat, cu o presiune parțială adecvată de oxigen, fără componente toxice, și deținea în jur de două procente heliu. Am analizat la spectroscop materialul hubloului și... (Enumeră elementele unui spectru bogat în siliciu.) Automedicul continuă să afișeze "Informații insuficiente", dar în plus s-a aprins ledul de urgență. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu-i bine. Alte întrebări?

— Deocamdată, nu, răspunse Nick. Nu ne mai contactați, deoarece începem procedura de amartizare.

Întrerupse legătura și rămase răpăind pe consolă cu degetele lui lungi și ascuțite la vârf.

— Heliu... Asta ar trebui să ne spună ceva...

— O planetă mică fără satelit natural, speculă Luke. Sateliții mari au tendința să îndepărteze atmosfera unei planete. Fără Lună, Pământul ar fi arătat ca Venus. Heliul ar fi primul îndepărtat, nu?

— Poate că da. Oricum, ar dispărea primul, dacă ar fi vorba despre o planetă mică. Gândește-te la

forța extrasolarului. Nu cred că provine de pe o planetă mică.

Nick și Luke erau niște bărbați care preferau să gândească înainte de a vorbi. Conversația lor încetă minute bune înainte să continue din același punct.

— Atunci, ce poate fi?

— Poate că planeta se află într-un nor de gaze, alcătuit preponderent din heliu. Extrasolarul a sosit din direcția nucleului galactic. Acolo există o mulțime de nori de gaze și de praf.

— De acord, dar distanțele sunt incommensurabile. Vrei să încetezi cu răpăitul ăsta?

— Mă ajută să gândesc. La fel ca țigările, în cazul tău.

— Atunci, răpăie.

— Nu există limite privind distanța de la care ar fi putut veni. Cu cât un statoreactor Bussard se deplasează mai rapid, cu atât el va culege mai mult combustibil.

— Trebuie să existe o limită, la care viteza jetului propulsor este egală cu viteza cu care gazele lovesc câmpul căușului statoreactor.

— Posibil. Dar trebuie să fie al lui Finagle de mare! Rezervorul de aer era uriaș. Extrasolarul a ajuns foarte departe de casă.

Automedicul era integrat în peretele cabinei, deasupra uneia dintre cele trei cușete. În cușeta respectivă zăcea Einar. Brațul său se găsea introdus până aproape de umăr în automedic.

Tina îi privea chipul. Starea bărbatului se înrăutățea. Nu părea o boală, ci mai degrabă o îmbătrânire. În ultima oră, Einar îmbătrânise cu câteva decenii. Avea nevoie urgentă de un medic adevărat, dar o accelerație mai mare l-ar fi ucis, iar altceva nu aveau la dispoziție.

L-ar fi putut oare opri? Dacă ar fi țipat imediat la el... Însă Einar o apucase de gât și fusese prea târziu. De unde avusese asemenea putere? Ar fi putut s-o omoare.

Pieptul bărbatului încetă să se mai miște.

Tina ridică ochii spre indicatoarele automedicului. De obicei, acestea erau acoperite de un panou; în nave existau destule cadrane și afișaje, ca să nu mai aibă nevoie de alte distrageri. De mai multe ore, Tina privise numai indicatoarele acelea, la fiecare cinci minute. Acum toate arătau culoarea roșu.

— A murit, rosti ea.

Își auzi mirarea din voce și acest lucru o surprinse. Pereții cabinei începură să se înceteșeze și să se îndepărteze.

Nate se ridică din fotoliul de comandă și se aplecă deasupra lui Einar.

— De-abia acum ai observat? Trebuie să fi murit de cel puțin o oră!

— Nu, îți jur...

Tina înghiți un nod și încercă să se lupte cu anestezia ce-i curgea prin vene. Își simțea corpul moale ca o cârpă. Avea să leșine.

— Uită-te la fața lui!

Femeia se ridică anevoie — picioarele n-o mai ascultau — și privi chipul descompus. Mort, Einar părea în vârstă de sute de ani. Copleșită de vinovăție, de durere și în același timp de neplăcere, întinse mâna să-i atingă obrazul.

— Dar e cald încă!

— Cald? — Nate atinse cadavrul. -Arde! Febră... Probabil că acum câteva secunde mai trăia. Iartă-mă, Tina. Hei, ai pățit ceva?

— Cât de periculoase sunt coborârile astea?

— Alungă-ți din voce tremuratul ăla de bravură, mârâi Nick. (Fusese o înțepătură gratuită; Luke era

pur și simplu interesat.) Am executat câteva sute în viața mea. Ca spaimă reală, n-am întâlnit niciodată ceva mai îngrozitor ca atunci când te-am lăsat să conduci spre spațioportul Valea Morții.

— Tu ai spus că te grăbești.

— Era foarte adevărat. Luke, aş dori să solicit o tăcere admirativă pentru următoarele câteva minute.

— Aha! Ah-HA!

Planeta roșie se ridică spre ei, deschizându-se precum pumnul unui zeu al războiului. Dispoziția glumeață a lui Nick se topi aproape instantaneu. Chipul său căpătă o expresie împietrită. Răspunsul dat pământeanului nu fusese tocmai corect. Era adevărat că efectuase câteva sute de coborâri, dar toate fuseseră pe asteroizi, a căror atracție gravitațională este aproape neglijabilă.

Deimos dispăru în direcția cunoscută din punct de vedere tehnic drept "susul navei". Nick deplasă câțiva milimetri o manetă. Marte începuse să se aplatizeze și, simultan, să alerge pe sub ei, în vreme ce se îndreptau spre nord.

— Baza artrebui să fie acolo, îl atenționează Luke. La marginea nordică a aceluia arc. Aha — acolo, craterul ăla mic!

— Treci pe telescop.

— M-m-m... la dracu'! Aha! Uite-l! Dezumflat, bineînțeles. Îl vezi, Nick?

— Mda.

Părea un balon de jucărie, de culoarea cerului, care se spărsese și fusese abandonat.

Nisipul se înalță în nori involburați spre flacăra jetului lor. Nick blestemă obscen și mărește puterea. Luke învățase deja predilecțiile tovarășului său în materie de înjurături. Când lansa o imprecuație amintind de Finagle, o făcea ca să glumească sau ca să accentueze ceva. Când pomenea de biserică, situația era complicată.

U Thant încetini și pluti deasupra solului. Apoi, coborî treptat în nisip și, lent, norii ocru se

rarefiară și se îndepărtară. O furtună circulară de nisip se propagă spre orizont. Stratul de rocă fu expus vederii pentru prima dată după mii de ani. Era neregulat, cafeniu și erodat. În lumina flăcării propulsiei, stânca se zărea albă, cu umbre negre perfect conturate. Acolo unde flacăra o atingea, se topea.

— Va trebui să cobor în crater, zise Nick. Nisipul va reveni de îndată ce voi opri motorul.

Aplecă nava în stânga și decuplă propulsia. Fundul craterului nu se mai zări. Coborâră lin până jos, menținuți numai de jeturile direcționale, și atinseră fundul fără cel mai mic șoc.

— Superb! comentă Luke.

— Așa fac eu întotdeauna. Ies să investighez baza. Tu monitorizează-mă.

Peretele circular se ridica în jurul său: stâncă aparent de natură vulcanică, tocită, măcinată de timp și de vânt. Nisipul se revărsa peste marginea lui, curgând aidoma melasei pe panta puțin abruptă și adu-nându-se în jurul amortizoarelor navei. Craterul avea diametrul de opt sute de metri. Aproximativ în centrul lui se găsea domul, înconjurat de un ocean de pulbere.

Nick privi de jur-împrejur, încruntându-se. Nu putea ajunge la dom altfel decât traversând nisipul, care putea să fie mai gros decât părea.

Craterul era străvechi, cu puțin mai tânăr decât planeta însăși. Cu toate acestea, fisuri de origine recentă îl brăzdau în toate direcțiile. Unele muchii erau aproape ascuțite; nisipul și atmosfera erau prea rarefiate ca să le erodeze repede. Mersul putea fi periculos.

Bărbatul porni în lungul peretelui circular, pășind cu precauție. Nisipul masca unele fisuri.

Soarele mic și strălucitor atârna deasupra buzei craterului, pe un cer purpuriu-închis.

De cealaltă parte a domului, o potecă îngustă de stâncă, topită cu laserul, unea baza și peretele de stâncă. Probabil că fusese făcută cu laserul comunicator. Șalupele se găseau acolo, amarate lângă potecă. Nick nu se opri să le examineze.

Materialul domului fusese străpuns în zeci de locuri. Centuranul găsi în interior douăsprezece corpuri mumificate. Cu peste un secol în urmă, marțienii ucisese întregul personal al bazei. Îl omorâseră și pe Müller în același mod, după ce acesta represurizase domul.

Nick scotoci pe rând barăcile din interior. În unele locuri, fu nevoit să se târască pe sub pliurile transparente ale domului. Nu se întâlni cu nici un extrasolar. Se părea că, după Müller, nimeni nu mai trecuse pe aici.

— Fundătură, anunță el. Care-i pasul următor?

— Va trebui să mă duci în cârcă până la o șalupă.

Nisipul se depusese peste șalupe, conturându-le ca pe niște forme lătărețe. Timp de doisprezece ani, ele așteptaseră un alt val de exploratori... dar aceștia își pierduseră interesul și plecaseră acasă.

Parcă s-ar fi întâlnit cu fantome ale trecutului. Poate că un faraon egiptean ar fi găsit asemenea spectre așteptându-l în lumea de după moarte: șiruri de servitori credincioși, prea puțin inteligenți, dispăruți înaintea lui și așteptând răbdători.

— De aici, par în stare perfectă, comentă Luke, instalându-se mai confortabil pe umerii lui Nick. Avem baftă, Sinbad.

— Nu zice hop.

Nick porni prin nisip spre dom. Luke era destul de ușor pe umerii lui și propriul său corp se simțea mai ușor aici — și totuși, laolaltă, aveau o masă considerabilă.

— Dacă o să cad cumva, o să-ncerc să mă trântesc pe o parte. Nisipul nu ne va face nici un rău.

— Mai bine să nu cazi.

— Probabil că și flota ONU o să vină tot aici, ca să ia șalupele.

— Au o întârziere de câteva zile față de noi. Dă-i drumul!

— Poteca este lunecoasă sub nisipul ăsta.

Cele trei șalupe erau înșiruite în partea de vest a craterului. Fiecare avea patru locuri și două ventilatoare la pupa, sub nivelul nisipului, protejate împotriva bolovanilor. Fundurile le erau plate — valurile unui ocean adevărat le-ar fi scufundat imediat, dar în nisipul gros se descurcau de minune.

Nick își așează povara, fără multă delicatețe, pe unul dintre locuri.

— Acum să vedem dacă pornește. Mă duc în dom, să caut combustibil.

— Ar trebui să mergă cu hidrazină, folosind ca oxidant aer marțian comprimat.

— Eu o să caut pur și simplu eticheta Combustibil.

Luke reuși să pornească compresorul, însă nu și motorul. *Probabil că rezervoarele sunt goale*, decise el și decuplă toate contactele. Găsi în partea din spate o cupolă depliată. După ce se asigură că putea fi instalată manual, o introduse în lăcașuri și o etanșă, legându-se de scaun cu centura de siguranță, pentru a avea un punct de sprijin. Brațele lui lungi și palmele late nu pierduseră nici o competiție de scanderberg. Probabil că aerul va mai scăpa pe la marginile cupolei, dar nu în mod serios. Găsi chepengul care ascundea un convertor ce transforma oxizii de azot exteriori în azot și oxigen respirabil.

Nick reveni, purtând pe umăr o butelie mare, de culoare verde. Alimentă șalupa prin ajutorul unui injector și Luke încercă din nou starterul. De data

aceasta funcționează, și vehiculul încercă să plece fără Nick. Luke descoperi punctul mort, apoi marșarierul. Centuranul îl așteaptă până reveni lângă ei.

— Cum intru prin cupolă?

— Cred că nu poți.

Luke colapsă cupola, ridică o latură pentru Nick, apoi o etanșă la loc. Cupola începu să se umfle lent.

— E mai bine să ne păstrăm costumele, zise pământeanul. Este posibil să putem respira de-abia peste vreo oră.

— Atunci, colapsează-o din nou. Trebuie să aduc provizii din navă.

Peste două ore, ridicară cupola și se îndreptară către deschiderea din peretele circular.

Stâncile întunecate ce încadrau trecerea respectivă aveau muchii perfect distincte, în mod evident obținute în mod artificial, ca și poteca sticloasă dintre dom și perete. Nick se instalase confortabil pe unul dintre locurile pentru pasageri, ridicându-și picioarele pe alt fotoliu, și stătea cu ochii ațintiți asupra ecranului radarului de profunzime.

— Mi se pare destul de gros acum, observă el.

— Atunci, o cuplez, încuviință Luke.

Ventilatoarele începură să se rotească, pupa se afundă adânc, apoi reveni la poziția orizontală. Goneau cu zece noduri la suprafața nisipului, lăsând în urmă două siaje drepte, egal distanțate și superficiale.

Ecranul radarului înregistra configurația densității în trei dimensiuni. Arăta un fund șlefuit, presărat de scobituri și proeminente, ale căror muchii și vârfuri ascuțite fuseseră îndepărtate de milioanele de ani. Pe Marte, activitatea vulcanică era extrem de redusă.

Deșertul se zărea neted ca oglinda. Suprafața îi era întreruptă pe alocuri de stânci rotunjite, întunecate, stranii, desprinse parcă din picturile unui Dali. Craterele se distingeau aidoma unor scrumiere grosolane din argilă. Unele aveau diametrul de câțiva centimetri. Altele erau atât de mari încât doar de pe orbită se puteau vedea în totalitate. Orizontul era o linie dreaptă, apropiată și perfect distinctă, sclipind galben dedesubt și roșu-aprins deasupra. Nick întoarse capul, privind craterul bazei, care se micșora în depărtare.

Ochii i se holbară, apoi i se îngustară, scrutând cu atenție. Era ceva?

— La dracu'! Stai! strigă el. Întoarce! întoarce mult la stânga!

— Înapoi spre crater?

— Da!

Luke decuplă un motor și șalupa își întoarse prova spre stânga, dar continuă să derapeze în lateral peste nisip. Apoi, ventilatorul din dreapta intră în acțiune și vehiculul viră.

— Îl văd, rosti Luke.

De la distanța aceea, nu era decât un punctuleț, dar se distingea limpede pe fundalul monocrom și nemișcat din jur. În plus, se deplasa. Zvâcnea, se oprea, parcă odihnindu-se, și iar zvâcnea, rostogolindu-se spre lateral. Se găsea la câteva sute de metri de peretele craterului.

Deveni tot mai clar pe măsură ce se apropiau de el. Era cilindric, de forma unei omizi scurte, transparente; era moale, deoarece văzură cum se îndoia în timpul deplasării. Încerca să ajungă la deschiderea din perete.

Luke redusă viteza. Șalupa încetini și se afundă. Când ajunseră lângă creatură, pământeanul văzu că Nick ridicase un pistol semnalizator.

— El este, murmură fascinat Nick.

Se aplecă peste marginea vehiculului, cu arma pregătită.

Omidă era un sac transparent în interiorul căruia ceva se rostogolea, mereu și mereu, încetișor, chinuitor, căutând să se apropie de șalupă.

Era umanoid în aceeași măsură în care poate fi umanoid un om desenat din bețe. De fapt, cel din fața lor era alcătuit din sfere. Coatele, genunchii, umerii, pomeții — toate se profilau aidoma unor bile, mere sau mingi. Țeasta cheală era proeminentă și bombată ca la hidrocefali.

Când se lovi de șalupă, se opri.

— Pare destul de neajutorat, mormăi nesigur Nick.

— Iar pierdem aerul!

Luke deplie cupola vehiculului. Cei doi bărbați se aplecară peste bordul șalupei, apucară sacul presurizat și-l ridicară, răsturnându-l înăuntru. Expresia alienului nu se modifică și probabil că nici nu se putea modifica. Chipul lui părea rigid. Făcu însă un gest ciudat. Apropie degetul mare și arătătorul, împreunându-le într-un cerc alcătuit parcă din mătânii supradimensionate.

— Trebuie să fi învățat asta de la Brennan, comentă Nick.

— Fii atent la osatură! Oasele corespund scheletului omenesc.

— Are brațele prea lungi pentru un om. Iar spinarea îi este mai gârbovită.

— Mda. Ei bine, nu-l putem duce la navă și nici nu putem discuta cu el în starea în care se găsește acum. Va trebui să așteptăm aici până se restabilește atmosfera sub cupolă.

— Se pare că ne petrecem majoritatea timpului așteptând, zise Luke. Nick încuviință din cap, fără să scoată un cuvânt. Degetele sale

răpăiau pe spătarul unui scaun. De vreo douăzeci de minute, micul convertizor al șalupei se

străduia să umple cupola, transformând amestecul rarefiat și otrăvitor din exterior.

Alienul nu se clintise însă deloc; Luke îl privise cu atenție. Zăcea pe fundul șalupei în sacul presurizat și aștepta. Ochii lui umani îi priveau din mijlocul unor adâncituri de riduri ale pielii aspre. Exact la fel, cu tot atâta răbdare, ar fi putut aștepta un mort ziua Judecății de Apoi.

— Cel puțin, rosti Nick, acum avem un avantaj. Nu ne va putea răpi.

— Cred că-i nebun.

— Nebun? Chiar dacă nu-i putem pricepe motivațiile...

— Privește dovezile. A ajuns în sistemul nostru solar cu o navă echipată doar cât să-l aducă aici. Rezervorul lui de aer era pe terminate. Nicăieri la bordul navei nu există dispozitive de siguranță. N-a încercat să contacteze pe nimeni -din câte ne dăm seama. L-a ucis sau l-a răpit pe Brennan. După aceea, și-a abandonat nava și a fugit spre Marte, probabil ca să se ascundă. Acum și-a părăsit vehiculul cu care a amortizat și resturile lui Brennan. S-a rostogolit prin deșertul marțian,

Înfășurat într-o folie alimentară, ca să ajungă în cel dintâi loc unde ar fi coborât o navă de explorare! E nebun! A scăpat din vreun azil.

În clipa aceea, alienul se mișcă. Mâna lui se deplasă în lungul sacului, sfârtecându-l. Instantaneu, Nick ridică pistolul. Instantaneu... și cu toate acestea, alienul întinse mâna prin tăietura prelungă a sacului și luă pistolul lui Nick, înainte ca acesta să poată reacționa. Gestul nu fusese însă deloc grăbit. Alienul puse arma înapoia sa și se ridică în picioare.

Apoi vorbi. Glasul lui abunda în clicăituri, foșnete și pârâituri. Probabil că ciocul dur și plat reprezenta un handicap. Cu toate acestea, cuvintele lui putură fi înțelese.

Rostise:

— Duceți-mă la conducătorul vostru.

Nick își reveni primul. Își îndreptă umerii, își drese glasul și replică:

— Asta va necesita o călătorie de câteva zile. Între timp, îți salutăm venirea în spațiul oamenilor.

— Mă tem că nu-i chiar așa, spuse monstrul. N-aș vrea să vă stric ziua. Mă numesc Jack Brennan și sunt un centuran. Nu cumva tu ești Nick Sohl?

III

Tăcerea îngrozită fu întreruptă de hohotele lui Luke.

— Credeam că-i un alien nebun care... ha-ha-ha...

Nick simți panica încleștându-i beregata.

— Tu... tu ești Brennan?

— Da. Iar tu ești Nick Sohl. Te-am văzut odată, în Mărginire. Dar nu-l recunosc pe prietenul tău.

— Lucas Garner. — Luke reuși în cele din urmă să-și stăpânească râsul. — Fotografiile tale pe care le-am văzut cred că erau cam vechi, Brennan.

— Am făcut o tâmpenie, spuse monstrul-Brennan. (Glasul nu-i mai era omenesc, iar înfățișarea sa părea la fel de amenințătoare.) Am vrut să-l contactez pe extrasolar. Voi încercați să faceți același lucru, nu?

— Da, răspunse Luke.

Ochii și vocea lui trădau un amuzament extrem de evident. Indiferent dacă-l credea sau nu pe monstrul-Brennan, situația îl încânta.

— A existat cu adevărat un extrasolar? întrebă el.

— Doar dacă nu dorești să teoretizăm despre definiția unui extrasolar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brennan! interveni Sohl. Ce ți s-a întâmplat?

— Este o poveste cam lungă. Ne zorește ceva? Bineînțeles că nu, altfel ați fi pornit motorul.

Perfect — aş dori s-o istorisesc în felul meu, de aceea vă rog să menţineţi o tăcere respectuoasă şi să nu uitaţi că dacă eu n-aş fi arătat aşa, probabil că aţi fi păţit-o voi şi v-ar fi fost învăţătură de minte.

Îi privi atent pe cei doi bărbaţi.

— Ba nu, greşesc. N-aţi fi păţit-o. Sunteţi prea în vârstă. În sfârşit, fiţi atenţi! La marginea unei aglomerări stelare din centrul galaxiei trăieşte o rasă de bipezi, despre care amănuntul cel mai important este faptul că prezintă trei etape de dezvoltare. Mai întâi, copilăria, care se ştie ce înseamnă. Apoi etapa Prăşitor — un biped lipsit de inteligenţă, al cărui scop este de a crea copii. În cele din urmă, etapa a treia — Protectorul. Pe la vârsta de patruzeci şi doi de ani tereştri, Prăşitorul simte imboldul de a consuma rădăcina unei anumite plante. Până atunci, el o evită, fiindcă mirosul îi repugnă. Pe neaşteptate, mirosul devine apetisant. Planta cu pricina este un tufiş care creşte peste tot pe planetă, aşa încât este disponibilă oricărui Prăşitor care trăieşte îndeajuns de mult ca s-o dorească. Rădăcina aceea declanşează anumite transformări de natură fiziologică şi emoţională. Înainte de a intra în detalii, o să vă spun marele secret. Rasa despre care vă povestesc se numeşte... -Monstrul-Brennan pocni brusc din ciocul cornos. Pak! — Noi însă o numim *Homo habilis*.

— Cum?!

Nick se simţea silit să joace rolul scepticului şi nu-i plăcea. Luke însă îşi strânsese la piept picioarele inutile şi rânjea extrem de încântat.

— Acum două milioane şi jumătate de ani, o expediţie a coborât pe Pământ. Tufişul pe care-l aduseseră nu s-a dezvoltat însă aşa cum ar fi trebuit, de aceea pe Pământ n-a mai existat etapa Protector. O să vă explic imediat. Atunci când un Prăşitor mănâncă rădăcina, se petrec o serie de transformări. Îi dispar gonadele şi caracteristicile sexuale evidente. Craniul său devine mai moale şi

creierul începe să-i crească, până ce ajunge mult mai mare și mai complex decât al vostru, domnilor. După aceea, craniul se întărește, dezvoltându-și o creastă osoasă. Dinții cad, iar gingiile și buzele se contopesc, formând un cioc dur, aproape plat. Fața mea este *prea* plată — la *Homo habilis* transformările sunt mai evidente. Dispare complet pilozitatea. Unele articulații se măresc enorm, pentru a oferi pârghii mai mari mușchilor. Crește importanța brațului, ați priceput? Pielea se întărește și se cutează, preschimbându-se într-un soi de platoșă. Unghiile devin gheare retractile, astfel că vârfurile degetelor unui Protector sunt, de fapt, mai sensibile decât anterior și reprezintă unelte mai bune. Se formează o inimă simplă, cu numai două cavități, unde se contopesc cele două vene de la picioare — cum naiba s-or numi ele! Observați că pielea mea este mai groasă aici? Ei bine, există și alte modificări mai puțin dramatice, dar toate contribuie pentru a face din Protector o mașină de luptă puternică și inteligentă. Garner, se pare că nu mai ești la fel de amuzat.

— Toate astea mi se par teribil de familiare.

— Mă-ntrebam dacă-ți vei da seama... Transformările emoționale sunt radicale. Un Protector care a prăsit simte un singur imbold: să-i protejeze pe cei de același sânge cu el. El îi recunoaște după miros. În cazul respectiv, inteligența lui sporită nu-l ajută cu nimic, deoarece motivațiile îi sunt dictate de hormoni. Nick, te-ai gândit că toate transformările astea sunt un fel de exagerări, de amplificări ale proceselor prin care trec oamenii la bătrânețe? Garner și-a dat seama imediat.

— Da, dar...

— Inima suplimentară, interveni Luke. Ce-i cu ea?

— La fel ca și creierul mărit, ea nu se formează fără arborele-vieții. După cincizeci de ani, în

absența unor tratamente medicale moderne, inima unui om obișnuit devine necorespunzătoare. În cele din urmă, ea se oprește.

— Mda...

— Vi se par convingătoare spusele mele?

— De ce ne-ntrebi? Întrebă Luke, evitând să se pronunțe.

— Mă interesează mai mult să-l conving pe Nick. Cetățenia mea cen-turană depinde de posibilitatea de a te convinge că eu sunt Brennan. Ca să nu mai amintesc de contul bancar, de navetă și de încărcătura ei. Nick, am găsit o treaptă intermediară abandonată de Mariner XX. Este legată de naveta mea, care, când am lăsat-o în urmă, cădea prin Sistemul Solar.

— Nu l-a părăsit încă. Nici nava extrasolarului. Ar trebui să facem ceva pentru a le recupera.

— Pe ochii lui Finagle, sigur că da! Nu-i vorba de concepția în sine, pe care aș putea s-o îmbunătățesc legat la ochi, dar cu monopolii ăia ai putea cumpăra întregul Ceres!

— Să nu ne grăbim, rosti încetișor Garner.

— Dacă n-o facem, nava poate părăsi Sistemul Solar. Aha, am înțeles la ce te referi, ți-e teamă să aduci un alien în preajma unei nave aflate în stare de funcționare.

Monstrul-Brennan întoarse capul spre armă, apoi păru că renunță la ideea de a deturna șalupa.

— Bine, încuviință el, vom rămâne aici până veți fi convinși. De acord? Ați putea găsi alternativă mai bună?

— În nici un caz din partea unui centuran. Uite ce-i, Brennan, există destule dovezi că omul este înrudit cu celelalte primate de pe Pământ.

— Nu mă-ndoiesc. Am și eu unele ipoteze.

— Spune-le.

— În legătură cu colonizatorii aceia... Vasăzică, în Sistemul Solar a intrat o navă mare și pe Pământ au coborât patru navete, cu vreo treizeci de Protectori și o mulțime de Prăsitori. După un an,

Protectorii și-au dat seama că aleseseră o planetă necorespunzătoare. Tufișul de care aveau nevoie nu se dezvoltă așa cum ar fi trebuit. S-au folosit de laser ca să expedieze un mesaj prin care solicitau ajutor, apoi au murit. Moartea prin inaniție este normală pentru un Protector, însă de obicei reprezintă un act voluntar. Aceștia au murit de foame împotriva voinței lor.

Pe chipul ca de mască al monstrului-Brennan nu se vedea nici o expresie, iar glasul lui rămânea egal.

— Așadar, ei au murit. În schimb, Prășitorii se înmulțeau fără noimă. Spațiul locuibil era imens și probabil că Protectorii eliminaseră toate formele de viață periculoase. Ce s-a petrecut după aceea rămâne deschis speculațiilor. Protectorii nu mai existau, iar Prășitorii erau învățați să fie ajutați de ei și nu s-au îndepărtat de navete.

— Și?

— Fără Protectori, care să aibă grijă de ele, reactoarele s-au încălzit peste măsură. Ținând seama de dezvoltarea lortehnologică, era vorba despre reactoare de fisiune. Poate că au explodat, sau poate că nu. Oricum, radiațiile au determinat mutații ce au dus la apariția tuturor formelor de viață cunoscute nouă, de la lemuri la cimpanzei, apoi la om. Asta ar fi o ipoteză. Alta ar fi că Protectorii au determinat în mod deliberat mutațiile, astfel ca Prășitorii să aibă șansa de a supraviețui până la sosirea ajutoarelor. Rezultatul avea să fie același.

— Eu nu cred, vorbi Nick.

— O s-o crezi. Deja ar trebui să crezi. Există suficiente dovezi, mai cu seamă în religie și în miturile străvechi. Câți la sută dintre oameni cred realmente că vor trăi veșnic? De ce atât de multe religii amintesc de o rasă de nemuritori ce se luptă permanent între ei? Care-i justificarea pentru venerarea strămoșilor? Știi bine ce se întâmplă cu un om care nu-i supus tratamentelor geriatrice

moderne — pe măsură ce îmbătrânește, celulele lui cerebrale mor. Cu toate acestea, oamenii manifestă tendința să-i respecte pe bătrâni, să-i asculte. De unde provin îngerii păzitori?

— Din memoria rasei?

— Probabil. Este greu de crezut că o tradiție ar putea supraviețui atât de mult.

— Africa de Sud, vorbi pe neașteptate Luke. Probabil c-au aterizat în Africa de Sud, undeva pe lângă Parcul Național Olduvai Gorge. Toate primatele se află acolo.

— Nu tocmai. Poate că una dintre navele a coborât în Australia, în căutare de metale. Este posibil ca Protectorii să fi împrăștiat doar praf radioactiv și nimic mai mult. În absența unor dușmani naturali, Prășitorii s-ar fi înmulțit ca iepurii, iar radiațiile le-ar fi ajutat transformarea. Protectorii fiind morți cu toții, ei trebuiau să-și dezvolte noi aptitudini. Unii și-au dezvoltat puterea, alții agilitatea, unii au devenit inteligenți... Evident, majoritatea au murit. Așa se petrece în cazul mutanților.

— Îmi amintesc, spuse Luke, că procesul îmbătrânirii omului a fost comparat cu programul calculatorului care pilotează o sondă spațială automată. După ce sonda și-a încheiat programul de explorare preconizat, nu mai contează ce se întâmplă cu ea. În mod similar, după ce noi depășim vârsta la care putem procrea...

— Ne-am încheiat evoluția. Ne deplasăm din inerție, urmându-ne traiectoria fără să mai beneficiem de mecanisme de corecție. — Monstrul-Brennan aprobă din cap. — Evident, rădăcina asigură programul pentru etapa a treia. Este o comparație foarte bună.

— Ai idee ce s-ar fi putut întâmpla cu rădăcina? întrebă Nick.

— În privința asta, nu-i nici un mister, deși Protectorii și-au bătut mult timp capetele să afle soluția. N-a fost de mirare că o colonie micuță n-a

putut rezolva problema. În rădăcină există un virus care poartă genele modificării prășitorului în Protector. Virusul nu poate supraviețui în exteriorul rădăcinii, de aceea Protectorii trebuie să consume rădăcini, la răstimpuri. Dacă în sol nu există taliu, rădăcina continuă să se dezvolte, dar fără virus.

— Mi se pare destul de complicat.

— Ai avut vreodată de a face cu o grădină hidroponică? Relațiile dintr-o ecologie stabilă pot fi complicate. Pe planeta Pak nu existau nici un soi de probleme. Taliul este un element rar, dar poate că abundă în jurul stelelor de populația II. Iar rădăcina crește peste tot.

— Unde apare extrasolarul? întrebă Nick.

Un șuierat și un păcănit din cioc: *Phsstth-pok*.

— Phsstthpok a descoperit o serie de documente străvechi, inclusiv mesajul ce solicita ajutor. După două milioane și jumătate de ani, el a fost primul Protector care și-a dat seama că exista o modalitate de găsire a Soarelui, sau cel puțin de îngustare a căutării acestuia. Nu avea copii, așa că trebuia să găsească rapid un Obiectiv, o Cauză, înainte să-l părăsească imboldul de a se hrăni. Asta se petrece cu Protectorii atunci când le mor descendenții direcți. Altă lipsă de programare...

Puteți observa și protecția împotriva mutațiilor pe care o deține specia Pak. O mutație nu are mirosul corect. Detaliul acesta poate fi important în nucleul galactic, unde nivelul radiațiilor este ridicat.

— Așadar, a venit glonț aici, cu cala plină de semințe?

— Plus rezerve de oxid de taliu. Oxidul era cel mai simplu de transportat. Mă nedumerise felul cum era construită nava lui, dar puteți înțelege de ce cala ocupa ultima poziție, înapoia cabinei de comandă. Radiația nu-l afectează, în doze mici. El nu poate avea copii.

— Unde se află acum?

— A trebuit să-lucid.

— Cum? exclamă Garner șocat. Te-a atacat?

— Nu.

— Atunci... nu-nțeleg.

Monstrul-Brennan păru că șovăie.

— Ascultați-mă cu atenție, spuse el. La douăzeci de kilometri de aici, la vreo cincisprezece metri sub nisip, se află un modul al navei aliene, plin cu rădăcini, semințe și saci cu oxid detaliu. Rădăcinile care pot crește din semințele acelea sunt capabile să-i facă aproape nemuritori pe oameni. Întrebarea este: Ce vom face noi cu ele?

Luke și Nick schimbă câte o privire. Pământeanul fu gata să replice, apoi închise gura.

— Nu-i simplu, așa-i? Dar puteți ghici ce dorea Phssthpok?

Phssthpok visa.

Știa cu aproximație de o zi cât va dura deșteptarea lui Brennan. Bineînțeles, exista posibilitatea să fi greșit. Într-un asemenea caz, însemna că rasa lui Brennan se abătuse prea mult de la forma Pak.

Știind cât timp îi mai rămânea, Phssthpok își putea fixa durata viselor. Marțienii nu mai reprezentau o amenințare acum, deși, în cele din urmă, trebuia făcut ceva și în privința lor. Visatul constituia o artă subtilă pentru Protectori. Phssthpok avea la dispoziție aproape zece zile. Timp de o săptămână visă trecutul, până în ziua când își părăsise planeta. Stimulii senzoriali fuseseră rari pe durata călătoriei. Apoi, trecu în viitor.

Phssthpok visă...

Va începe prin trezirea prizonierului său. După cum arăta, creierul lui avea să fie mai mare decât al lui Phssthpok; avea proeminența aceea frontală care strica linia feței. Va învăța rapid. Phssthpok îl

va învăța cum să fie Protector și cum să utilizeze rădăcinile și semințele arborelui-vieții.

Oare Prășitorul avea copii? În cazul acesta, el va ține secretul pentru sine, folosind arborele-vieții ca să facă Protectori din descendenții săi. Nu era nimic rău în asta. Dacă avea inteligența de a-și răspândi familia, evitând împerecherile încrucișate, descendența lui directă ar trebui să includă majoritatea rasei Pak din acest sistem solar.

Probabil că avea să-l ucidă, pentru a păstra secretul. Nimic rău nici în această privință.

Visele lui Phssthpok aveau însă și nuanțe de coșmar. Prizonierul nu avea un aspect tocmai corect. Ungھیile lui se dezvoltau greșit. Capul nu avea în nici un caz forma cea bună. Proeminența aceea frontală... iar ciocul îi era la fel de plat ca și fața. Spinarea nu era arcuită, picioarele nu păreau bune, brațele erau prea scurte. Mutațiile afectaseră prea mult timp rasa lui.

Totuși, reacționase corect în fața rădăcinilor.

Viitorul era nesigur... mai puțin pentru Phssthpok. Prizonierul va învăța ceea ce trebuia să știe, dacă putea s-o facă; va duce treaba mai departe, dacă era capabil. Într-o bună zi, Pământul va fi o a doua planetă Pak. Phssthpok făcuse tot ce putuse. Avea să-l învețe și să moară.

Brennan se foise. Își descolăcise trupul ghemuit, se întinsese din toate măduarele și deschisese ochii. Îl privise pe Phssthpok fără să clipească, parcă citind în mintea Protectorului. Toți noii Protectori procedau așa — orientându-se prin amintiri, abia acum începeau să înțeleagă.

— Mă întreb dacă vă pot face să-nțelegeți cât de rapid s-a desfășurat totul, spuse monstrul-Brennan.

Îi privi pe cei doi bătrâni, dintre care unul avea dublul anilor celuilalt, dar amândoi trecuți de

vârsta tranziției, și se minună că tocmai ei aveau să-i fie judecători.'

— În două zile, ne-am învățat reciproc graiurile. Al lui era mai rapid și se potrivea mai bine noului aspect al gurii mele, de aceea ne-am folosit de el. Phssthpok mi-a spus povestea vieții sale. Am discutat despre marțieni, punând la punct modalitatea optimă de a-i extermina...

— Cum?!

— Da, Garner, de a-i extermina. Ce dracu', au ucis deja treisprezece oameni! Am discutat practic nonstop. Phssthpok vorbea cel mai mult, dar nici unul dintre noi nu stătea locului. Făceam exerciții caliste-nice care să-mi dezvolte corpul, construiam aripioare pentru costumul lui Phssthpok, astfel încât să poată înota prin nisip, plus dispozitive care să extragă atomii de aer și de apă din sistemul de susținere a vieții, pentru bază. Nu văzusem niciodată baza și a trebuit să-i extrapolăm proiectul de construcție, pentru a ști cum s-o presurizăm și s-o protejăm. În a treia zi, Phssthpok m-a învățat cum să îngrijesc arborele-vieții. A deschis lada și mi-a arătat cum se decongelează semințele. Îmi dădea ordine de parcă aș fi fost un roboțel. L-aș fi întrebat: "Părerile mele nu contează?" N-am făcut-o însă niciodată.

— Nu-nțeleg de ce..., mormăi Garner.

— Părerile mele nu difereau de ale lui. Eram prea inteligent. Așa fusesem din clipa când mă treziseam. Căpătăm răspunsuri înainte de a termina de formulat întrebarea. Dacă întotdeauna știu care-i răspunsul cel mai bun, atunci prin ce diferă părerea mea? Nu puteți înțelege cât de rapid s-a desfășurat totul. Într-o clipită, am înțeles întregul lanț logic. L-am izbit pe Phssthpok cu capul de marginea incintei criogenice. L-am amețit suficient ca să-i pot frânge gâtul. Apoi am sărit îndărăt, în eventualitatea că mă ataca. M-am gândit că l-aș putea apăsa cu ușa incintei până se sufoca. Dar el n-a replicat.

— Mi se pare o crimă! El nu voia să te ucidă, nu?

— Nu încă. Eu constituiam speranța lui. Nici măcar nu se putea apăra, de teamă să nu-mi afecteze dezvoltarea. Era mai în vârstă decât mine și știa cum să se lupte. Dacă ar fi dorit, m-ar fi putu ucide, dar nu putea să dorească așa ceva. Avusese nevoie de treizeci și două de mii de ani în timp real ca să ne aducă rădăcinile alea. Eu trebuia să-i termin misiunea. Bănuiesc că a murit crezând că reușise. Pe jumătate, se aștepta să-l omor.

— Brennan, dar de ce?

Monstrul-Brennan ridică din umerii cât niște pepeni.

— Se înșela. L-am ucis fiindcă ar fi încercat să distrugă omenirea, când ar fi aflat adevărul.

Introduse brațul în balonul despicat care-l purtase prin aproape douăzeci de kilometri de nisip fluid. Scoase de acolo un aparat care bâzâia încetișor — generatorul de aer construit din piese ale pupitrului de comandă al lui Phssthpok — și-l așeză în șalupă. După aceea, extrase o jumătate de rădăcină galbenă care semăna cu batatun și o vârî sub nasul lui Garner.

— Miroase.

Luke adulmecă atent.

— Destul de plăcut. Seamănă cu aroma unui lichior.

— Sohl?

— Nu-i rău. Ce gust are?

— Dacă ați ști că vă poate transforma în ceva asemănător mie, ați mușca din ea? Garner?

— Chiar în clipa asta. Mi-ar plăcea să trăiesc veșnic și mi-e teamă de senilitatea bătrâneții.

— Sohl?

— NU! Încă nu sunt pregătit să renunț la activitatea sexuală.

— Câți ani ai?

— Peste două luni, împlinesc șaptezeci și patru.

— Ești deja prea bătrân. Cincizeci de ani înseamnă de acum prea mult. Ai fi murit dacă ai fi mâncat din ea. La patruzeci și cinci de ani, te-ai fi oferit voluntar?

— Nu cred, chicoti Sohl.

— Ei bine, ăsta-i jumătate din răspuns. Din punctul de vedere al lui Phssthpok, reprezentăm un eșec. Cealaltă jumătate a răspunsului este că nici un om cu mințile întregi n-ar răspândi rădăcina asta pe Pământ, în Centură sau altundeva.

— Sper că nu, dar aș dori să aud și motivele tale.

— Războiul. Pe toată durata istoriei sale cunoscute, planeta Pak a fost bântuită de războaie. Un lucru de altfel evident, gândindu-ne că fiecare Protector acționa în vederea extinderii și protejării propriei sale descendențe directe, pe seama uciderii altora. Cunoștințele se pierd întruna. Rasa nu poate coopera nici un minut dincolo de punctul în care un Protector vede un avantaj din a-i trăda pe aliații săi. Din cauza acestei stări permanente de război, cei din neamul Pak nu pot progresa.

Monstrul-Brennan se opri câteva clipe, apoi continuă:

— Să supun și Pământul unei asemenea situații? Vă puteți imagina o mie de Protectori hotărând că descendenții lor au nevoie de mai mult spațiu vital? Cele optsprezece miliarde de planetari ai tăi, Garner, trăiesc deja la limită. Nu vă puteți îngădui alte resurse. În plus, noi nu avem cu adevărat nevoie de arborele-vieții. Geriatria progresează atât de rapid încât copiii mei ar putea trăi o mie de ani. Vom obține longevitatea fără arborele-vieții, fără să sacrificăm nimic. Să privim acum situația din punctul de vedere al lui Phssthpok. Noi reprezentăm o mutație. Am colonizat Sistemul Solar și am stabilit chiar și câteva colonii interstelare. Vom refuza rădăcina și trebuie s-o facem. Chiar dacă ne va fi impusă cu forța, Protectorii mutanți ce vor rezulta sunt atipici.

Phssthpok gândea în termenii viitorului. Noi nu suntem Pak, nu le suntem utili semenilor săi, dar este probabil că într-o bună zi vom ajunge la stelele din centrul galaxiei. În clipa în care ne vor detecta, ei ne vor ataca, iar noi le vom răspunde cu aceeași monedă.

Ridică din umeri, apoi vorbe mai departe:

— Și vom învinge. Cei din neamul Pak nu sunt în stare de o alianță efectivă. Noi suntem. Tehnologia noastră le este superioară.

81

— Crezi că vom învinge?

— V-am spus, ei nu-și pot păstra cunoștințele tehnologice. Ceea ce nu poate fi întrebuințat imediat se pierde, până când cineva îl arhivează în Bibliotecă. Cunoștințele militare nu sunt arhivate niciodată, deoarece familiile le păstrează ca pe secrete prețioase. Singurii care folosesc Biblioteca sunt Protectorii fără copii. Numărul lor este mic și au o motivație foarte redusă.

— N-ai fi putut să încerci să vorbești cu el?

— Garner, se pare că nu pricepi problema. M-ar fi ucis în clipa când ar fi înțeles cum stau lucrurile! Era antrenat să se lupte cu Protectorii. N-aș fi avut nici o șansă. După aceea, ar fi încercat să distrugă rasa umană. Pentru el, am fi însemnat ceva mult mai rău decât niște alieni ostili. Noi suntem o pervertire a formei Pak.

— Nu putea însă distruge toată omenirea. Era singur.

— Cunosc șase-șapte lucruri pe care le-ar fi putut încerca. Nici unul dintre ele nu este garantat, totuși nu puteam risca.

— Dă-mi un singur exemplu.

— Răspândirea arborelui-vieții prin Parcul Național Congo. Ar fi creat Protectori în rândurile maimuțelor și cimpanzeilor.

— Era naufragiat aici.

— V-ar fi putut cuceri nava cu ușurință. V-ar fi dezarmat la fel de simplu pe cât am făcut-o eu.

Domnilor, pot să vă atrag atenția că se apropie apusul? Nu cred că doriți să bâjbâim pe întuneric în jurul zidului.

Luke porni motorul.

— Aici Martin Shaeffer din Ceres, către Nick Sohl, la bordul lui *U Thant*. Nick, nu știu cum merge vânătoarea ta, dar Phobos a raportat că ai amartizat fără probleme la baza Olympus și că-ți monitorizează siajul prin nisip. Probabil că, la revenire, vei găsi înregistrarea acestui mesaj. Am trimis *Blue Ox* către tine, în ideea că vei avea nevoie de calculatorul navei pentru interfața de traducere. Comandantul navei este Eisaku Ikeda și ar trebui să ajungă la baza Olympus a doua zi după flota ONU. Einar Nilsson a murit. Vei avea la dispoziție și raportul autopsiei. Am trimis nave-cisternă și de intervenție, ca să facă joncțiunea cu nava extrasolarului. Este deja însoțită de două navete-solo, plus că are propriile ei cabluri de remorcare, testate. Este posibil s-o legăm de navete, totuși va fi o operațiune destul de complicată, care va dura mult timp. Este posibil să revenim în Centură abia peste vreo doi ani. Nick, când Ox ajunge acolo, ai grijă cum te porți cu Tina Jordan. Trateaz-o cu blândețe. A suferit un șoc destul de puternic. Cred că se autoînvino-vățește pentru soarta lui Einar. Repet mesajul...

Luke amară șalupa-de-nisip aproape pe întuneric.

— Va trebui să aștepti aici, Brennan, rosti el. Nick nu ne poate duce pe amândoi.

— Eu o să mă rostogolesc, zise monstrul-Brennan.

Parcursul lui Nick pe potecă și în jurul marginii bazinului de nisip fu efectat într-o grabă neobișnuită.

— Ușurel! se plânse Luke. Nu poți alerga pe bezna asta. O să cazi și-o să ne spargem amândoi căștile.

— El va ajunge înaintea noastră la navă! șuieră centuranul. Brennan o luase pe scurtătură, rostogolindu-se direct prin nisip.

— Încetinește! Nu-I poți întrece, iar el nu poate urca pe scară.

— Poate că s-a gândit la o modalitate. Dacă o face, ah, la naiba! Nick încetini. Brennan ajunsese la piciorul scăriței lui *U Thant* și-i

aștepta acolo, semănând cu un cârnat transparent.

— Nick, tu ai încredere în el?

Răspunsul veni abia după câteva secunde:

— Cred că nu ne-a mințit. Este un centuran. Sau... un ex-centuran.

— Când a înjurat, nu l-a pomenit pe Finagle.

— Nici eu n-o fac. În plus, m-a recunoscut. Nu... o să-ți spun ce anume m-a convins cu adevărat. N-a întrebat de nevastă-sa, pentru că ea se poate descurca și singură. S-a interesat de încărcătura navetei. Este un centuran.

— Așadar, îi vom accepta povestea. Gândește-te ce-nseamnă asta din punct de vedere antropologic!

— Povestea i-o vom accepta. Luke, o să te duc în navă, apoi voi coborî pentru Brennan. N-o voi face însă până nu vorbești cu Ceres. Vreau ca totul să fie consemnat, înainte ca să-l aduc în navă. Am încă dubii privind motivele lui.

— Aha!

— A spus-o chiar el. Pentru un Protector, motivațiile se transformă. Garner tocmai încheia mesajul, când Brennan ieși din balonul lui

etanș. Nu făcu nici o remarcă privitoare la întârzierea cu care fusese adus înăuntru, ci spuse:

— Dacă vă faceți griji referitoare la locul unde voi sta, mă pot descurca și fără cușetă de accelerație. Ba chiar pot călători în exterior, într-o plasă pentru încărcătură, dacă-mi asigurați o legătură radio. Dacă generatorul meu de aer se defectează, vreau să pot intra înăuntru cât mai repede.

— Nu va fi nevoie, răspunse Nick. Vom sta ceva mai înghesuiți, dar nu atât de mult încât să ne deranjeze.

Trecu pe lângă Brennan, tresărind involuntar la atingerea pielii sale uscate, și se instalează în fotoliul de comandă.

— Se pare că avem un mesaj.

Ascultară în tăcere vocea lui Lit Shaeffer.

— Îmi pare rău de Nilsson, vorbi după aceea Brennan. Nu existau șanse să-l lase să mănânce suficient din rădăcină, chiar dacă nu avea încă vârsta maximă.

Cum nu-i răspunse nimeni, continuă:

— Să știți că Shaeffer are dreptate. În felul acela, veți avea nevoie de vreo doi ani să remorcați nava lui Phssthpok.

— Ai o idee mai bună?

— Bineînțeles că am o idee mai bună, Nick. Ești idiot? Pot pilota eu nava aia.

— Tu? se holbă Nick. Când te-a învățat extrasolarul să operezi comenzile?

— Nu m-a învățat, dar le-am văzut cum arătau și nu mi s-au părut indescifrabile, ci doar complicate. Sunt sigur că-mi pot da seama cum s-o pilotez. Ajunge să-i umpleți rezervorul cu combustibil și să mă duceți la ea.

— Mda... Și ce facem cu modulul cală? Îl abandonăm?

— Nu. În el există un polarizator de gravitație.

— Chiar așa?

— Ca să nu mai amintesc de rezerva de rădăcini de care eu am nevoie, chiar dacă vouă vă este indiferentă. Plus semințele. ..Domnilor, când veți

pricepe finalmente dimensiunile inteligenței mele amplificate, veți vedea ce înseamnă semințele acelea. Ele sunt o garanție pentru rasa umană. Dacă vreodată vom avea realmente nevoie de un conducător, îl putem obține. Luăm pur și simplu un voluntar în vârstă de patruzeci și doi de ani, fără copii, și-i dăm drumul în rezervația de arborele-vieții.

— Nu știu dacă mi-ar plăcea varianta asta, murmură Garner.

— Ei bine, polarizatorul de gravitație este suficient de important. Tu și flota ONU îl puteți extrage de acolo, în timp ce eu și Nick plecăm după nava lui Phssthpok.

— Stai a..., începu Nick.

— Nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu marțienii — cel puțin pentru o vreme. Înainte de a pleca, am purjat toată apa lui Phssthpok în nisip. *Să nu lăsați pe nimeni să intre în modul fără costum presurizat.* Mai este nevoie să vă explic motivul?

— Nu, zise Garner.

Se simțea ca un începător pe schiuri. Cumva, pierduse controlul asupra situației, iar acum evenimentele se desfășurau prea rapid.

— Stai așa! se răsti Nick. Ce te face să crezi că vom avea încredere în tine pentru a te lăsa să pilotezi nava extrasolaruii?

— Nu te grăbi, ci gândește-te, replică Brennan. Vei avea drept garanție provizia mea de rădăcini. Apoi, unde m-aș duce cu un statoreac-tor Bussard? Unde l-aș vinde? Unde l-aș ascunde, cu înfățișarea mea?

Nick era derutat. Ce se întâmplase cu voința lui?

— Este probabil cel mai valoros obiect artificial din spațiul uman, continuă Brennan. Se îndreaptă spre granițele Sistemului Solar cu câteva sute de kilometri pe secundă. Fiecare minut pe care-l pierzi chiar acum, încercând să iei o decizie, ne va costa timp suplimentar. Vei plăti pentru asta în

combustibil, provizii, ore de lucru și întârzieri. Totuși, nu te grăbi. Gândește pe îndelete.

Monstrul-Brennan deținea capacitatea de a se relaxa. Viitorul lui avea să cunoască perioade de activitate frenetică...

Îl lăsară pe Garner pe Phobos, realimentară acolo și decolară. Garner îl revăzu pe Nick abia după șapte luni. Pe Brennan nu-l mai revăzu niciodată.

Nu avea însă să uite conversația lor din spațiul înghesuit al cabinei de pe *U Thant*. Stând pe spate, cu genunchii ridicați, într-o poziție de disconfort acut, Brennan nu era decât o voce pe jumătate alienă înapoia fotoliului-cușetă. Avea probleme îndeosebi cu litera "V", totuși putea fi înțeles. Glasul lui abunda în clicăituri.

După ce ajunseseră în imponderabilitate, o tensiune nedefinită se ridicase de pe umerii lui Nick. Marte se micșora lent și peisajul devenea tot mai roșu, pe măsură ce detaliile se pierdeau.

— Copiii, își amintise brusc Luke. Tu ai copii.

— Sunt conștient de asta. Nu te teme. Nu intenționez să fiu o cloșcă pentru ei. Ar avea mai multe șanse de a fi fericiți dacă n-o voi face!

— Transformările hormonale n-au avut succes?

— Sunt asexuat ca o albină. Probabil că ele s-au petrecut într-o anumită măsură. Bănuiesc că mare parte din impulsul spre moarte pe care-l simte un Protector după stingerea descendenței sale trebuie să fie de natură culturală. Educativă... Eu nu dețin educația respectivă, convingerea că un Prăsitör nu poate fi fericit sau în siguranță fără ca strămoșii lui să-i spună în permanență ce să facă. Nick, ai putea anunța că extrasolarul m-a omorât?

— De ce? De ce vrei asta?

— Este mai bine pentru copii. N-aș putea să-i vizitez fără să nu le afectez viețile. În același timp,

este mai bine și pentru Charlotte. Nu intenționez să revin în societate sub forma aceasta. Aici nu mai am ce face.

— Centura nu-i abandonează pe schilozi.

— Nu contează, rostise Brennan hotărât. Dați-mi un asteroid transformat și voi cultiva arborele-vieții. Aranjați-mi o legătură lunară cu Ceres, ca să fiu ținut la curent cu ultimele descoperiri. Voi fi capabil să plătesc pentru astea prin invenții. Cred că pot proiecta o statosondă cu echipaj. Mai bună decât cea a lui Phssthpok.

— I-ai spus arborele-vieții? întrebuse Garner.

— Mi se pare un nume bun. Țineți minte că Adam și Eva au mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului? Conform Genezei, motivul pentru care au fost alungați a fost că s-ar putea de asemenea să fi

mâncat din pomul vieții, pentru a trăi veșnic... s-au făcut ca unii dintre

Noi" ar fi însemnat să ajungă echivalentul îngerilor. Acum, există părerea că ambii arbori erau, de fapt, unul și același.

Luke își căutase o țigară.

— Nu știu dacă-mi place ideea ta de a cultiva arborele-vieții.

— Mie nu-mi place ideea unui secret de stat, comentase Nick. Centura n-a avut niciodată secrete de stat.

— Sper să vă pot convinge. Nu-mi pot proteja copiii, dar pot încerca să protejez rasa umană. Dacă va fi nevoie de mine, voi fi acolo. Dacă va fi nevoie de mai mulți, va exista rădăcina.

— Probabil că tratamentul va fi mai teribil decât boala, rostise Luke aprinzând bricheta. Ce...

O mână noduroasă se întinsese în jurul cușetei, îi luase țigara din gură și o strivise de perete.

Fusesse un șoc. Și-I amintea acum, cu un fior, în vreme ce trecea prin ecluza dublă din axa Fermei.

Cu mult timp în urmă, Ferma fusese un asteroid din fier-nichel, de formă aproximativ cilindrică,

aflat pe o orbită între Marte și Jupiter. Industria centurană îl transformase — îi conferise o mișcare de rotație susținută, încălzise metalul până aproape de punctul de topire și-l dilatasă, prin intermediul exploziilor dirijate ale unor recipiente cu apă, într-un cilindru cu raza de opt kilometri. Rotația lui producea o accelerație gravitațională egală cu jumătate din valoarea celei terestre. În interiorul lui, se cultivau o mare parte din recoltele ce aprovizionau Centura.

Până atunci, Luke mai fusese doar o dată în Fermă. Îi plăcea peisajul din interior, lacul aidoma unui inel, ogoarele în tablă de șah ce se întindeau în depărtare și apoi urcau și iar urcau până sus, unde tractorașe mititele arau la șaisprezece kilometri deasupra capului.

Din ecluză, ieși în axa asteroidului. Era rece acolo, înapoia ecranului parasolar, locul unde nu ajungeau niciodată razele dinspre tubul de fuziune axial. Din aer se condensau aisberguri care, finalmente, se desprindeau și lunecau pe pante în jos, topindu-se în râuri ce curgeau în albiile săpate spre lacul inelar ce încingea Ferma. Nick Sohl îl aștepta și-l ajută să coboare cei câțiva metri până la un fotoliu de călătorie.

— Pot ghici motivul pentru care ai venit, spuse Nick.

— Oficial, mă găsesc aici la solicitarea Autorității Coloniilor Interstelare Reunite. Au recepționat cererea ta de expediere a unui mesaj de avertizare către Wunderland. Nu înțelegeau însă situația, iar eu nu le-am putut oferi mult ajutor.

— Ai primit raportul meu, se încruntă Nick.

— Îmi vine greu să-l numesc raport...

Centuranul tăcu puțin, apoi încuviință din cap.

— Este vina mea. Purși simplu, nu voiam să discut despre asta — de fapt, nu vreau nici acum — și era al naibii de târziu. Să știi că noi n-am renunțat. Continuăm să-l urmărim.

— Ce s-a întâmplat, Nick?

— Când am ajuns acolo cu Brennan, făcuseră deja treabă bună. Ideea era să cuplăm două navete-solo, astfel încât tuburile lor de fuziune să facă un unghi reciproc de zece grade, după care să ancorăm de ele cablul navei Pak. Înapoia modulului cabinei de comandă existau doisprezece kilometri de cablu. Apoi am fi putut remorca nava spre casă, la accelerație mică. Brennan însă afirma că motoarele Pak ar fi putut produce o accelerație de zece ori mai mare. Am intrat în cabina navei alienului și Brennan a început să umble pe la comenzi. Am stat două zile acolo, urmărindu-l. S-a dovedit că puteam face toți pereții cabinei transparenti, sau numai anumite părți ale lor, așa cum fusese când o găsisem. Am lărgit gaura tăiată de Tina și am montat o ecluză. După două zile de încercări, Brennan ne-a anunțat că pricepea totul și că nu trebuia decât să alimentăm cu combustibil. A mai spus că dacă încercam să-l remorcăm cu spatele înainte, s-ar fi declanșat tot soiul de sisteme de siguranță. De unde dracu' să fi știut...

— N-aveai de unde să știi. Și așa mi se pare complet lipsit de sens.

Nick își trecu o mână prin creasta albă, lănoasă.

— Ei improvizaseră deja un sistem de alimentare care se putea cupla la rezervorul Pak. Brennan a insistat să facă totul singur, dar chiar și el a fost nevoit să folosească un costum antiradiații. l-am amarat naveta-solo de cablul final, în eventualitatea că pe drumul de întoarcere s-ar fi petrecut ceva. Asta a fost ideea mea.

— Mda.

— Apoi a pornit spre Soare. Am încercat să ne menținem în formație cu el, dar făcea tot soiul de manevre cu nava, testând comenzile, așa că am păstrat distanța. După aceea... pur și simplu, s-a întors și s-a îndreptat către spațiul interstelar.

— Ați încercat să-l prindeți?

— Ce să-ncercăm! izbucni Nick. Am mers paralel cu el! Nu voiam să întreprind nimic

amenințător, dar el întrerupsese toate comunicațiile și noi ne găseam în pericol de a rămâne fără combustibil. Le-am ordonat lui Dubchek și Gorton să folosească jeturile ca arme, dacă Brennan nu se supunea.

— Și ce s-a întâmplat?

— Cred că-și activase câmpul statoreactor. Efectele electromagnetice ne-au prăjit destule componente ca să ne lase cu buzele umflate în spațiu. Am avut noroc că n-a explodat propulsia. În cele din urmă, o navă-cisternă a ajuns la noi și am izbutit să facem unele reparații. Deja Brennan ajunsese la viteza de statoreactor.

— Aha!

— De unde dracu' să fi știut? Aveam la noi proviziile lui de hrană! Recipientul lui de rădăcini era aproape gol. Să fi fost doar o modalitate mai extravagantă de sinucidere? Se temea de ceea ce am fi putut realiza cu un statoreactor Bussard cu echipaj?

— Nu mă gândisem la asta. Știi că s-ar putea să ai dreptate? Nick, tu-ți mai amintești când mi-a strivit țigara?

— Bineînțeles, chicoti celălalt. Și-a cerut o mulțime de scuze, dar n-a vrut să te lase să fumezi. Am crezut c-o să-l pocnești.

— Este un Protector. Ceea ce face, face pentru binele nostru.

Luke se strâmbă, amintindu-și de cineva... nu — asta fusese tot ce-și amintea despre femeia aceea. O profesoară de liceu?

— Nu voia să punem mâna pe nava Pak, adăugă el, și nici să aflăm ceva din examinarea ei... sau a lui.

— Atunci, de ce a petrecut două luni dincolo de Pluton? Cu un statoreactor Bussard, nu te oprești în mijlocul zborului! Îți consumă toată rezerva de combustibil! Iar pe acolo nu există nimic care...

— Hei, hei, nu neglija norul de comete! Cele mai multe comete își petrec majoritatea timpului

dincolo de Pluton. Nu-i un nor dens, dar există materie. Plus a zecea planetă...

— Nu s-a apropiat de Persefona.

— Dar este posibil să se fi apropiat de multe comete.

— Adevărat... Bine. Perfect, a petrecut două luni acolo — cel puțin așa ne-au indicat detectoarele de monopoli. Luna trecută s-a pus din nou în mișcare. Abia după o lună de monitorizare am fost siguri că se mișcă. Accelerează spre Alpha Centauri. Wunderland.

— În cât timp va ajunge acolo?

— Oho, cel puțin douăzeci de ani. Este vorba despre o propulsie cu accelerație redusă. Noi însă îi putem avertiza pe coloniști și putem aranja lucrurile așa încât urmașii noștri să-i avertizeze din nou peste cincisprezece ani. Pentru orice eventualitate...

— Bine, putem face asta. Ce-ar mai fi? Știi că am recuperat modulul cală.

— Asta-i tot ce știu. ONU se pricepe să țină secretele.

— Am distrus rădăcinile și semințele. Nimeni n-a fost cu adevărat încântat de idee, dar am făcut-o.

După câteva secunde lungi, Nick murmură:

— Este bine.

— Bine sau rău, am făcut-o. N-am avut însă noroc să pricepem polarizatorul de gravitație. Dacă într-adevăr asta era... Poate că Brennan ne-a mințit.

— Era un polarizator de gravitație.

— De unde știi?

— Am analizat înregistrarea traiectoriei extrasolarului spre Marte. Accelerația lui variază în conformitate cu gradientii gravitaționali locali - nu numai ca valoare, ci și ca direcție.

— Perfect, poate că asta ne va ajuta. Ce altceva putem face?

— În legătură cu Brennan, nimic. În cele din urmă, va muri de foame. Oricum, noi îi vom cunoaște în permanență poziția exactă.

— Adică poziția sursei de monopoli.

— Nu poate avea o navă fără monopoli, rosti Nick cu tot mai puțină răbdare. Nu are sursă de hrană! Este mort, Garner.

— Nu pot uita că-i mai inteligent decât noi. Dacă poate găsi o modalitate de hibernare, ar putea ajunge pe Wunderland. O colonie înfloritoare... și ce dacă? Ce vrea el de la Wunderland?

— Ceva la care noi nu ne-am gândit.

— Nu voi ști niciodată despre ce a fost vorba. Voi muri înainte ca Brennan să ajungă acolo. — Luke oftă: Sărmanul extrasolar! Câtă cale a bătut ca să ne aducă rădăcinile ce ne-ar fi îngăduit să ducem o viață normală!

— Intențiile i-au fost bune, dar viața este aspră cu eroii, încuviință Nick cu seriozitate.

INTERLUDIU

Cum s-ar putea descrie un interval de două secole? Evenimentele constituie măsura timpului. Foarte multe s-au întâmplat în două sute douăzeci de ani.

Corpul mumificat al lui Phssthpok a ajuns în Institutul Smithsonian. Au existat multe controverse dacă poate fi clasificat alături de hominizi. Istoria lui era cunoscută acum la mâna a treia, dar scheletul se potrivea oscior cu oscior cu cel al hominizilor.

Lucas Garner murise deja când nava Pak ajunsese la mijlocul drumului. Nu decelerase. Nick Sohl privise semnătura ei magnetică trecând de Wunderland, continuând să accelereze aparent spre niciunde. Apoi căzuse pe gânduri.

Baza Olympus de pe Marte a fost reconstruită pentru a se studia modulul Pak *in situ*, această modalitate fiind mai simplă decât încercarea de a-l ridica și de a-l opune gravitației, atâta vreme cât polarizatorul de gravitație continua să funcționeze.

Echipa de cercetători ezita să-l decupleze, neștiind deocamdată cum putea fi repornit. Ca protecție împotriva marțienilor, fusese întrebuințat jetul unei nave-solo ca să solidifice nisipul de sub bază și din jurul ei.

Populația din Centură a crescut considerabil. Asteroizii transformați au proliferat, unii fiind echipați cu motoare care să-i poată deplasa. Mineritul a devenit mai dificil, întrucât cele mai bune zăcămintele fuseseră epuizate. Orașele s-au extins pe asteroizii mari. Un procent tot mai redus de centurani folosea navele-solo.

Un imens asteroid de gheață a izbit Marte, provocând furtuni de nisip și cutremure minore ce au zgâlțâit baza Olympus.

Coloniile interstelare a prosperat și s-au modificat. Jinx a dezvoltat industriile vidului, acolo unde relieful planetei se ridica în afara atmosferei, la Capătul Estic. Pe Plateau, societatea a devenit represivă. Populația lui Wunderland s-a extins și s-a răspândit pe principalele continente, astfel încât orașele s-au dezvoltat mult mai lent. Civilizația a înflorit în adâncurile lui Am Făcut-O, pentru a evita uraganele verilor și iernilor.

Căminul a fost colonizat și a prosperat, beneficiind de noi tehnici, dar și de învățămintele desprinse din erorile făcute pe anterioarele colonii.

Razele laser circulau între Pământ și colonii, iar ocazionalele stato-sonde părăseau acceleratorul liniar de pe Juno, purtând încărcături de noi cunoștințe. În ultima vreme, cele mai multe asemenea "daruri" erau oferite de progresele ingineriei biologice, de semințe și ovule fertilizate și criogenizate. Știrile dinspre colonii erau rare, deși Jinx și Căminul beneficiau de excelente lasere de comunicații.

Pe timpul vieții lui Lucas Garner, problema drogurilor dispăruse de pe Pământ. Potențialii dependenți de droguri manifestaseră tendința de a deveni cerebrocablați; experiențele pe care le

aveau erau mai complete, iar după operația inițială, care era costisitoare, cheltuielile erau neglijabile. Cerebrocablații nu deranjau pe nimeni; problema lor nu fusese nici o clipă una serioasă. Până în anul 2340, se rezolvase aproape de la sine. Oamenii învățaseră cum s-o abordeze.

Populația Pământului a rămas stabilă... prin constrângere, atunci când a fost necesar.

Polarizatorul de gravitație părea să depășească înțelegerea omenească.

Chirurgia plastică îmbunătățită — folosirea de proteze sofisticate în locul transplantelor de organe — a jucat un rol decisiv în rezolvarea insuficienței cronice a băncilor de organe. Cetățenii ONU au votat chiar pentru abolirea pedepsei cu moartea în cazul anumitor delikte: evaziunea fiscală și publicitatea ilegală. Autoritatea cvasitotală conferită lui ARM, poliția ONU, a cunoscut o oarecare relaxare.

Răzbaiele la scară planetară au fost uitate.

În Sistemul Solar, viața devenise aproape idilică...

VANDERVECKEN

I. Perversitatea Universului tinde spre un maximum.

II. Dacă ceva poate merge rău, așa se va întâmpla.

Prima și a doua lege a lui Finagle

Se deșteptă cu gerul arzându-i nările și obrajii. Se deșteptă complet, deodată, și deschise ochii spre cerul negru și spre stelele sclipitoare. Complet surprins, se sculă în capul oaselor. Îi veni destul de greu s-o facă. Era înfășurat ca o pupă în sacul său de dormit.

Umbrele piscurilor se întindeau peste peisaj. Lumina orașului strălucea hăt — departe, dincolo

de un orizont neregulat.

Plecaseră de dimineață, să urce în Steiuri, după o săptămână de pregătiri. Parcurseră ruta completă, prin peșteri, suise apoi kilometri de potecă îngustă, mărginită doar de tufișuri și prăpăstii, până în locul unde în piatră trebuiseră săpate trepte și instalate balustrade metalice. Mâncaseră de prânz acolo, deasupra tuturor. Începuse să coboare, având timp suficient la dispoziție, picioarele sale protestând față de reluarea eforturilor. Geologia stranie, verticală, a Steiurilor se înălța aidoma unor degete spre cer. Apoi... ce se întâmplase?

Aparent, se afla în același loc, la jumătatea versantului, cu sacul de dormit întins pe potecă.

Nu-și reamintea că se culcase.

Să fi suferit vreun șoc? Să fi căzut? Scoase un braț din sac și se pipăi, căutând vânătăi. Nici una. Se simțea perfect, nu-i dureau nici un locșor al corpului. Aerul îi îngheță brațul și bărbatul căzu pe gânduri. Ziua fusese dogoritoare.

Își lăsase rucsacul în mașină. Cu o săptămână în urmă, oprise mașina în parcare Steiurilor, iar în dimineața aceasta revenise la ea și-și pusese echipamentul în portbagaj, alături de sacul de dormit. Cum ajunsese înapoi sus?

Traseele prin Steiuri erau îndeajuns de primejdioase și ziua în amiaza mare. Elroy Truesdale nu intenționa câtuși de puțin să bâjbâie în beznă. Își încropi o gustare din rațiile aflate în rucsac- care ar fi trebuit să se găsească în mașină, dar care se afla lângă el, acoperit de rouă -și așteptă zorii.

Când se luminează de ziuă, porni să coboare. Își simțea picioarele în formă excelentă, iar peisajul stâncos, pustiu și sterp, i se părea superb. Cântă plin de voioșie, coborând pe traseele periculoase. Nimeni nu țipă la el să înceteze. În ciuda escaladei de după-amiază, mușchii nu-l dureau deloc. Se gândi că probabil condiția fizică i se îmbunătățise. Deși numai un nebun ar fi purtat un rucsac pe

aceste poteci — exceptând cazul în care i-ar fi fost adus de altcineva la jumătatea versantului.

Soarele se afla destul de sus pe cer, când ajunse în parcare.

Mașina era încuiată, așa cum o părăsise. Elroy se opri din fluierat. Acum chiar că părea lipsit de sens. Vreun bun samaritean îl găsisese inconștient pe potecă, sau îl amețise acolo. Nu ceruse însă ajutor, ci-i deschisese mașina și-i adusese rucsacul, urcând jumătate de munte, și-l băgase în sacul de dormit. Ce dracu'? Îi luase cineva automobilul, ca să-i pună în cârcă cine știe ce delict? Deschizând portbagajul, se așteptă să găsească un cadavru, dar nu zări nici măcar pete de sânge. Se simți ușurat și în același timp dezamăgit.

În interiorul mașinii, pe setul divertisment, se găsea o bobină-mesaj.

O introduse în aparat și ascultă.

Truesdale, sunt Vandervecken. Este posibil ca în clipa când ascuți asta să-ți fi dat seama că din viața ta au dispărut patru luni de zile. Îmi cer scuze. A fost necesar — tu îți poți permite să pierzi patru luni, iar eu intenționez să te răsplătesc corespunzător pentru ele. Pe scurt: pentru tot restul vieții tale, vei primi trimestrial suma de cinci sute de mărci ONU, cu condiția să nu încerci să afli cine sunt. La întoarcerea acasă, vei găsi o bobină confirmatoare din partea lui "Barrett, Hubbard și Wu", care îți va furniza detalii. Crede-mă, pe durata celor patru luni de care nu-ți mai poți aminti, n-ai întreprins nici un delict. Ai făcut lucruri ce ți s-ar părea interesante, și de aceea te plătesc așa cum o fac. Oricum, vei constata că-ți va fi greu să-mi afli identitatea. Amprenta vocală nu-ți va releva nimic. Cei de la "Barrett, Hubbard și Wu" nu cunosc absolut nimic despre mine. Efortul ar fi costisitor și fără roade, de aceea sper că nu-l vei întreprinde.

Elroy nu tresări când dinspre bobina-mesaj se ridică un fuior subțire de fum acrișor. Pe jumătate,

se așteptase la așa ceva. Oricum, își recunoscuse glasul. Propriul său glas. Probabil că făcuse înregistrarea aceasta pentru... Vandervecken... În decursul perioadei pe care nu și-o reamintea.

Se adresa benzii carbonizate:

— Nu te-ai minți singur, așa-i, Roy?

În ce condiții?

Coborî din mașină, merse la recepție și cumpără discul știrilor matinale. Aparatul său de redare continua să funcționeze, deși bobi-na-mesaj se preschimbase în cărbune. Introduse discul, doar ca să afle data. 9 ianuarie 2341.

Ultima dată cunoscută lui fusese 8 septembrie 2340. Pierduse Crăciunul, Anul Nou și patru luni, de ce anume? Clocotind de furie, ridică receptorul telefonului. Cine se ocupa de răpiri? Poliția locală sau ARM-ul?

Rămase cu receptorul în mână vreme îndelungată, apoi îl lăsă.

Înțelese că nu avea să apeleze la poliție.

În vreme ce vehiculul îl purta spre San Diego, Elroy se zbătea într-un soi de capcană.

Își pierduse prima și, deocamdată, unica soție datorită faptului că nu era chelțuitor. Femeia îi reproșase în nenumărate rânduri că așa ceva reprezenta un defect de caracter. Nimeni altul nu-l deținea. Într-o lume în care nimeni nu murea de foame, stilul de viață era mai important decât siguranța contului.

El nu fusese dintotdeauna așa.

La naștere, Elroy căpătase un cont care avea rostul de a-i asigura, nu bogăția, ci un trai tihnit pentru restul vieții. Așa s-ar fi petrecut, totuși el dorise mai mult. La douăzeci și cinci de ani, își convinsese tatăl să-i transfere personal banii din cont. Dorea să facă unele investiții.

După cum decurgeau lucrurile, ar fi trebuit să ajungă bogat. Fusesse însă o escrocherie rafinată. Undeva, pe Pământ sau în Centură, un individ care purta numele de Lawrence St. John McGeetăia în lux. N-ar fi putut cheltui toți banii, chiar la stilul de viață adoptat.

Era posibil ca Elroy să fi exagerat în reacția sa. Nu deținea însă nici un fel de aptitudini, nu se putea bizui pe sine ca asigurare de viitor. Acum știa lucrul acesta. Era vânzător într-un magazin de pantofi. Anterior, lucrase la o benzinărie, vânzând baterii și verificând motoarele. Era un om obișnuit. Își menținea forma fizică pentru că așa procedau toți; grăsimea și musculatura flască erau considerate dovezi ale unei neglijențe personale. Renunțase la barbă, o podoabă destul de arătoasă, după ce Lawrence St. John McGee plecase cu averea lui. Un muncitor nu avea timpul necesar pentru a întreține o barbă frumoasă. Câștiga două mii pe an. Nu putea renunța la banii aceia.

Acum, se simțea prins în capcană, întemnițat în propriile sale defecte de caracter. La dracu' cu Vandervecken! Era sigur că el cooperase, că se vânduse. Pe bobină, glasul fusese al lui.

Și încă ceva! Puteau să nu urmeze nici un fel de bani... fusese doar o promisiune prin care "Vandervecken" își cumpăraseră câteva ore și-l expediase pe Elroy la câteva sute de kilometri spre sud.

Tânărul sună acasă. Robotul telefonic îl anunță că-l așteptau mesaje vechi de patru luni. Solicită căutarea unui apel din partea lui "Barrett, Hubbard și Wu" și așteaptă răbdător.

Mesajul exista. Îl ascultă. Spunea exact ceea ce se așteptase.

Sună la Biroul Afacerilor de Calitate.

Da, aveau date despre "Barrett, Hubbard și Wu". Din câte știau, era o firmă de renume, specializată în legislația corporațiilor. Îi oferă numărul lor de apel.

Barrett era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată elegant, cu un stil competent și direct. Chiar după ce Elroy se identifică, nu dori să-i ofere informațiile solicitate.

— Doresc doar să știu dacă firma dumneavoastră este sigură în privința fondurilor, spuse tânărul. Acest Vandervecken mi-a promis cinci sute de mărci trimestrial. Dacă el sistează plățile, eu voi rămâne cu buza umflată, nu? Indiferent dacă am respectat sau nu termenii contractului.

— Nu este adevărat, domnule Truesdale, răspunse ea cu severitate. Domnul Vandervecken v-a cumpărat o rentă. Dacă încălcați termenii contractului, renta este atribuită... să vedem... Centrului de Studii privind Reabilitarea Criminalilor.

— Aha! Iar termenii precizează că eu nu trebuie să încerc să aflu cine-i domnul Vandervecken.

— În linii mari, da. Totul este explicat destul de clar, într-un mesaj pe care...

— L-am parcurs.

Închise, apoi căzu pe gânduri. Două mii anual, pe tot restul vieții. Și era absolut adevărat. Nu putea trăi numai din acei bani, însă ei constituiau un supliment deloc neglijabil; în afara salariului său. Deja se gândise la vreo șase-șapte modalități în care putea folosi primele cecuri. Putea să-și caute altă slujbă...

Două mii pe an... Părea un preț exorbitant pentru patru luni de muncă. Pentru majoritatea tipurilor de muncă. Ce făcuse el în acele patru luni?

Și de unde știuse Vandervecken că suma avea să fie suficientă?

Probabil că i-am spus-o chiar eu, se gândi Elroy cu amărăciune. M-am trădat singur. Cel puțin, nu mințise. Cinci sute, din trei în trei luni, ca să adauge puțin lux în traiul său... și să cadă pe

gânduri tot restul vieții. Nu intenționa, totuși, să se adreseze poliției.

Nu-și putea reaminti un alt moment când fusese încercat de un val de sentimente atât de diverse.

Brusc, se apucă să asculte restul mesajelor înregistrate de robotul telefonic.

— Totuși ați făcut-o, spuse locotenentul ARM. Vă aflați aici.

Era un bărbat solid, cu maxilare pătrate și ochi neîncrezători. O privire atentă în ochii aceia și oricine s-ar fi îndoit de propriile sale spuse.

Elroy ridică din umeri.

— Ce anume v-a determinat să vă răzgândiți?

— Tot banii. Am început să ascult restul mesajelor înregistrate de robotul telefonic. Printre ele, se afla unul din partea altei firme de avocatură. Ați auzit de *doamna Jacob Randall*?

— Nu... Stați puțin. Estelle Randall? Președinta Clubului Struldbrug până... m-m-m...

— A fost stră-stră-stră-străbunica mea.

— Și a decedat luna trecută. Condoleanțe!

— Mulțumesc. Vedeți dumneavoastră, eu... n-am văzut-o prea des pe Bunica 'Stelle. Poate de vreo două ori pe an, o dată la sărbătorirea zilei ei de naștere și încă o dată la vreun botez, sau ceva similar. Îmi amintesc că am prânzit cu ea la câteva zile după ce am aflat că-mi pierdusem toți banii. Ea clocotea de furie. Măiculiță! S-a oferit să mă refinanțeze, dar am refuzat-o.

— Mândria, nu? Se putea întâmpla oricui. Lawrence St. John McGee practică o profesiune străveche și bine pusă la punct.

— Știu.

— Ea a fost cea mai bătrână femeie din lume.

— Știu. (Președinția Clubului Struldbrug revenea membrului cel mai vârstnic. Era un titlu onorific; de obicei, munca efectivă era făcută de

Președintele Executiv.) Când m-am născut, avea o sută șaptezeci și trei de ani. Chestia era că nimeni dintre noi nu se aștepta la moartea ei. Vi se pare o prostie?

— Nu. Câți oameni mor la două sute zece ani?

— Apoi am ascultat mesajul din partea lui "Becket și Hollingsbrooke" și am aflat că murise! Iar eu moștenisem cam o jumătate de milion de mărci — dintr-o avere care trebuie să fi fost fabuloasă. Bunica avea destui stră-stră-stră-stră-până-la-puterea-N-nepoți ca să fi preluat conducerea oricărei națiuni din lume. Să fi văzut ce petreceri dădea la aniversări!

— Am înțeles. — Ochii locotenentului îl sfredeleau. — Așadar, acum nu mai aveți nevoie de banii lui Vandervecken. Două mii pe an sunt firimituri.

— Plus că, din cauza nenorocitului, n-am participat la ultima ei aniversare.

Locotenentul se lăsă pe spate în scaun.

— Mi-ați spus o poveste destul de stranie. N-am auzit niciodată de vreo amnezie care să nu lase absolut nici o amintire.

— Nici eu n-am auzit. A fost ca și cum m-aș fi culcat și m-aș fi trezit după patru luni.

— Dar nu vă amintiți nici măcar când v-ați culcat.

— Exact.

— O armă paralizantă putea realiza efectul ăsta... Ei bine, vă vom supune unei hipnoze profunde ca să vedem ce putem găsi. Bănuiesc că nu aveți nici o obiecție. Va trebui să completați niște formulare de acceptare.

— Perfect.

— S-ar putea să... m-m-m... nu vă placă ce vom afla.

— Știu.

Elroy se pregătise deja pentru ceea ce ar fi putut afla. *Glasul fusese al său.* Ce anume se temea să afle despre sine?

— Dacă în perioada pe care nu v-o amintiți ați comis vreun delict, va fi necesar să răspundeți în fața legii. Nu este un alibi prea grozav.

— Îmi asum riscul.

— Perfect.

— Credeți că mă prefac?

— Să fiu sincer, m-am gândit la asta. Vom vedea...

— Acum vă veți reveni, zise o Voce.

Elroy își reveni aidoma unui om trezit prea brusc din somn, cu visele pierindu-i din minte.

Vocea aparținea doctoriței Michaela Shorter, o negresă cu umeri lați, îmbrăcată într-o salopetă largă, albastră.

— Cum vă simțiți? întrebă ea.

— Perfect. Am avut ceva noroc?

— Foarte ciudat... Nu numai că nu vă amintiți nimic din perioada celor patru luni, dar nici măcar n-ați simțit scurgerea timpului. N-ați visat.

Locotenentul ARM se găsea ceva mai departe de pat, așa că Elroy nu-l observă decât atunci când vorbi.

— Cunoașteți vreun drog care să fi putut face așa ceva?

Femeia clătină din cap.

— Doamna doctor este expertă în medicină legală, explică locotenentul. Se pare că cineva a inventat ceva nou. Doamnă Shorter, poate că-i vorba despre ceva necunoscut până acum. Poate că o investigare cu calculatorul...

— Am efectuat-o. Oricum, nici un fel de drog n-ar putea fi atât de selectiv. Este ca și cum ar fi fost paralizat și adormit, apoi ținut în hibernare timp de patru luni. Atâta doar că atunci ar fi prezentat semne medicale ale dezghețării: rupturi ale celulelor datorate cristalizării gheții și altele

similare. — Se întoarse către Elroy: Nu vă lăsați din nou hipnotizat de vocea mea!

— Nu adormeam, replică tânărul, ridicându-se în capul oaselor. Ceea ce mi s-a făcut ar fi necesitat o clinică, nu? Un laborator, dacă este vorba despre ceva cu adevărat nou. Asta ar reduce nițel sfera cercetărilor, nu?

— Așa ar trebui, încuviință medicul. O să caut un produs secundar al cercetărilor genetice. Ceva care descompune ARN-ul.

— Ați fi crezut că transportul dumneavoastră pe un munte ar fi lăsat niște urme, așa-i? făcu locotenentul. Ei bine — nimic! Un vehicul ar fi fost observat de radar. Probabil că Vandervecken v-a transportat cu o targă din parcare, pe la patru dimineața, când locul este pustiu.

— Pe cărările acelea, ar fi fost o expediție de-a dreptul periculoasă.

— Știu. Aveți o idee mai bună?

— N-ați aflat chiar *nimic*?

— Despre bani... Mașina dumneavoastră a rămas în parcare, deoarece taxa de parcare fusese achitată în avans. La fel ca și renta. Totul a fost plătit dintr-un cont înregistrat sub numele Vandervecken. Un cont nou, care ulterior a fost lichidat.

— Normal.

— Numele vă spune ceva?

— Nu. Probabil că-i olandez.

Locotenentul încuviință scurt din cap și se sculă în picioare. Doctorița Shorter părea nerăbdătoare să revină în cabinetul de consultații.

O jumătate de milion de mărci era o sumă impresionantă. Elroy se jucă cu ideea de a-i spune șefului său să se ducă dracului... dar, în ciuda tradiției, Jeromy Link nu merita un asemenea tratament. Nu avea rost să-l pună în fața faptului

împlinit, să-l facă să caute cu desperare un înlocuitor. Elroy își anunță șeful că intenționa să demisioneze peste o lună.

Având doar o natură temporară, slujba lui deveni mai plăcută. Un simplu vânzător de pantofi... Însă în felul acela cunoscuse câțiva oameni interesați. Într-o zi, cercetă cu atenție mașinăria care modela pantofii în jurul picioarelor cumpărătorilor. Un dispozitiv admirabil, remarcabil. Până atunci, nu-și dăduse seama de asta.

În timpul liber, își planifică o vacanță turistică.

Cu ocazia executării testamentului Bunicii Estelle, reluă legătura cu nenumărate rude. Unii îl întrebară de ce nu participase la ultima ei aniversare și la înmormântare?

— Mi s-a întâmplat ceva incredibil, le răspunse Elroy și fu nevoit să repete povestea de șase-șapte ori în seara aceea.

Simțea însă o plăcere perversă procedând astfel. "Vandervecken" nu dorise publicitate.

Încântarea i se năruie când un fel de cumnat de gradul doi spuse:

— Deci, ai fost jefuit din nou. Se pare că-i atragi pe hoți, Roy.

— S-a terminat! De data asta, voi pune mâna pe ticălos!

Cu o zi înainte de a-și începe vacanța, trecu pe la sediul ARM. Nu-și aminti imediat numele locotenentului cel voinic, apoi îl zări pe acesta așezat la un birou în formă de bumerang. În fața lui, se afla o plăcuță cu numele Robinson.

— Veniți, veniți, îl salută Robinson. Vă bucurați de moștenire?

— Oarecum ... Cum merge?

Elroy se instalează pe un scaun. Separeul era mic, dar confortabil, cu robinete de ceai și cafea încastrate în birou.

Robinson se lăsa pe spate, parcă bucurându-se de această pauză neașteptată.

— În general, negativ. Tot nu știm cine v-a răpit. N-am putut descoperi nimic, mergând pe firul banilor, dar suntem siguri că n-au provenit de la dumneavoastră. — Îl privi cu atenție. — Nu păreți surprins.

— Eram convins că mă veți verifica.

— Mda. Să presupunem că un individ pe care-l vom numi Vandervecken deține un anumit tratament amnezic. Este posibil ca el să încerce să-l vândă celor care doresc să comită crime... de pildă, să ucidă o rudă pentru a-i căpăta moștenirea.

— N-aș fi dorit să-o ucid pe Bunica 'Stelle.

— Indiferent de dorințele dumneavoastră, n-ați făcut-o. Vandervecken ar fi trebuit să vă plătească pentru asta, și încă o sumă frumoasă. Ipoteza este ridicolă. În plus, am mai descoperit alte două cazuri similare — de amnezie selectivă.

Tăblia biroului conținea un terminal de calculator și locotenentul îl activă.

— Primul a fost o anume Mary Boethals, care a dispărut pentru patru luni în 2220. Ea n-a raportat dispariția. ARM a devenit interesat de situația ei, fiindcă a încetat să se mai prezinte la tratamentul pentru deficiența renală pe care o avea. Era posibil să fi făcut un transplant de la o bancă de organe clandestină, dar femeia ne-a relatat o cu totul altă poveste, mult asemănătoare istoriei dumneavoastră, inclusiv în privința rentei. După aceea, în 2241 a dispărut vreme de patru luni un bărbat pe nume Charles Mow. Și el căpătase o rentă, care i-a fost însă retrasă din cauza unor ilegalități comise în domeniul asigurărilor. Mow a fost atât de revoltat încât ni s-a adresat nouă. Evident, ARM a început să caute și alte cazuri, dar nu s-a mai descoperit nimic. Nimic, timp de o sută de ani, după care ați apărut dumneavoastră.

— Și renta mea a fost retrasă.

— Vai de capul dumneavoastră! Mai departe, în cele două cazuri amintite, banii trebuiau să fie vărsați în contul cercetărilor în domeniul

protezelor. Acum o sută de ani, nu exista reabilitarea criminalilor. Practic, rentele au sfârșit în băncile de organe.

— Mda...

— Altfel, cazurile au fost destul de similare. Așadar, se pare că ne aflăm în căutarea unui struldbrug. Ca timp, s-ar potrivi: primul caz s-a petrecut acum o sută cincizeci de ani. Numele Vandervecken corespunde... Interesul față de proteze corespunde...

Elroy căzu pe gânduri. Nu mai existau atât de mulți struldbrugi. Vârsta minimă pentru admiterea în acel club exclusivist înghețase la o sută optzeci și unu de ani.

— Aveți vreun suspect?

— Chiar dacă am avea, nu v-aș putea spune. Recunosc, însă, că nu avem. Doamna Randall a decedat în mod clar datorită unor cauze naturale, iar ea nu era Vandervecken. Dacă avea vreo legătură cu acesta, n-am putut-o descoperi.

— Ați verificat și în Centură?

— Nu, îmi miji ochii Robinson. De ce?

— Pur și simplu, mă gândisem...

Distanța în timp este egală cu distanța în spațiu?

— Putem verifica, sigur că da. Este posibil ca și acolo să fi existat cazuri similare. Eu unul nu știu încotro să mă mai îndrept. Nu cunoaștem motivul și nici procedura.

Toate parcurile naționale și internaționale ale Pământului nu-i puteau satisface pe turiștii potențiali din anul 2341. Lista de așteptare pentru jungla amazoniană acoperea rezervările pentru doi ani. Alte parcuri aveau liste similare.

Elroy Truesdale vizitase Londra, Paris, Roma, Madrid, Rabat, Cairo. Călătorise cu trenuri supersonice. Mâncase în restaurante, folosind cărți de credit, nu se mulțumise cu alimente

deshidratate. Plănuise de multă vreme o asemenea excursie, dar nu avusese banii necesari.

Văzuse piramidele, Turnul Eiffel, Turnul Londrei și Turnul din Pisa. Văzuse Valea Căzuților. Pășise pe șoselele romane dintr-o duzină de țări.

Peste tot, existau alți turiști. Noaptea, aceștia poposeau în locuri amenajate special de către municipalități, de obicei în vechi parcări sau tronsoane de șosele abandonate. Își adunau laolaltă miniarzătoarele, formau focuri de tabără și stăteau în jurul lor, învățând cântece unii de la alții. Când prezența lor îl obosea, Elroy trăgea la un hotel.

Consumase extrem de multe perechi de ciorapi speciali de turist, pe care-i cumpăra de la automatele din campinguri. Picioarele îi deveniseră tari ca lemnul.

Trecuse o lună, dar el nu terminase. Ceva îl îmboldea să viziteze tot Pământul. Retragera neașteptată a unei înscrieri îi permise să vadă deșertul australian, probabil cel mai puțin populat dintre Parcurile Naționale. Acolo, petrecuse o săptămână. Simțea nevoie de liniște și de spațiu.

Apoi ajunsese în Sydney și cunoscuse o fată cu tunsoare centu-rană.

Stătea cu spatele la el. Îi văzu părul strâns în coadă de cal legă-nându-se, negru și ondulat, lung până aproape de talie. Craniul era în majoritate ras și cu pielea la fel de întunecată ca restul trupului, de ambele părți ale crestei late de cinci centimetri.

Cu douăzeci de ani în urmă, acest lucru nu l-ar fi surprins. Existase o modă care imitase crestele centuranilor, dar moda trecuse, și acum fata aducea cu un ecou al trecutului... sau al viitorului? Avea înălțimea unui centuran, însă cu musculatura mult mai dezvoltată. Stătea singură; nu se alăturase grupului din jurul focului de tabără aflat la celălalt capăt al etajului opt, dintr-o parcare cu zece etaje.

Cântecele false răsunau între podeaua de beton și plafon. *M-am născut în urmă cu în zece mii de ani... Când ne-om întoarce, voi spune tot, pe bani...*

O adevărată centurană? Turistă?

Elroy se îndreptă spre ea printr-un labirint de saci de dormit.

— Scuză-mă, rosti el. Ești o centurană?

Fata se întoarce.

— Da. Este vreo problemă?

Avea ochi căprui. Chipul îi era drăguț, pentru cei cărora le plac fețele alcătuite numai din planuri și din unghiuri. Nu părea încântată. În mod sigur, ar fi reacționat prompt față de o tentativă de flirt. Poate că nu-i îndrăgea pe planetari; fără îndoială, era prea obosită pentru jocuri.

— Doream să povestesc ceva unui centuran, zise Elroy.

Ea își înalță sprâncenele într-o expresie de iritare.

— De ce nu te duci în Centură?

— În seara asta, tot nu pot ajunge.

— Bine, dă-i drumul!

Elroy îi povesti cum fusese răpit în Steiuri. Se săturase să tot repete istoria. I-o spuse repede. Deja regreta că nu se dusesse la culcare.

Fata îl ascultă cu o răbdare iritată, apoi întrebă:

— De ce mi-ai spus-o?

— Ei bine, au mai existat două alte cazuri de răpire similare, ambele petrecute cu mult timp în urmă. Mă întrebam dacă și în Centură s-a întâmplat ceva asemănător.

— Nu știu. Dacă au fost, trebuie să fie consemnate în fișierele copoilor.

— Mulțumesc, zise Elroy și plecă.

Se întinse în sacul de dormit, cu ochii închiși și mâinile încrucișate pe piept. Măine... Brasilia? Ceilalți turiști continuau să cânte:

Odat' m-am înrolat pe Amra și-a fost s-o fac de oaie,

*Când a-nceput cafeala, sângele curgea șiroaie.
Din echipajul lui Vandervecken, sunt singurul
fugit...*

Ochii lui Elroy se deschiseră brusc.

Ș-asta-i ceva de care nimeni n-a mai auzit.

Până atunci, nu căutase în locurile cuvenite.

Turiștii obișnuiau să se trezească în zori. Unii preferau să ia micul dejun la vreun local, iar alții și-l preparau singuri. Elroy își prăjea niște ouă, când fata se apropie de el.

— Mă mai ții minte? Mă numesc Alice Jordan.

— Roy Truesdale. Poftim la masă.

— Mulțumesc.

Tânăra îi întinse un pachetel, pe care el îl turnă în apă și amestecă totul cu ouăle. În lumina dimineții, ea arăta altfel: mai odihnită, mai tânără, mai puțin încruntată.

— Azi-noapte, spuse Alice, am început să-mi amintesc niște chestii. Cazuri precum al tău... Eu sunt copoi și am auzit despre ele, dar nu m-am sinchisit niciodată să aflu detalii.

— Ești copoi?

O polițistă? Dacă se uita mai bine, avea statura lui — suficient ca să se poată descurca în prezența oricărui centuran.

— Am fost și contrabandistă, răspunse ea pe un ton de apărare, dar într-o bună zi am hotărât că Centura avea mai multă nevoie de bani decât contrabandiștii.

— Poate că va trebui să plec în Centură, reflectă Elroy, visător gândindu-se în același timp: *Ori să-l conving pe Robinson să solicite dosarele.*

Omleta era gata. O servi în gamelele pe care toți turiștii le purtau la centură.

— Mai povestește-mi despre cazul Vandervecken, îl îndemnă Alice.

— Mare lucru n-ar fi de spus. Aș fi preferat să fi uitat totul.

De mai bine de o lună, numai la asta se gândise. *Fusesse jefuit.*

— Te-ai dus imediat la poliție?

— Nu.

— *Asta* era ceea ce mi-am amintit. Răpitorul își alege victimele din Centura principală, le ține vreo patru luni, apoi le oferă bani. În majoritatea cazurilor, suma este considerabilă. Bănuiesc că nu și pentru tine.

— Nu tocmai. (*Nu* intenționa să-i povestească unei străine despre Bunica 'Stelle.) Dar dacă majoritatea acceptă banii, cum afli despre ei?

— Nu-i chiar atât de ușor să ascunzi o navă. Cele mai multe au dispărut din Centura principală, apoi au reapărut peste patru luni. Dacă însă telescoapele nu le zăresc nicăieri în cele patru luni, se pot isca unele nedumeriri.

Deșertară resturile de omletă din gamelele nonaderente și le umplură cu granule de cafea și apă fiartă.

— Există câteva astfel de cazuri, urmă Alice, toate nerezolvate. Unii centurani cred că la originea lor stă extrasolarul, care culege eșantioane.

— Extrasolarul?

— Primul alien pe care-l va întâlni vreodată omenirea.

— Ceva de felul Statuii Oceanului? Sau ca alienul care a coborât pe Marte în timpul...

— Nu, nu, îl opri ea clătinând din cap. Statuia Oceanului a fost dezgropată din platoul continental al Pământului. Se afla acolo de un miliard de ani. Cât despre Pak, se știe că a fost o ramură a rasei umane. Nu, noi continuăm să-l așteptăm pe adevăratul extrasolar.

— Crezi că el ia eșantioane pentru a vedea dacă suntem pregătiți pentru a ne civiliza? În clipa când vom fi, își va face apariția.

— N-am spus că eu cred în teoria asta.
— Crezi?
— Nu știu. Mi se părea o legendă frumoasă și nițel amenințătoare. Nu m-am gândit niciodată că ar putea lua eșantioane și dintre planetari.
— Mulțumesc, râse tânărul.
— N-am vrut să te jignesc.
— De aici, plec spre Brasilia, rosti el fără să facă o propunere deschisă.
— Eu mă odihnesc. O zi merg, o zi stau. Sunt puternică pentru un centuran, totuși nu rezist să călătoresc zi după zi. — Șovăi, apoi continuă: — De asta merg singură. Am căpătat câteva oferte', însă nu-mi place să-i încetinesc pe alții.
— Înțeleg.
Alice se sculă și Elroy îi urmă exemplul. Avusese impresia că ea îl domina copios în înălțime, dar fusese o simplă iluzie.
— Unde locuiești? o întreabă. Pe Ceres?
— Pe Vesta. La revedere.
— La revedere.

Elroy vizită Brasília, Sao Paulo și Rio de Janeiro. Vizită și Chichen Itza și se îndopă cu preparatele bucătăriei peruviene. Când ajunse în Washington, furtul celor patru luni din viață continua să-i sâcâie creierul.

Centrul lui Washington se afla sub un dom meteo. Nu-l acceptară înăuntru cu rucsacul. Washington era un oraș al afacerilor, care guverna o porțiune importantă a Pământului.

Se duse direct la Institutul Smithsonian.

Statuia Oceanului reprezenta un personaj nu tocmai umanoid, cu suprafața exterioară ca oglinda. Stătea cu picioarele rășchirate, cu ambele mâini având câte trei degete ridicate, parcă apărându-se de o amenințare. În ciuda erelor petrecute pe fundul oceanului, nu dovedea nici urmă de coroziune. Părea produsul unei civilizații înaintate... și asta era; un costum presurizat dotat cu facilități de stază de câmp, iar ceea ce se găsea în interiorul său era foarte periculos. O dată scăpase de acolo...

Pakul era o mumie străveche, cu chip dur, inuman, inexpresiv. Avea capul răsucit într-un unghi straniu, iar brațele îi atârnavă inerte pe lângă corp, fără să se fi ridicat împotriva a ceea ce-i zdrobise beregata. Elroy îi citi istoria în ghidul muzeului și încercă un sentiment de compătimire. Venise de la asemenea depărtare ca să-i salveze pe toți oamenii...

Așadar, în spațiu existau *creaturi*. Universul era suficient de vast ca să adăpostească felurite forme de viață. Dacă ceva anume culegea eşantioane de oameni, singurele întrebări erau: Ce-i păsa lui Elroy? Și de ce i-ar fi păsat să readucă eşantioanele acolo unde le era locul? '

Totuși, întrebările nu se limitau la acestea două. Se înălțau altele, mai persistente: De ce venise pe Pământ, după planetari? Perechile de bogătași își petreceau luna de miere pe Titan, sub gigantica măreție inelară a lui Saturn. În mod sigur, ar fi fost

mai simplu să răpească un asemenea cuplu. Apoi, de ce răpea din Centura principală? Mulți centurani continuau să se ocupe cu mineritul la periferia Centurii.

Un sâmbure de idee îi fulgeră prin minte, dar nu se opri asupra lui, ci îl lăsă să se cristalizeze...

Urmă o călătorie pe Mississippi, apoi o ascensiune în Munții Stâncoși. Acolo își rupse piciorul și fu transportat pe calea aerului până la o arcologie construită într-un canion neregulat. Un medic îi aranja oasele fracturate și întrebuința tratamente de regenerare accelerată. După aceea, Elroy plecă spre casă. Se săturase.

Poliția din San Diego nu avea informații noi despre Lawrence St. John McGee. Se obișnuiseră cu aparițiile lui Elroy, ba chiar începuseră să fie plictisiți de ele. Tânărului îi devenea clar că nici măcar nu se mai așteptau să găsească banii lui și pe McGee.

— A avut timp suficient ca să-și cumpere o față nouă și un transplant de amprente, îi explicase odată un ofițer.

Acum, polițiștii emiteau sunete liniștitoare și așteptau să-l vadă plecat. Trecuse un an de când nu mai fusese pe la ei.

Elroy se îndreptă după aceea spre sediul ARM. Preferă să ia un taxi, în loc să întrebuințeze trotuarele rulante; piciorul încă-l durea.

— N-am abandonat cazul, îl anunță Robinson. Un caz de o asemenea straniețe nu se uită. De fapt... nu contează.

— Ce s-a-ntâmpat?

Locotenentul rânji pe neașteptate.

— Nu există o asociere reală... Am solicitat calculatorului central alte cazuri nerezolvate, cu bază tehnologică avansată — fără limită

temporală. Am căpătat niște lucruri ciudate... Ai auzit vreodată de duplicatul Stonehenge*?

— Bineînțeles. Am fost acolo acum o lună și jumătate.

— Nu-i uimitor? Un nebun l-a instalat într-o singură noapte. Dimineața, existau două Stonehenge, practic imposibil de deosebit, cu excepția poziției: duplicatul se găsește la câteva sute de metri mai spre nord. În duplicat există chiar și aceleași inițiale, scrijelite de vechii turiști vandali.

Elroy încuviință din cap.

— Știu. Probabil că-i cea mai costisitoare farsă din istoria omenirii.

— De fapt, nici nu știm care-i adevăratul Stonehenge. Dacă glumețul le-a deplasat pe ambele? A beneficiat de suficientă putere ca să transporte toți bolovanii duplicatului. Putea foarte simplu să-i mute și pe cei din monumentul real, ca să pună duplicatul în locul său.

— Să nu mai spuneți ipoteza asta nimănui.

Locotenentul izbucni în râs.

— Ați găsit ceva prin Centură?

Robinson își pierdu zâmbetul.

— Mda. Vreo șase cazuri cunoscute și nesoluționate, răpiri și amnezii. Eu continuu să cred că-i vorba despre un struldbrug.

Nici un caz soluționat... Speranțele lui Elroy se reduceau.

— Un struldbrug bătrân, continuă ARM-ul. Cineva care, acum o sută douăzeci de ani, era îndeajuns de bătrân ca să creadă că învățase destule pentru a soluționa problemele omenirii. Sau poate pentru a scrie o carte de răscruce despre progresul Omului. De aceea, a început să culeagă eșantioane.

— Si n-a terminat încă?

— Ori este vreun nepot care-i continuă opera..., suspină Robinson. Nu vă faceți griji. Îl vom prinde.

— Sunt sigur. N-ați avut la dispoziție decât o sută douăzeci de ani.

— Nu-ntindeți coarda! zise Robinson.

Asta îl decise.

Cartierul general al copoilor se găsea în același loc ca și sediul guvernului: Ceres. Sediile poliției de pe Pallas, Jurio, Vesta și Astra erau cumva redundante, însă foarte necesare. Cinci asteroizi puteau acoperi Centura principală. Întâmplător, toți se aflau de aceeași parte a Soarelui, dar probabilitatea unui asemenea fenomen era foarte redusă.

*Monument preistoric aflat în Anglia, compus în principal dintr-un cerc mare de stâlpi megalitici, (n. trad.)

Dintre cei cinci asteroizi Vesta era cel mai mic. Așezările sale se aflau la suprafață, sub patru cupole duble.

De trei ori în istorie, asemenea cupole fuseseră perforate și nu era tocmai genul de eveniment care să fie uitat. Toate clădirile de pe Vesta fuseseră etanșezate. Câteva aveau tuburi-ecluză, care ieșeau din dom.

Alice Jordan pătrunse în ecluza poliției din Waring City după o patrulare de rutină. După ce străbătu două incinte, intra într-un coridor pe laturile căruia se înșiruiau costume spațiale. Se dezbracă și-și atârna costumul acolo. Pe pieptul scafandrului, un dragon fluorescent scuipa flăcări.

— N-am avut noroc, îi raportă șefei.

Vinnie Garcia îi răspunse printr-un rânj. Era brunetă și mlădioasă, cu degete prelungi și subțiri — aducea mai mult decât Alice cu o centurană medie.

— Se pare că pe Pământ ai avut mai mult noroc.

— Pe umorul lui Finagle, am avut! Mi-ai citit raportul.

Alice plecase pe Pământ, sperând să rezolve o problemă socială care se acutiza. Unul dintre păcatele planetarilor — cerebrocablarea, obiceiul de a introduce curent în centrii cerebrale — se răspândise în Centură. Din păcate, soluția Pământului fusese să aștepte. Problema se rezolva de la sine în trei sute de ani... dar asta n-o încântase deloc pe Alice.

— Nu la el mă refeream. Ai făcut o cucerire. — Vinnie tăcu, cu subînțeleș. — În birou te așteaptă un planetar.

— Un planetar?

Pe Pământ, se culcase cu un bărbat, dar nici unul dintre ei nu avusese parte de satisfacție. Gravitația era prea mare, iar lipsa de practică acută. El fusese politicos, dar nu se mai revăzuseră. Se ridică de pe scaun.

— Mai ai nevoie de mine pentru ceva?

— Nu. Distrează-te!

La intrarea Alicei, Elroy încercă să se scoale. Se împletici puțin, în gravitația redusă, dar reuși să-și lase tălpile pe podea și în același timp să-și păstreze poziția verticală.

— Salut. Roy Truesdale, rosti el înainte ca fata să-i greșească numele.

— Bun venit pe Vesta! Așadar, ai venit. Încă îl cauți pe Răpitor?

— Da.

Alice se așeză înapoia biroului.

— la zi, ți-ai terminat excursia?

Tânărul încuviință din cap.

— Cred că Stâncoșii au fost cei mai interesați și n-ai nici o problemă să ajungi acolo. Ar trebui să-ncerci cândva. Nu sunt un Parc Național, totuși puțini sunt atrași să construiască acolo.

— O să-ncerc, dacă voi mai ajunge vreodată pe Pământ.

— l-am văzut pe ceilalți extrasolari... știu că, de fapt, nu sunt extrasolari, dar, la naiba, sunt alieni! Dacă și adevăratul extrasolar seamănă cu ei...

— Crezi că Vandervecken este om?

— Cam așa ceva.

— În tot cazul, te străduiești din plin să-l găsești.

Se gândi că Truesdale venise după o anumită centurană. Era un gând măgulitor.

— Se pare că oamenii legii nu ajung nicăieri, zise Elroy. Ba chiar mai rău, se pare că-l urmăresc pe Vandervecken, sau pe cineva asemănător, de o sută douăzeci de ani. M-au apucat dracii și am solicitat un bilet spre Vesta. O să-l găsesc pe Vandervecken și singur. Știi ce greu mi-a fost să ajung aici?

— Știu. Foarte mulți planetari doresc să viziteze asteroizii și trebuie să aplicăm o mulțime de restricții.

— Eu a trebuit să aștept trei luni până s-a ivit un loc. Deși nu eram deloc sigur dacă să vin sau nu. La urma urmelor, puteam oricând anula rezervarea... Apoi, s-a petrecut altceva. (Tânărul își încleștă fălcile plin de furie, amintindu-și.) Lawrence St. John McGee! Acum zece ani, el m-a curățat de aproape toți banii pe care-i aveam. Un escroc.

— Se întâmplă...

— L-au prins. Acum își spune Ellery Jones din St.Louis. Începuse o afacere nouă în Topeka, statul Kansas, dar cineva a însemnat banii și l-au prins. Are alte amprente noi, retine noi, o față modificată... A trebuit să-i facă analiza undelor cerebrale, înainte de a fi siguri că despre el era vorba. Este posibil chiar să-mi recuperez o parte din bani.

— Grozav, zâmbi fata.

— Vandervecken l-a demascat. A încercat din nou să mă mituiască.

— Ești sigur? A folosit numele ăsta?

— Nu. Blestemat fie că-mi zăpăcește mințile! Probabil c-a ajuns la concluzia că-l urmăresc fiindcă m-a jefuit. Mi-a furat patru luni din viață. Mi l-a azvârlit pe Lawrence St. John McGee, ca să nu mă mai gândesc la cele patru luni lipsă.

— Nu-ți place să fii considerat așa previzibil...

— În nici un caz!

Nu o privea. Palmele i se încleștară pe brațele fotoliului. Mușchii i se umflară proeminenți pe brațe. Unii centurani obișnuiau să privească cu dispreț musculatura planetarilor.

— Este posibil ca Vandervecken să fie o nucă prea tare pentru noi, zise Alice.

— Ai început așadar să ai opinii. Ce ai aflat?

— Ei bine, m-am interesat și eu despre Vandervecken. Știi că au existat și alte dispariții.

— Da.

Biroul ei, ca și al lui Robinson, avea terminalul calculatorului încorporat. Fata îl activă.

— Șase nume. Plus niște ani: 2150, 2191, 2230, 2250, 2270, 2331. După câte vezi, informațiile noastre sunt mai vechi decât ale voastre. Am vorbit cu ultima "victimă", Lawrence Jannifer, dar individul nu-și amintește mai multe decât tine. Intrase pe o orbită rapidă spre punctele troiene anterioare, transportând niște piese de rezervă, când... beznă. Când i-a revenit cunoștința, se afla pe orbită în jurul lui Hector. — Zâmbi. -El n-a privit lucrurile ca tine. A fost fericit că l-a readus înapoi.

— Dintre ceilalți, mai trăiește vreunul?

— Dandridge Sukamo și Norma Stier au dispărut în 2270, respectiv în 2230. Nu mi-au spus și data exactă. Și-au încasat banii și... atât. Am luat-o pe urma conturilor de plată și am ajuns la două nume diferite -George Olduvai și C.

Cretemaster—, dar nici o față care să se asocieze numelor.

— Ai făcut multe...

Alice ridică din umeri.

— Mulți copoi s-au interesat, la un moment sau altul, despre Răpitor. Vinnie este chiar la zi.

— Se pare că ia un "eșantion" la fiecare zece ani, alternând între Pământ și Centură. — Elroy fluieră, amintindu-și datele respective. -2150 a fost acum aproape două sute de ani. Nu-i de mirare că-și spune Vandervecken.

Ea îl privi atent.

— Există vreo semnificație?

— Vandervecken era căpitanul "Olandezului Zburător". Am căutat prin bazele de date. Cunoști legenda Olandezului Zburător?

— *Nu.*

— În trecut, existau nave comerciale ce călătoreau pe oceane, folosind energia eoliană. Vandervecken a încercat să evite Capul Bunei Speranțe în timpul unei furtuni cumplite. El a făcut un jurământ teribil, că va ocoli Capul, chiar dacă se va lupta cu vânturile până la sfârșitul zilelor. În timpul furtunilor, corăbiile ce trec pe acolo îl pot vedea, încercând și acum să ocolească locul. Uneori, le oprește și le roagă să ducă scrisori acasă.

Râsul fetei fu oarecum nesigur.

— Scrisori adresate *cui*?

— Poate Jidovului Rătăcitor. Există felurite variante. Una dintre ele susține că Vandervecken și-a ucis soția și a fugit de poliție. O alta afirmă că la bordul corăbiei lui s-ar fi comis o crimă. Se pare că scriitorilor le place legenda asta. Este reluată în romane, a existat un film bidimensional, ba chiar și o operă — mult mai veche — și... ai auzit cântecul acela vechi pe care-l cântau turiștii în jurul focurilor de tabără? *Din echipajul lui Vandervecken, sunt singurul fugit...*

— Cântecul Lăudărosului.

— Toate legendele au acest detaliu comun: un nemuritor care călătorește veșnic, din cauza unui blestem.

Ochii Alicei se rotunjiră de surpriză.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Jack Brennan.

— Brennan... Îmi amintesc. Cel care a mâncat rădăcini la bordul navei Pak. Jack Brennan... Ar fi trebuit să fie mort.

— Ar fi trebuit. — Fata rămase cu ochii ațintiți asupra teancurilor de imprimare de pe biroul ei. — Roy, mai am niște treabă de terminat. Unde stai, la Palace?

— Evident, este singurul hotel din Waring City.

— O să vin să te iau de acolo la ora optsprezece. Oricum, vei avea nevoie de o călăuză prin restaurantele locale.

Ținând seama de faptul că reprezenta un monopol, Palace era un hotel excelent. Serviciul uman mai lăsa de dorit, însă toate mașinăriile-baia, facilitățile, curățătoriile, ospătarii — atingeau perfecțiunea. Cen-turanii păreau să trateze automatele de parcă viețile le-ar fi atârnat de ele.

Peretele estic se afla la numai trei metri de cupolă și avea ferestre protejate de ecrane dreptunghiulare imense ce se activau automat, pentru a filtra razele directe ale soarelui. Ecranele erau deschise acum. Elroy privi prin peretele de sticlă, peste proeminența micuță a domului lui Alderson City, spre un orizont atât de neregulat și de apropiat încât avea senzația că se găsea pe creasta unui munte. Totuși, stelele nu se distingeau atât de limpede de pe nici un munte terestru. Aici, Universul părea că poate fi atins cu mâna.

De altfel, camera îl costa pe măsură. Trebuia să reînvețe să cheltuiască bani fără să se înfioare.

Tânărul făcu un duș și se amuză copios. Dușul revărsa volume imense și lente de apă fierbinte ce manifesta tendința să rămână pe corpul lui ca o gelatină. Existau apoi jeturi laterale și un spray acicular. Bănuia că reprezenta un enorm progres față de zilele de altădată, când cavitatea ce adăpostea acum Alderson City fusese excavată prin exploatarea intensă și costisitoare a minereurilor de hidrați. Fuziunea era însă ieftină și, o dată făcută, apa putea fi distilată din nou și din nou, la nesfârșit.

Când ieși de sub duș, constată că primise un mesaj. Infoterminalul de pe noptieră recepționase o serie de date pe care le imprimase într-un volum de dimensiunile unei cărți de telefoane, cu pagini ce puteau fi șterse după plecarea turistului. Probabil că expeditorul fusese Alice Jordan. Tânărul răsfoi teancul de materiale, până ce găsi memoriile lui Nick Sohl și începu de acolo. Secțiunea despre Pak se găsea spre sfârșit.

Când termină, se simți străbătut de un fior. Era vorba de Nicholas Sohl, cândva Primul Secretar al Centurii... În nici un caz un individ lipsit de inteligență și abilitate. *Nu trebuie uitat*, scrisese Sohl, *că este mai inteligent decât noi. Poate că are o idee la care noi nu ne-am gândit.*

Totuși cât de inteligent putea fi un om ca să compenseze lipsa unei surse de hrană?

Continuă cu cititul.

Alice sosi cu zece minute mai devreme. Din ușă, privi spre infoterminal.

— Le-ai căpătat. Perfect! Cât de departe ai ajuns?

— La memoriile lui Nick Sohl. Un manual despre fiziologia alienului. Am răsfoit lucrarea lui Greves despre evoluție. El enumeră o duzină de plante ce ar putea proveni de pe planeta Pak.

— Tu ești planetar. Ce crezi?

— Nu sunt biolog. Am parcurs și procedurile de la baza Olympus. Să fiu sincer, deocamdată nu mă

interesează modul de funcționare al unui polarizator de gravitație.

Fata se așază pe marginea patului. Purta pantaloni largi și o bluză; după opinia lui Elroy, nu era îmbrăcată pentru un restaurant. Deși n-ar fi trebuit să se aștepte la fuste, în gravitația asteroidului Vesta.

— Cred că-i vorba despre Brennan, spuse ea.

— Și eu zic la fel.

— Dar ar trebui să fie mort. Nu avea sursă de hrană.

— Își remorca naveta-solo. Chiar și acum două sute de ani, bucătăria unei navete-solo l-ar fi hrănit mult timp, nu? Dar îi lipseau rădăcinile. Poate că avea câteva luate din cală și poate că la bordul navei Pak mai existau altele. Însă după ce le termina...

— Cu toate astea, tu crezi că-i în viață și eu sunt de aceeași părere. Aș vrea să-ți aud argumentele.

Elroy tăcu câteva clipe, organizându-și gândurile.

— Olandezul Zburător. Vandervecken. Un om devenit nemuritor din cauza unui blestem. Prea se potrivesc toate...

Alice încuviință din cap.

— Altceva?

— Păi, răpirile și faptul că ne aduce înapoi, deși riscă să fie prins. Este prea compătimitor pentru un alien și prea puternic pentru un om. Ce-a mai rămas?

— Brennan.

— Apoi, cheștiunea duplicatului Stonehenge. -îi povesti întâmplarea, apoi continuă: M-am gândit la asta din clipa când ai amintit de Brennan. Știi ce cred eu? Brennan a avut timp destul să exerseze cu polarizatorul de gravitație. Probabil că i-a înțeles principiul și l-a extins la un generator gravitațional. După aceea, s-a putut juca așa cum a vrut cu el.

— Jocuri... Așa-i. Probabil că nou dobândita inteligență era ca o jucărie pentru el.

— Este posibil să fi făcut și alte farse.

— Mda, zise fata cu un ton ciudat.

— Mi se pare mie, sau cunoști o alta?

— Ai auzit vreodată de asteroidul Mahmed? răsă Alice. Apărea în datele pe care ți le-am trimis.

— Cred că n-am ajuns până acolo.

— Este vorba despre un asteroid cu diametrul de vreo trei kilometri, alcătuit în principal din gheață. Telescoapele Centurii l-au detectat destul de devreme, în... 2183, mi se pare. Pe atunci, se aflau exteriorul orbitei lui Jupiter. Mahmed este numele primului centuran care a coborât pe el. Tot el i-a determinat orbita și a constatat că se va ciocni de Marte.

— Așa s-a întâmplat?

— Da. Probabil că putea fi oprit, chiar cu tehnologia primitivă de pe atunci, dar cred că nimeni n-a fost cu adevărat interesat. Impactul urma să se producă la mare distanță de baza Olympus. Au desprins din el un fragment măricel de gheață și l-au trecut pe altă orbită. Era apă aproape pură, o substanță foarte valoroasă.

— Tot nu-nțeleg ce legătură are asta cu...

— I-a ucis pe marțieni. Din câte ne putem da seama, au pierit toți marțienii de pe planetă. Conținutul în vapori de apă al atmosferei a crescut binișor.

— Aha, încuviință Elroy. Un genocid, o farsă tragică pentru marțieni.

— Ți-am spus: Vandervecken poate fi o nucă prea tare pentru noi.

— Mda.

De la simpla voce înregistrată pe o bobină cu mecanism de autodistrugere, Vandervecken crescuse în toate dimensiunile. Acum avea o lungime de două sute douăzeci de ani și domeniul activităților sale acoperea întreg Sistemul Solar. Crescuse, de asemenea, și în putere fizică.

Monstrul-Brennan ar fi putut arunca pe umăr un Elroy Truesdale, ca să-l suie în Steiuri.

— Este puternic, ai dreptate. Iar noi suntem singurii care o știm. Ce facem acum?

— Cinăm, spuse fata.

— Nu la asta mă refeream.

— Știu la ce te refereai, surâse Alice. Totuși, hai să cinăm.

Ultimul nivel al hotelului Palace era o piramidă cu patru laturi, care prezenta două aspecte ale realității. Fețele est și vest dădeau spre Vesta, în vreme ce fețele nord și sud erau proiecțiile holografice ale unor regiuni muntoase de pe Pământ.

— Este o proiecție în buclă, cu lungimea de câteva zile, înregistrată dintr-un vehicul de sol, îi explică Alice. Asta mi se pare că-i o dimineață în Elveția.

— Așa-i, încuviință Elroy. (Cocteilul cu votcă îl lovise din plin. Sărise peste prânz, și acum stomacul lui era un vid nesățios.) Povestește-mi despre mâncărurile din Centură.

— Ei bine, Palace se axează în principal pe bucătăria franțuzească a planetarilor.

— Aș dori să încerc și ceva specific Centurii. Poate mâine?

— Să fiu sinceră, m-am învățat prost pe Pământ. Te pot duce la un local cu specific centuran, dar nu cred că vei descoperi satisfacții gastronomice inedite. Alimentele sunt prea scumpe aici ca să încurajeze producerea de rețete noi.

— Păcat... — Tânărul examinează meniul afișat pe pieptul chelnerului și tresări: Dumnezeu! — Ce prețuri!

— Ala-i cel mai scump. La capătul opus, se găsește rația de drojdie, care-i gratuită...

— Gratuită?

— ... și nici așa nu merită. Dacă ești falit, îți va asigura subzistența -practic, se dezvoltă singură. Bucătăria specifică Centurii este aproape vegetariană, cu excepția cărnii de pasăre și a ouălor. În majoritatea domurilor mari, se cresc păsări de casă, vitele și porcii sunt crescuți în asteroizii transformați, cât despre pești și alte produse marine... astea trebuie importate. Unele vin congelate, și e mai ieftin.

Își tastară comenzile pe pieptul chelnerului. Pe Pământ, un restaurant atât de scump ar fi avut ospătari umani... și totuși, lui Elroy îi venea greu să-și închipuie un centuran servind la masă.

Fripturile erau minuscule, dar garnitura se compunea dintr-o mulțime de legume diverse. Alice abordă mâncarea cu un apetit pe care pământeanul i-l admiră.

— Îmi era poftă de așa ceva, spuse ea. Pe Pământ, am fost nevoită să mă apuc de turism, ca să dau jos tot ce acumulam din cauza mâncării.

Tânărul lăsă furculița din mână.

— Nu-mi dau seama ce a mâncat el.

— Măcar la masă să abandonăm subiectul ăsta.

— Bine. Atunci povestește-mi despre tine.

Fata îi povesti despre copilăria petrecută în asteroidul Mărginirea și despre ecranele subterane prin care putea vedea stelele... care nu însemnaseră nimic pentru ea până la prima ieșire în spațiu. Anii de antrenament în vehicule spațiale nu erau obligatorii, dar toți prietenii te-ar fi privit chiorăș dacă nu li te alăturai. Povesti despre prima ei contrabandă și despre copoiul care se prinsese ca o lipitoare de traiectoria ei, rânjindu-i de pe ecranul de comunicații. Urmaseră trei ani în care transportase alimente și mașinării hidroponice spre punctele troiene, înainte de a încerca din nou contrabanda... când apăruse aceeași față amuzată, la care se adăugase lecția despre economie pe care i-o ținuse copoiul pe drumul până la Hector.

Ajunseră la cafea (líoofilizată) și coniac (un produs centuran excelent). Elroy îi povesti despre verișori și verișoare, despre generațiile de unchi, stră-unchi și mătuși asortate, toți risipiți prin lume, astfel încât avea rude oriunde ar fi ales să meargă. Îi povesti și despre Bunica 'Stelle.

— Deci, a avut dreptate, spuse Alice.

Tânărul înțelese ce dorise ea să spună.

— Nu m-aș fi adresat legii. Nu puteam refuza banii ăia. Alice, individul îi consideră pe toți oamenii drept niște marionete, iar el este singurul care vede sforile ce le manipulează.

— Eu n-aș lăsa un bărbat să se gândească la mine în felul ăsta, pufni fata.'

— În plus, culege eșantioane. Ca să vadă cum ne descurcăm, încotro ne îndreptăm. Bănuiesc că următorul lui pas este un proiect de împerechere selectivă.

— Bine, și care ar fi următorul nostru pas?

— Nu știu.

Elroy sorbi din coniac. Era absolut minunat, părea că i se vaporizează în gură. Centuranii ar fi trebuit să-l exporte. Nu i-ar fi costat prea mult combustibilul — era o marfă care cobora în puțul gravitațional.

— Cred că avem trei opțiuni, zise fata. Prima dintre ele este să spunem tot ceea ce știm, mai întâi lui Vinnie, apoi oricărui producător de știri dispus să ne asculte.

— Crezi că ne va asculta vreunul?

— Eh, făcu ea un gest de nepăsare din mână. Cred că ar publica știrea. Este ceva inedit. Totuși, nu avem dovezi. Avem o ipoteză, cu o gaură uriașă, dar asta-i totul.

— Ce anume a mâncat?

— Exact.

— Ei bine, am putea încerca.

Alice apăsă o tastă de apel. Când chelnerul apăru silențios ca o boare de vânt, fata comandă încă două coniacuri.

— Și după aceea? întrebă ea.

— Mda...

— Oamenii vor asculta, vor comenta și-și vor pune întrebări. Dar nu se va întâmpla nimic. Treptat, totul se va stinge. Brennan va aștepta atât cât va fi nevoie: o sută de ani, o mie...

— Nu vom ști niciodată. Este ca și cum am țipa în vid.

— Corect. A doua opțiune este să abandonăm totul.

— Nu.

— De acord. A treia opțiune este să plecăm după el. Cu o flotă a poliției centurane, dacă ea ne va sprijini. Dacă nu... singuri.

Elroy căzu pe gânduri, sorbind din coniac.

— Încotro ne vom îndrepta?

— Hai să vedem... — Alice se lăsă pe spate, îngustându-și ochii. — El a pornit către spațiul interstelar. S-a oprit pentru două luni în norul de comete, mult dincolo de orbita lui Pluton. S-a oprit brusc, ceea ce trebuie să-l fi costat o grămadă de combustibil, apoi a pornit mai departe.

— Nava lui a pornit mai departe. Dacă el se găsește acum aici, înseamnă că a expediat doar modulul de propulsie. În felul ăsta, a rămas cu cabina și cu naveta-solo centurană.

— Plus combustibilul. O mulțime de combustibil, luat din rezervoarele propulsiei. Le-a umplut înainte de plecare.

— Perfect! Să zicem că ar fi descoperit o modalitate de a crește rădăcinile, pentru a se hrăni. Poate că, înainte de a pleca de pe Marte, a luat din cală niște semințe. Ce anume i-ar trebui acum și nu are?

— O casă. O bază. Materiale de construcție.

— Nu le-ar fi putut extrage din comete?

— Poate că da. În mod sigur, gazele și unele elemente chimice.

— Bine. M-am gândit și la asta, zise Elroy. Când vorbești cu atâta nepăsare despre norul de

comete, crezi că-i vorba despre o aglomerare de bolovani similară Centurii? Norul de comete este cu totul altceva.

Vorbea alegându-și cuvintele cu grijă. Coniacul începuse să-i afecteze limba. Dacă bâlbâia vreun termen mai complicat, fata ar fi râs de el.

— Este regiunea din spațiu unde cometele încetinesc, rămân o vreme, apoi cad înapoi spre Soare. Are un volum de zece până la douăzeci de ori mai mare decât al Sistemului Solar, și nu uita că marea parte a Sistemului Solar este dispusă într-un plan. Majoritatea cozii unei comete este alcătuită din hidrogen, nu? Așadar, Brennan n-a avut probleme cu combustibilul. În clipa de față, s-ar putea afla oriunde în norul acela, pentru ca mâine să fie în cu totul altă parte. Unde să-l căutăm?

— Vrei să abandonezi? îl țintui fata cu privirea.

— Ideea mă ispitește. Nu pentru c-ar fi prea mare pentru puterile mele. Dimpotrivă, este prea mic. Ascunzătoarea lui este prea al naibii de mare!

— Mai există o posibilitate, spuse Alice. Persefona.

Persefona... Cum de uitase de existența celei de-a zecea planete? Deși...

— Persefona este o gigantă gazoasă, nu?

— Nu știu sigur, dar așa se presupune. A fost detectată pe baza masei și a influenței pe care o are asupra orbitelor cometelor. Este însă posibil ca atmosfera să-i fie înghețată. Brennan s-ar putea menține deasupra unui punct, până ce străpunge straturile înghețate, pentru ca după aceea să coboare.

Fata se aplecă peste masă și-l privi cu ochi căprui, intenși.

— Roy, el trebuia să facă rost de metale de *undeva!* A construit un fel de generator gravitațional, nu? Pentru asta trebuie să fi făcut și niște experimentări. Avea deci nevoie de metal. De mult metal.

— Nu-I putea extrage din nucleul unei comete?

— Nu cred.

— Nu putea întreprinde o exploatare minieră a Persefonei. O planetă atât de mare trebuie să fie o gigantă gazoasă, cu un miez aflat în stare lichefiată. N-ar fi putut asoliza nicăieri. Presiunea ar trebui să fie comparabilă cu cea jupiteriană.

— Atunci, un satelit? Poate că Persefona are un satelit!

— Bineînțeles, de ce nu? Orice gigantă gazoasă ar putea avea *zeci* de sateliți naturali.

— El s-a oprit două luni, asigurându-se că putea trăi acolo. Probabil că localizase Persefona și o studiasse prin telescop. Când s-a convins de existența sateliților, a abandonat modulul propulsiei. Altfel, ne-am fi dat seama de prezența lui prin semnătura monopolilor.

— Mi se pare un raționament corect. Poate că a sădit și arborele-vieții... Totuși, este posibil ca acum să nu se afle acolo.

— Trebuie să fi lăsat urme. De acum, vorbim despre un satelit, un corp ceresc mult mai mic. Trebuie să existe semne acolo unde a asolizat... urmele fuziunii, exploatările miniere, clădirile pe care le-a abandonat, plus *căldura*. De acord, unele urme puteau fi șterse, dar nu și căldura, în nici un caz pe un satelit mic, aflat la naiba, dincolo de Pluton. Căldura ar fi afectat mediul, provocând efecte superfluide și vaporizând unele elemente înghețate.

— Iar atunci, am avea dovezi, conchise Elroy. Putem lua imagini holografice. În cel mai rău caz, putem holografia semnele lăsate pe satelitul Persefonei. N-ar mai fi o simplă ipoteză, nesustținută de nimic.

— Și-n cel mai bun caz? surâse ea. Ne vom ciocni de monstrul-Brennan.

— Ghinionul lui!

— Așa-i!

Alice își înălță coniacul. Ciocniră ușor pocalele și băură.

Spaima căderii îl trezi pe jumătate, iar senzațiile familiare ale mahmurelii făcură restul. Se sculă în capul oaselor pe un pat aducând cu un nor trandafiriu — patul Alicei. Veniseră aici seara târziu, poate pentru ca să sărbătorească ori să încheie un acord, sau poate, pur și simplu, pentru că se plăceau reciproc.

Nici o durere de cap. Coniacul bun are ca efect mahmureala, dar nu produce migrene.

Fusese una dintre nopțile cele mai bune.

Fata nu se zărea nicăieri. Plecase la serviciu? Nu, o auzi umblând prin bucătărie. Descult, Elroy intră acolo. În pielea goală, Alice făcea clătite.

— Chiar am vorbit serios? întrebă tânărul.

— Acum trebuie să guști mâncărurile centurane, replică ea.

Îi întinse un platou plin vârf. El îl apucă greșit și clătitele se zguduiră și plutiră, exact ca în reclame. Elroy izbuti să le prindă, însă aranjamentul avea acum aspectul Turnului din Pisa.

Aveau gustul tuturor clătitelor — erau bune, dar nu se deosebeau cu nimic de altele. Poate că în rețeta centurană se includea și gătitul în pielea goală. Tânărul le umplu cu erzaț de dulceață de vișine și-și propuse să nu uite să-i trimită Alicei câteva flacoane cu dulceață autentică — dacă ea rămânea în Centură și dacă el mai ajungea vreodată viu pe Pământ.

— Chiar am vorbit serios? repetă întrebarea.

Fata îi întinse o ceașcă și un borcan cu cafea liofilizată, purtând o etichetă terestră.

— Mai întâi, să vedem ce-i cu Persefona și apoi putem decide.

— Asta pot face și singur, la hotel. Îți expediez ce am aflat, la fel cum ai procedat tu ieri. Îți

economisește niște timp.

— Bună idee! Atunci, eu o să vorbesc cu Vinnie.

— Mă-ntreb dacă flota copoilor m-ar lăsa și pe mine s-o însoțesc?

Alice i se așeză în poală — ușoară ca un fulg, totuși fără să-i lipsească nimic din ceea ce un bărbat și-ar dori la o femeie — și-l privi în ochi.

— Tu ce speri, de fapt?

Elroy căzu câteva clipe pe gânduri, înainte de a-i răspunde.

— Aș veni, dacă șefii tăi mă vor lăsa. Totuși, îți mărturisesc: dacă pot pune copoii pe urmele lui Vandervecken, am dovedit că el nu mă poate manipula. Atâta timp cât Vandervecken o știe, asta-i tot ce mă interesează.

— Păi... să zicem că-i destul de corect.

Plecară împreună. Locuința Alicei făcea parte din ceea ce părea o stâncă, apartamentele fiind sfredelite într-unui dintre pereții fostei exploatări de hidrați ce adăpostea Alderson City. Luară un metrou până în Waring și acolo se despărțiră.

PERSEFONA: Descoperită în 2003, în urma analizei matematice a perturbațiilor din orbitele unor comete. În 2015, a fost văzută întâia dată prin telescop. Persefona are o mișcare retrogradă, cu orbita înclinată cu 61" față de ecliptică. Masa este mai mică decât a lui Saturn.

Este posibil ca prima explorare a Persefonei să fi fost întreprinsă de Alan Jacob Mion, în 2094. Afirmatiile lui Mion au fost puse la îndoială din cauza absenței oricăror dovezi fizice (filmele și casetele lui video au fost afectate de radiații, ca și Mion însuși; pentru a economisi combustibilul, el înlăturase scutul antiradiații), precum și din cauza afirmației lui potrivit căreia Persefona ar avea un satelit.

O expediție oficială de explorare a fost întreprinsă în 2170. S-a descoperit că Persefona nu avea sateliți, iar atmosfera ei era tipică planetelor gazoase gigante, abundând în compuși ai hidrogenului. Atmosfera ar prezenta interes în vederea exploatarei elementelor gazoase, dacă planeta s-ar găsi la aceeași depărtare ca Jupiter. Alte expediții n-au mai urmat.

La naiba! își spuse Elroy. Nici un satelit!

Se întrebă dacă Brennan n-ar fi putut colecta elementele gazoase reci ale Persefonei. Cu ce s-o fi făcut — cu mâinile goale? Și în ce scop? În felul acela, n-ar fi găsit metale... și, oricum, nu mai conta; în nori nu puteau fi găsite urme care să le slujească drept dovezi.

Găsi raportul expediției din 2170 și-l lectură. Ceva mai greu, dădu peste rezumatul unui interviu al lui Alan Jacob Mion, acordat unui reporter de la *Spectrul știrilor*. Individul era un personaj lăudăros, extravagant, genul de om care și-ar fi pierdut un an întreg pe orbita celei de-a zecea planete numai pentru a spune că el a fost primul acolo. În schimb, se dovedea mai puțin meticulos în privința observațiilor. Poate că "satelitul" lui fusese capul unei comete care trecuse pe lângă Persefona, descriind o parabolă lentă.

Elroy folosi terminalul din camera de hotel pentru a expedia materialele la sediul poliției.

Alice reveni în jurul orei optsprezece.

— Vinnie n-a fost convinsă, rosti ea cu o voce obosită.

— N-o pot învinui. Nu există sateliți. Toată logica noastră minunată... și nici un blestemat de satelit.

Elroy își petrecuse restul zilei încercând să joace rolul unui turist într-un oraș care nu fusese conceput pentru turiști. Waring era o așezare a muncitorilor.

— N-ar fi acceptat, nici dacă ar fi existat un satelit. A spus... ei bine, nu-s sigură că avea dreptate.

Oboseala Alicei nu se datora gravitației. Nu se trântise pe pat, istovită. Își ținea spina dreaptă și capul sus. Însă ochii și glasul...

— În primul rând, mi-a spus că totul este ipotetic. În al doilea rând, dacă *ar fi* adevărat, în ce am băga o amărâtă și neajutorată flotă polițienească? În al treilea rând, afacerea cu Răpitorul a fost perfect explicată ca reprezentând cazuri ale Privirii Pierdute.

— Nu știu ce-i asta.

— Privirea Pierdută? Autohipnoză. Centuranii petrec prea multă vreme privind în infinit. Uneori, ei se trezesc pe orbita destinației fără să-și amintească nimic din cele petrecute după decolare. Vinnie mi-a arătat raportul despre Norma Stier. Mai ții minte? Dispăruse în 2230.

— Exact.

— În decursul celor patru luni despre care se presupune că l-a pierdut, ea s-a aflat în spațiu. O dovedesc înregistrările video ale navei.

— Dar *banii*? Răpitorul îi *mituiește* pe cei răpiți.

— Avem dovezi numai în două cazuri, dar și acelea pot fi explicate. Oamenii pot folosi povestea cu Răpitorul pentru a tăinui câștigurile obținute prin contrabandă... sau ceva și mai rău. — Fata surâse. — Sau poate că Vandervecken a aranjat înregistrările video ale navei... Eu una cred în existența lui.

— Ce dracu', bineînțeles!

— Vinnie însă are dreptate într-o privință. Ce se va opune jalnicei flote polițienești a Centurii? Brennan trebuia să facă rost de metale de undeva.

Dacă a exploatat satelitul Persefonei, este posibil ca după aceea să-l fi deplasat de pe orbită!

— Cum?!

— Nu te-ai gândit la posibilitatea asta?

— Nu.

— Nu-i ceva ieșit din comun. Este vorba despre o masă de mărimea lui Ganimede sau doar despre un bolovan cât Vesta? Asterozii au mai fost mutați de pe orbitele lor.

— Așa-i... iar el beneficia de cantități nelimitate de hidrogen pentru combustibil, plus generatorul gravitațional, iar noi am și afirmat deja că mutase asteroidul Mahmed. Totuși, nu putea duce satelitul Persefonei prea departe. Orice bolovan cu conținut metalic pe care-l găsim prin preajmă trebuie să fie satelitul, nu? De altfel, nu l-ar fi deplasat de pe orbita lui decât dacă urmele lăsate l-ar fi incriminat direct.

— Mai ești decis să pleci după el?

Elroy inspiră adânc.

— Da. Voi avea nevoie de ajutorul tău, ca să-mi aleg echipamentele necesare.

— Vin cu tine.

— Grozav!

— M-am temut că voi fi silită să renunț, zise fata. N-am banii necesari pentru a finanța o asemenea expediție, tu nu păraai destul de... dornic, iar Vinnie a fost cât pe-aici să mă convingă că totul nu-i decât imaginația noastră. Roy, dacă se va dovedi că a avut dreptate?

— Va rămâne o plăcută călătorie de nuntă. Apoi, vom fi singurii oameni în viață care au văzut a zecea planetă. La întoarcere, crezi că vom putea revinde echipamentele?

Trecură la discuțiile tehnice.

Avea să coste enorm.

Brennan...

...ce se poate spune despre Brennan? El va exploata întotdeauna la maxim mediul înconjurător, pentru a-și atinge scopurile. Cunoscându-i ambientul, cunoscându-i motivațiile, cineva i-ar putea prezice acțiunile cu exactitate.

Dar mintea lui? Ce se petrece în mintea lui?

Misiunea aleasă — misiunea care l-a ales pe ei pentru munca de o viață — se îndeplinește în general prin așteptare. Pregătirile lui s-au încheiat cu foarte mult timp în urmă. Acum, el așteaptă și privește, iar uneori îmbunătățește pregătirile făcute. Are câteva pasiuni. Sistemul Solar este una dintre ele.

Uneori, culege eșantioane. În restul timpului, urmărește luminițele mișcătoare ale jeturilor de fuziune, folosind ca telescop un aparat bizar. Interceptează fragmente ale emisiunilor de știri și divertisment, utilizând echipamente sofisticate pentru a filtra paraziții. Majoritatea fragmentelor provin de pe Pământ. Centura comunică prin intermediul laserelor, iar acestea nu sunt îndreptate spre Brennan.

Civilizația își continuă drumul. Brennan privește.

Un fragment al unei emisiuni de știri îi anunță moartea Estellei Randall.

Evenimentul ridică o posibilitate interesantă. Brennan începe să urmărească luminița unei surse de fuziune care se deplasează spre Persefona.

Elroy nu era sigur ce anume îl trezise. Rămase nemișcat în hamac, simțind nava din jurul său.

Vibrația propulsiei se simțea mai degrabă decât se auzea. Încă două zile, și ar fi putut s-o simtă fără să se concentreze. Aparent, senzația respectivă nu se modificase.

Alice se afla alături, în celălalt hamac. Avea ochii deschiși, iar expresia feței îi era încruntată.

Asta îl sperie pe tânăr.

— Ce-i?

— Nu știu. Pune-ți costumul.

Elroy se strâmbă. În prima zi, Alice îl obligase să îmbrace și să dezbrace timp de șase ore blestematul de costum de salvare. Era un fel de sac de plastic transparent, având formă omenească, cu un fermoar de la bărbie până la genunchi, ramificându-se sub pânțele. Îl puteai îmbrăca în câteva secunde, și în alte câteva secunde cuplai cordonul de alimentare cu aer și apă la sistemul de susținere a vieții. Tânărul blocase fermoarul de vreo două ori și fusese răsplătit cu niște cuvinte pe care nu le-ai fi așteptat din partea unui partener de sex, indiferent de experiența anterioară.

— De acum încolo, nu porți nimic altceva decât un suspensor, ordonase Alice. Și-I porți tot timpul. *Nimic* nu trebuie să blocheze fermoarul.

În ultimele două ore, ea îi azvârlise costumul de undeva din spate, sub forma unui ghem motolit, pe care trebuia să-l desfacă și să-l activeze în zece secunde. Când fusese în stare să ducă operațiunea la bun sfârșit, legat la ochi, se declarase mulțumită.

— Este prima ta mișcare, îi spusese. Întotdeauna. Orice s-ar întâmpla, *îți pui costumul*.

Acum, Elroy înhață costumul fără măcar să-l privească, își vârî înăuntru picioarele, mâinile și capul, trase fermoarele și se cuplă la alimentarea din perete. Încă o clipă, ca să scoată ranița din compartimentul ei, s-o fixeze în spate, să scoată furtunul și să se cupleze la ea. Aerul stocat și insipid îi umplu costumul. Alice fusese și mai rapidă; i-o luase înainte și urca scărița.

Când tânărul ieși prin chepeng, ea era instalată în fotoliul pilotului.

— Bravo, i se adresează fără să se întoarcă.

— Ce se-ntâmplă?

— Propulsia funcționează perfect. Avem accelerația de 1 g și cursul spre Persefona.

— Perfect, se relaxa el și se îndreptă către celălalt fotoliu, împleticindu-se puțin.

Fata se întoarse.

— Nu simți?

— Ce să simt?

— Poate că-i numai părerea mea. Mă simt... mai ușoară.

Acum simți și el.

— Cu toate astea, avem accelerația de 1 g.

— Mda.

— Verifică traiectoria, rosti Elroy, mânat de o bruscă intuiție. Alice îl privi surprinsă, apoi încuviință din cap și se apucă de treabă. N-o putea ajuta cu nimic. Petrecuse o parte din prima zi și aproape

toată ziua a doua utilizând benzile de învățare rapidă; acum deținea instruirea de bază în operarea, întreținerea și repararea unei nave spațiale centurane. Alice era însă expertă în privința calculatorului, de aceea o lăsă să lucreze.

Simți schimbarea atunci când se petrecu: o greutate ceva mai mare pe umeri, un vag scârțâit în structura de rezistență a navei. Zări teama din ochii fetei și nu comentă.

— Nu ne mai îndreptăm spre Persefona, anunță ea după un timp.

— Aha, aprobă Elroy, simțind nodul de spaimă rece din piept.

— De unde ai știut?

— Am avut o bănuială. De fapt, e logic. Brennan deține un generator de gravitație — asta-i una dintre ipotezele de la care am pornit. Dacă ne-am afla într-un câmp gravitațional puternic, ar trebui să existe și un efect de maree.

— Mda. Ei bine, asta s-a întâmplat. Bineînțeles, pe autopilot nu s-a înregistrat nimic. Asta înseamnă că va trebui să calculez noul nostru curs folosindu-mă de triangulație. În mod clar, vom trece departe de Persefona.

— Putem face ceva ca să corectăm cursul?

— Nu.

Lui Elroy nu-i veni să creadă. Plănuiseră totul atât de detaliat...

— Chiar nimic?

Fata se întoarse în fotoliu ca să-l privească.

— Poate că-ți amintești că urma să ajungem la o viteză maximă de zece mii de kilometri pe secundă, apoi să înaintăm inerțial. Combustibilul ne ajunge pentru două asemenea manevre — o dată la dus, o dată la întors.

— Sigur că da.

Două sute cincizeci și șase de ore de accelerare, același număr de ore pentru decelerare și cam o sută de ore pentru deplasarea inerțială. Dacă ar fi trebuit să consume combustibil pentru explorări, s-ar fi întors cu viteza minimă admisibilă. Nu putea uita asta. Elaboraseră zeci de variante. Luaseră o navă-cisternă pentru combustibilul suplimentar, plus lasere cu care să se desprindă de ea, dacă situația se înrăutățea *realmente* și trebuiau să-și reducă masa. În plus, laserele puteau fi întrebuințate ca arme.

Făcuseră atâtea planuri — dar la ce bun? O simțise atunci, dar nu comentase. O simțea și acum, înainte ca Alice să termine de vorbit...

— Actualmente, ne deplasăm cu treizeci și cinci de mii de kilometri pe secundă. N-am calculat precis, dar în situația actuală combustibilul rămas ne ajunge doar ca să ne oprim complet.

— În norul de comete?

— La mama naibii, da!

... că era o mare greșeală să faci planuri împotriva lui Brennan. Brennan depășea noțiunea planificărilor.

Oricum, gândurile continuau să-i alerge prin cap. Existau istorii străvechi... oameni care supraviețuiseră unor accidente în spațiu... Apollo 13, călătoria lui Patru Gee Jennison, sau Eric Ciborgul...

— Am putea folosi jeturile laterale ca să ajungem la Persefona, apoi să ocolim planeta după o hiperbolă. Cel puțin, în felul ăsta am reveni în Sistemul Solar.

— Este posibil ca pentru manevra asta să ne ajungă combustibilul. O să fac o simulare de traiectorie. Între timp...

Apăsă câteva taste.

Senzația de gravitație crescută pieri încetîșor.

Vibrația propulsiei dispăru, lăsând o liniște stranie în mintea pămînteanului.

Elroy Truesdale este mai puțin previzibil decât Brennan. Dintre cele câteva opțiuni care-i stau acum în față, una este evident cea mai bună; totuși, cum poate ști Brennan că Elroy o va urma? Adesea, Prășitorii n-o fac. Mai rău chiar, e posibil ca el să aibă un tovarăș de călătorie la bordul navei -femeie și centurană. Truesdale poate fi anticipat într-o oarecare măsură. Cum însă poate prezice Brennan capriciile unei fete pe care n-a cunoscut-o niciodată?

Ceva asemănător se poate afirma despre armele lui Truesdale. Lasere, bineînțeles. Laserele sunt prea utile ca unelte universale pentru a fi lăsate acasă. De aceea, el ar alege lasere și încă o armă. Grenade, gloanțe, paralizante sonice, plastic explozibil? Numărul opțiunilor bune este de patru. Cea mai bună alegere este una singură, atîta doar că Brennan o poate ghici. Ca atare, mișcarea firească a lui Truesdale ar fi să dea de două ori cu banul. Brennan știe că tânărul este îndeajuns de inteligent să-și dea seama de asta.

Perfect, vasăzică, înainte de decolare, a dat de două ori cu banul. Cum a căzut moneda? Brennan chicotește în gând, deși fața nu i se clintește. Când Truesdale este inteligent, Brennan e încântat.

Și ce va face acum? Brennan examinează problema. Din fericire, nu contează. Nimic din ceea ce poate face Truesdale nu-l va scoate din raza "telescopului" său... unul și același instrument de care s-a folosit ca să modifice cursul pământeanului. Brennan se ocupă de alte lucruri. Peste câteva zile...

— Dacă n-ar trebui să ne facem griji în legătură cu Brennan, zise Alice, știu exact cum ar trebui să procedăm. Am decelera și am expedia un mesaj de ajutor. În câteva luni, cineva o să apară să ne ajute.

Se aflau în hamacul lui Elroy, abia ancorat în imponderabilitate. În ultimele zile, petrecuseră aproape tot timpul în hamacul acela. Dormiseră pe săturate. Făcuseră frecvent dragoste, din pasiune, ca mijloc de a-și liniști reciproc temerile, pentru a pune punct ocazionalelor dispute, ori, pur și simplu, pentru că nu aveau nimic constructiv de făcut.

— De ce s-ar deranja cineva să ne salveze? întrebă tânărul. Dacă am fost atât de nesăbuiți ca să venim încoace...

— Pentru bani. Pentru taxele de salvare. Evident, ne-ar costa toți bănuții pe care-i avem.

— Aha...

— Inclusiv nava. Ce ai prefera, Roy? Să fii falit sau mort?

— Falit, răspunse el imediat. Deși aș prefera să n-am de ales. Și nici n-am. Prin consens, tu ești comandantul. Ce vom face, comandante?

Alice i se foi în brațe și-și strecură o mână înapoia lui, ca să-l gâdile pe spate cu unghiile.

— Habar n-am. Tu ce vrei să facem, credinciosul meu echipaj?

— Să ne bizuim pe Brennan. Deși detest ideea asta.

— Crezi că te va aduce de două ori înapoi?

— Brennan are un trecut remarcabil în privința... umanitarismului. Când i-am respins mita, aceasta a fost vărsată Centrului de Studii privind Reabilitarea Criminalilor. În cazurile anterioare, banii au fost dirijați spre cercetarea medicală a protezelor și a chirurgiei plastice.

— Nu văd legătura.

— Mi se pare firesc. Se vede că ești centurană! Pe Pământ, exista o întreagă problemă legată de băncile de organe. Toți doreau să trăiască veșnic și modalitatea cea mai simplă de a obține transplanturi suficiente pentru toți bolnavii era folosirea criminalilor condamnați. Pedepsa cu moartea se aplica până și pentru însumarea prea multor amenzi de circulație. Acela a fost momentul când Brennan a finanțat alte tipuri de cercetare medicală.

— Noi n-am avut niciodată problema asta, rosti Alice cu demnitate, fiindcă am *decis* așa. Niciodată nu ne-am transformat delincvenții în donatori.

— De acord. Ați străbătut perioada respectivă, bazându-vă exclusiv pe fibra voastră morală.

— Sunt cât se poate de serioasă.

— Noi am străbătut-o, fiindcă cercetarea medicală a descoperit modalități mai bune de a face lucrurile. Brennan a finanțat cercetările respective. Acum, avem din nou criminali în viață și ei trebuie cumva să se readapteze în cadrul societății.

— Iar Brennan finanțează și proiectul ăsta. Și tot el este același Răpitor bun la suflet care ne va readuce pe Pământ, dacă nu izbutim nimic pe cont propriu.

— Mi-ai solicitat părerea, comandante. N-ai nici un motiv ca să-mi tratezi răspunsul ca pe o dovadă de revoltă.

— Destinde-te, credinciosul meu echipaj! Atâta doar că — mâna i se încleșta în pumn și Elroy îl

simți apăsându-l în spate — nu-mi prea place să depind de altcineva...

— Nici mie.

— Mai ales de o persoană cu aroganța lui Brennan. Poate că el ne consideră realmente niște animale. Poate că, pur și simplu, ne-a... Îndepărtat, pentru că veneam să-l deranjăm.

— Poate.

— Tot n-am văzut nimic în față.

— Ei bine, indiferent încotro ne-am îndrepta, o facem al dracu' de rapid, mult mai rapid decât plănuiserăm.

Alice râse și unghiile ei descriseră cerculețe pe spinarea tânărului.

În fața lor exista, totuși, ceva. Era invizibil pentru telescop și pentru radar, însă apărea, vag, pe detectorul masic. Putea fi o cometă, o eroare a detectorului sau... altceva.

Se aflau în cădere liberă de șase zile. Acum erau la $1,1 \times 10^{10}$ kilometri de Soare — adică la depărtarea Persefonei. Detectorul masic arăta o imagine micuță, dar distinctă. Era mai mică decât orice satelit pe care l-ar fi putut avea o gigantă gazoasă. Pe de altă parte, materia era atât de rarefiată aici, aproape la fel ca în spațiul interstelar, încât probabilitatea covârșitoare ar fi fost să nu întâlnească absolut nimic.

Se gândiră că era vorba despre Brennan. Fură cuprinși de speranțe, dar și de temeri.

Iar telescopul nu arăta nimic.

Nu era sigur ce anume îl deșteptase. Ascultă liniștea și privi în jur în semiîntuneric.

Alice atârna, trăgând de centurile ce o mențineau în hamac, îndreptată către botul navei. La fel ca Ejroy.

Tânărul învățase bine lecția. Înainte de a desface centurile, avea deja costumul într-o mână. Se

îmbrăcă, ținându-se de centuri ca de o ancoră. Forța de atracție era de câteva kilograme, nu mai mult. Alice i-o luase din nou înainte, plutind pe scăriță în jos, către botul navei.

Detectorul masic înnebunise. Dincolo de hublou, stelele sclipeau nemișcate.

— Aici nu pot face o estimare a cursului, roști fata. N-am nici un punct de referință. Chiar și înainte, când ne aflam la numai două zile de Soare, mi-a fost destul de greu.

— Bine.

Ea izbi cu pumnul în sticla hubloului.

— Nu-i bine! Nu pot afla unde suntem. Ce vrea de la noi?

— Ușurel, ușurel! Noi venim la *el*.

— Pot face o analiză a deplasării Doppler asupra Soarelui. Cel puțin, vom afla ce viteză radială avem. Nu pot însă face același lucru asupra Persefonei, fiindcă este prea al dracu' *detunecată*...

Se întoarse brusc, cu o tulburare adâncă întipărită pe chip.

— Nu te ambala, căpitane! încercă s-o potolească Elroy.

Alice începu să plângă. Când tânărul o cuprinse în brațe, ea îl lovi încet cu pumnii în umeri.

— Nu-mi place situația asta. *Detest* să depind de cineva...

Se cutremura de suspine.

Avea mai multe responsabilități decât el. Era supusă unui stres mai mare.

Elroy știa că era adevărat, că-i era imposibil să accepte să se lase în voia cuiva. În familia lui numeroasă, avusese întotdeauna pe cineva căruia să i se adreseze la necaz. Îi părea rău pentru toți cei care nu beneficiaseră de o asemenea supapă de siguranță în viață.

Se gândi că iubirea era un sentiment ce presupunea interdependență. Ceea ce exista între el

și Alice n-ar fi fost niciodată o dragoste adevărată și completă. Păcat...

Era însă o prostie să se gândească la așa ceva în vreme ce așteptau toanele lui Brennan, ale Răpitorului, ale lui Vandervecken, sau ce altceva se găsea acolo — un lanț logic capricios și o forță care deplasa nava ca pe o jucărie. Iar Alice, rămasă cu capul îngropat în umărul lui, de parcă ar fi încercat să uite de lumea din jur, continua să se țină de perete cu un singur braț. Nu se gândise la asta.

Fata îl simți încordându-se și se întoarse. Privi doar o clipă, după care se apropie de comenzile telescopului.

Părea un asteroid îndepărtat.

Nu se afla acolo unde indicase detectorul masic, ci dincolo de punctul respectiv. Când Alice proiectă imaginea pe ecran, lui Elroy nu-i veni să-și creadă ochilor. Părea un peisaj scăldat de soare dintr-un basm — iarbă, copaci și câteva clădiri mici având forme organice; în același timp, parcă o secțiune a unui asemenea peisaj fusese luat și remodelat de mâinile unui topolog cu chef de joacă.

Era mic, mult prea mic ca să poată menține pelicula atmosferică pe care tânărul o putea distinge în jurul său, sau iazul albastru ce scânteia într-o parte. Părea un covrig plămădit din lut, cu depresiuni și proeminente pe suprafață; în gaura lui, se afla o sferă mică de iarbă verde pe care creștea un singur arbore. Zărea sfera destul de clar. Trebuia să fi fost gigantică.

Porțiunea cea mai apropiată de ei era scăldată în razele soarelui. De unde proveneau razele acelea?

— Ne apropiem.

Alice părea încordată, totuși glasul nu-i mai tremura de lacrimi. Își revenise rapid.

— Ce facem acum? întrebă tânărul. Asolizăm, ori îl așteptăm pe ei să ne coboare?

— Ar fi mai bine să activez motoarele, zise fata. Este posibil ca generatorul lui gravitațional să declanșeze furtuni în atmosfera artificială.

Elroy n-o întrebă: *De unde știi?* Evident, făcea presupuneri.

— Arme? se interesă el.

Degetele ei se opriră deasupra tastelor.

— N-ar folosi... nu știu.

El căzu pe gânduri. În felul acela, scăpă ocazia.

Când se trezi, Elroy crezu că se afla pe Pământ. Lumina strălucitoare a soarelui, cerul azuriu, senzația mătăsoasă a firelor de iarbă pe spinare și pe picioare, atingerea, sunetul și mireasma unei brize răcoroase și polenizate... fusese din nou abandonat într-un Parc Național? Se rostogoli pe o parte și-l văzu pe Brennan.

Brennan stătea pe iarbă, strângându-și la piept genunchii noduroși și privindu-l. Era practic gol, deoarece purta numai o vestă lungă ce părea alcătuită doar din buzunare: buzunare mari, buzunarele, găici pentru unelte, buzunare pe buzunare și în buzunare. Majoritatea lor erau pline. Probabil că în ele purta o greutate egală cu cea proprie.

Acolo unde nu-l acoperea vesta, corpul lui era brăzdat de nenumărate pliuri cafenii, aidoma unui veșmânt din piele fină. Semăna cu mumia Pak de la Muzeul Smithsonian, însă era mai mare și chiar mai hidos. Proeminențele bărbiei și frunții stricau trăsăturile line ale craniului. Avea ochii căprui, gânditori și omenești.

— Salut, Roy, rosti el.

Elroy se sculă brusc în capul oaselor. Acum o zări pe Alice, zăcând pe spate, cu ochii închiși. Purta costumul spațial, însă casca era deschisă. Mai încolo, vedea nava, așezată cu fuzelajul pe... pe...

Se simți cuprins de amețeală.

— N-are nimic, rosti Brennan. — Glasul îi era cumva sec, vag alien. -Nici tu, de altfel. Nu doream să veniți, trăgând cu armele din toate pozițiile. Ecosistemul acesta nu-i ușor de menținut.

Elroy privi din nou. Sus, dincolo de panta lină acoperită cu iarbă, o masă gigantică plutea, gata oricând să cadă peste ei. O sferă de iarbă, cu un singur arbore, uriaș, crescând în lateral. Nava se afla lângă trunchiul arborelui. Și ea ar fi trebuit să cadă.

Alice se ridică încetișor. Tânărul se întrebă dacă avea să intre în panică, dar fata îl studie câteva clipe pe monstrul-Brennan, apoi rosti:

— Așadar, am avut dreptate.

— Destulă, încuviință Brennan. Deși n-ar fi trebuit să găsiți nimic în jurul Persefonei.

— Iar acum suntem prizonieri, urmă ea cu amărăciune.

— Nu. Sunteți oaspeți.

Expresia Alicei nu se modifică.

— Crezi că întrebuițez eufemisme. Nu-i adevărat. Când voi pleca de aici, vă voi lăsa vouă locul acesta. Misiunea mea aici este aproape încheiată. Va trebui să vă învăț cum să nu vă autodistrugeți, apăsând butoanele greșite, și vă voi da o sarcină pentru Kobold. O să avem timp destul pentru asta.

Elroy se gândi la ideea de a fi naufragiați acolo, la o distanță imposibilă de casă. Era o temniță destul de plăcută. Oare Brennan se gândise să înființeze o nouă Grădină a Edenului? Deocamdată, acesta continua să vorbească:

— Desigur, am propria mea navă. Pe a voastră o voi lăsa aici. În mod inteligent, ați economisit combustibil. Ar trebui să devii extrem de bogat în urma acestei întâmplări, Roy. Și tu, de asemenea, domnișoară.

— Alice Jordan, replică fata.

Se descurca excelent, dar părea că nu știe ce să facă cu mâinile. Le mișca întruna.

— Spuneți-mi Jack, Brennan, sau monstrul-Brennan. Nu sunt convins că mai am dreptul la numele cu care m-am născut.

— De ce? întrebă tânărul.

— Pentru că misiunea mea aici s-a încheiat. Ce crezi că am făcut vreme de două sute douăzeci de ani?

— Ai folosit gravitația artificială ca pe o formă de artă, zise Alice.

— Da, și asta. În principal, însă, am urmărit radicalii de litii cu energie înaltă din Săgetător. — Îi privi dinapoia măștii chipului său: Nu sunt criptic. Încerc să vă explic, ca să vă relaxați. Aici am avut de îndeplinit o misiune. În ultimele săptămâni, am descoperit ceea ce căutam. Acum voi pleca. Nu-mi închipuisem că vorîntârzia atât de mult.

— Cine?

— Cei din neamul Pak. Ia să vedem... probabil că v-ați documentat în detaliu despre incidentul Phssthpok, altfel n-ați fi ajuns până aici. V-ați întrebat ce vor fi făcut Protectorii fără copii de pe Pak după plecarea lui Phssthpok?

În mod evident, cei doi nu se întrebaseră.

— Eu am făcut-o. Phssthpok a pus bazele unei industrii spațiale pe Pak. El a aflat cum poate crește arborele-vieții pe planetele din brațele galactice. A construit o navă care a funcționat, cel puțin atât timp cât a putut fi detectată de ceilalți conștienți ai săi. Dar după aceea? Existau mulți Protectori fără copii, care-și căutau un țel în viață. Există o industrie spațială care putea construi nave, dar se limitase la una singură. Pe de altă parte, Phssthpok putea păți vreun accident. Sau, la jumătatea călătoriei, își putea pierde voința de a mai trăi.

Elroy înțelese.

— Au trimis încă o navă.

— Așa ar fi trebuit să facă, încuviință Brennan. Chiar dacă ar fi ajuns aici, Phssthpok putea folosi ajutoare pentru a scotoci un spațiu cu raza de treizeci de ani-lumină. Indiferent cine l-ar fi urmat pe Phssthpok, nu s-ar fi îndreptat direct spre Soare, deoarece până ajungea acolo, Phssthpok ar fi cercetat deja regiunea. Așadar, ajutoarele lui ar fi optat pentru zonele adiacente sectorului evident de căutare. M-am gândit că în felul acesta câștigam niște ani. Mă gândisem că vor trimite a doua navă aproape imediat. Mă temusem că nu voi fi pregătit.

— Și de ce au întârziat atâta?

— Nu știu, răspuse Brennan cu un ton vinovat. Poate că au avut cale mai mari... Poate că au avut Prășitori menținuți în anabioză, pentru eventualitatea că noi muriserăm cu toții acum două milioane și jumătate de ani.

— Spuneai c-ai urmărit..., începu Alice.

— Da. Într-o stea, hidrogenul nu arde chiar la fel ca într-un stato-reactor Bussard. Acolo există presiune și temperaturi gigantice, iar gazele se dilată în spațiu chiar în timpul procesului de fuziune. Statoreac-torul Bussard evacuează o mulțime de elemente specifice: hidrogen și heliu cu energie înaltă, radicali de litium, borați, chiar și hidrură de litium, care practic este un compus imposibil. În timpul decelerării, toate acestea ies într-un jet cu energie mare, foarte aproape de viteza luminii. Așa funcționa nava lui Phssthpok și nu mă așteptam ca vreun Pak din cei rămași acasă să modifice proiectul. Nu fiindcă cel anterior fusese încununat de succes, ci pentru că era soluția cea mai bună. Când ai o inteligență ca a lor, există un singur răspuns corect pentru un set prestabilit de condiții. Mă întreb dacă după plecarea lui Phssthpok nu s-a petrecut nimic și cu tehnologia lor? Oricum, am descoperit niște compuși chimici anormali în Săgetător. Cineva se apropie.

— Câte nave? îndrăzni Elroy să întrebe.

— Una, bineînțeles. N-am captat nici o imagine, dar trebuie s-o fi expediat de îndată ce au construit-o. La ce bun să mai fi așteptat? E posibil să fie încă o navă după ea, urmată de alta. Le voi căuta de aici, câtă vreme mai am "telescopul".

— Și apoi...?

— Apoi !e voi distruge.

— Pur și simplu?

— De ce oare capăt mereu reacția asta? exclamă amar Brennan. Fiți atenți: Dacă un Pak ar fi știut cum este rasa omenească, ar fi încercat să ne extermină. Ce-ar trebui să fac eu? Să-i trimit un mesaj, să-i solicit un pact? Informația respectivă i-ar fi suficientă.

— L-ai putea convinge că ești Phssthpok, zise Alice.

— De acord, aș putea reuși asta. Și apoi? El ar înceta să mai mănânce, bineînțeles. Dar mai întâi, ar dori să-mi dăruiască nava. Nu va crede niciodată că noi am dezvoltat deja tehnologia de fabricare a monopolilor artificiali, iar nava lui este de abia a doua de acest tip din Sistemul Solar. De aceea, s-ar putea să avem nevoie și de oxidul de taliu.

— Hm-m-m.

— Hm-m-m, o îngână Brennan. Crezi că-mi face plăcere ideea să ucid pe cineva care a străbătut treizeci și unu de ani-lumină pentru a ne salva de noi înșine? Am reflectat îndelung la asta. Nu există alternativă. Asta nu-nseamnă că trebuie să-mi luați spusele ca atare. — Brennan se sculă în picioare. — Mai reflectați. Între timp, ați putea explora Kobold. În *cele* din urmă, va fi al vostru, toate chestiile periculoase sunt înapoia ușilor. Distrăți-vă, înotați unde găsiți apă — dacă vreți, puteți juca și golf.

Nu mâncați însă nimic și nu deschideți nici o ușă. Roy, povestește-i legenda lui Barbă-Albastră.

După o clipă arătând spre o colină scundă, adăugă:

— Pe acolo, apoi prin grădină, și ajungeți în laboratorul meu. Vă aștept oricând doriți. Nu vă grăbiți.

Se îndepărtă, nu la pas, ci în fugă.

Cei doi se priviră.

— Crezi că vorbea serios? întrebă Alice.

— Mi-ar plăcea să fie așa. Gravitație artificială... Plus locul acesta, *Kobold*... Folosind generatorii de gravitație, l-am putea deplasa în Sistemul Solar, unde să fie un soi de Disneyland.

— Apropo... ce voia să spună cu Barbă-Albastră?

— Voia să spună: "Vorbesc cât se poate de serios — nu deschideți nici o ușă".

— Aha...

Putând merge în absolut orice direcție doreau, aleaseră să-l urmeze pe Brennan peste colină. Nu-I mai zăriră. Kobold avea orizontul de curbura mică al oricărui asteroid de dimensiuni reduse, cel puțin de pe suprafața exterioară a torului.

Găsiră însă grădina. Aici existau pomi și tufișuri fructifere, și răzoare cu legume în toate fazele de dezvoltare. Elroy scoase din pământ un morcov, și acesta îi declanșă o amintire: el și câțiva verișori, pe când aveau vreo zece ani, însoțind-o pe Bunica 'Stelle în micuța ei grădină de zarzavat de pe domeniu. Scosese morcovi din pământ și-i spălaseră la o cișmea.

Lăsă jos morcovul, fără să-l guste. Însoțit de Alice, trecu pe sub portocali, neatingându-i. Într-un tărâm de basm, poruncile căpcăunului rezident nu sunt chiar așa de ușor trecute cu vederea... mai cu seamă fiindcă Elroy nu era sigur că Brennan înțelegea puterea ispitei de a nu le asculta.

La apropierea lor, o veveriță sări într-un copac. Un iepure îi examinează dintr-un șir de sfecle.

— Îmi amintește de Mărginirea, zise Alice.

— Mie îmi amintește de California. Mai puțin felul în care se curbează orizontul. Mă-ntreb dacă nu cumva am mai fost prin locurile astea.

— Îți reamintești ceva? îl privi atent fata.

— Absolut nimic. Totul e straniu. Brennan n-a pomenit nimic de răpiri, așa-i?

— Nu. Poate a considerat că nu-i necesar s-o facă. Deoarece suntem *aici*, este clar că am dedus totul. Dacă el gândește exclusiv în logică pură, atunci n-ar fi făcut decât să reitereze niște lucruri — ca și cum le-am fi discutat deja.

Dincolo de grădină, puteau zări vârful turnului unui castel medieval, fără îndoială laboratorul lui Brennan. Îl privi, apoi plecă în altă direcție.

Terenul deveni mai sălbatic, acoperit de tufe californiene. Zăriră o vulpe, câțiva popândăi, ba chiar și un dihor. Locul abunda în faună; semăna perfect cu un parc terestru... mai puțin felul în care se *curba*.

Pe suprafața interioară a torului, rămaseră sub sfera acoperită de iarbă și privi în sus, spre nava lor. Arborele uriaș își întindea ramurile către ei.

— M-aș putea agăța de ele, zise Elroy, ca să ajung la navă.

— Mai bine, lasă-le! îl opri fata. Privește acolo.

Îi arătă cealaltă parte a curbei din gaura torului. Acolo se zărea o apă curgătoare și o cascadă ce cădea în *sus*, din secțiunea principală a lui Kobold spre sfera de iarbă.

— Mda, putem ajunge și așa... cu condiția să riscăm căderea aceea.

— Brennan trebuie să dețină o modalitate de transport.

— A zis: *Înotați în orice apă găsiți*.

— Eu nu știu să înot, făcu Alice. Va trebui să te descurci singur.

— Bine. Haide!

La început, apa păru rece ca gheața. Soarele se reflecta orbitor din ea... și Elroy căzu din nou pe gânduri. Deasupra capetelor lor, soarele era

fierbinte și strălucitor. Totuși, ei văzuseră un generator atomic de dimensiunile acelea.

— Ești sigur că vrei să faci chestia asta? îl întreabă Alice de pe mal.

— Bineînțeles. — Tânărul chicoti, deși tremura de frig. — Dacă dau de necazuri, cheamă-l pe Brennan. Ce vrei să-ți aduc din navă?

— Haine. (Era goală sub costumul spațial.) Îmi vine mereu să mă acopăr cu mâinile.

— Ca să te ferești de *Brennan*?

— Știu, știu că-i asexuat, totuși...

— Să iau vreo armă?

— N-are rost. — Fata șovăi. — Am căutat să mă gândesc la o modalitate prin care să putem verifica spusele lui Brennan. În navă nu există nici un instrument care ne-ar fi de folos. Deși... Încearcă să orientezi detectorul de furtuni solare spre Săgetător.

Elroy înotă către cascadă. Nu se auzeau zgomote de turbulențe. Căderea de apă nu putea fi atât de periculoasă pe cât... ar fi trebuit.

Ceva îi atinse glezna. Își trase brusc piciorul și privi în jos. Sub unde zvâcni un fulger argintiu. Fusesse un pește. Așa ceva nu i se mai întâmplase vreodată.

Ajunse la locul unde cascada cădea în sus. Se odihni, călcând apa, lăsând să fie atras în curent. Urmă un moment de dezorientare, apoi...

...se trezi într-un flux lin de apă. Alice îl privea îngrijorată. Se întinsese la orizontală pe marginea unui bolovan abrupt.

Curenții din jurul picioarelor îi readuseră atenția la cele ce se petreceau în cascadă. Plonjă în adânc și ieși în locul de unde plecase; plonjă din nou, dar acum se lăsă purtat de căderea de apă, spre locul unde aceasta se vărsa, într-un bazin de forma unui bob de fasole, pe sfera de iarbă. Nava se găsea la numai câțiva metri.

Ieși din apă, râzând și gâfâind. O cascadă ce plutea prin văzduh și avea două benzi de

circulație!

Detectorul de furtuni solare nu arăta nici o perturbație în Săgetător. Asta nu dovedea nimic. Nu știa câtă activitate era necesară pentru declanșarea instrumentului.

Luă haine pentru amândoi și le băgă în alt costum spațial, ca să nu se ude, apoi puse alături de ele și două rații, fiindcă i se făcuse foame. Nici măcar nu aruncă o privire spre arme.

Exista o bandă Mobius, lungă de vreo cincisprezece metri și lată de doi metri, construită dintr-un metal argintiu și suspendată aproape orizontal în aer, cu o parte a muchiei încastrată în sol. O studiară o vreme, apoi Alice o încercă.

Forța gravitațională acționa perpendicular pe suprafața benzii. Fata porni pe fața exterioară, parcurse cu atenție locul în care banda se răsucea, transformând reciproc "sus" în "jos", și se întoarse pe fața interioară. Sări jos și aplaudă fericită.

Exista și un teren miniatural de golf. Părea absurd de simplu, totuși Elroy luă o crosă dintr-un rastel și-l testă. Avu parte de mai multe surprize. Mingea descria curbe ciudate prin aer, uneori sărea mai sus decât înălțimea de la care căzuse și, o dată, reveni spre capul său cu aceeași forță cu care fusese lovită, tânărul insistă îndeajuns de mult ca să-și dea seama de câmpurile gravitaționale care se modificau de la un minut la altul, apoi renunță.

Găsiră un mic lac cu nuferi, împânzit de sculpturi din apă, forme grațioase ce se înălțau din unde. Cea mai detaliată dintre ele era un cap imens, care se afla în mijlocul lacului. În vreme ce-l priveau, își schimbă forma de la chipul dur și craniul bulbuc al monstrului Brennan la...

— Cred că ăsta trebuie să fie tot Brennan, comentă Alice.

... o față pătrată, cu ochii adânciți în orbite și părul tuns după moda centurană, având o expresie încruntată, de parcă personajul și-ar fi amintit ceva neplăcut. Buzele se înălțară într-un zâmbet neașteptat și chipul începu să se metamorfozeze.

Kobold se rotise. Când reveniră la castel, sectorul respectiv se cufunda în amurg.

Castelul care se înălța pe colină era o clădire din blocuri de piatră neagră, tăiate grosolan, cu ferestre ca niște fante verticale și o ușă din lemn ce părea construită pentru giganți.

— Castelul lui Frankenstein, spuse Elroy. Brennan nu și-a pierdut simțul umorului. Ar fi bine să ținem minte asta.

— Vrei să zici că povestea lui ar putea fi o cacealma?

Tânărul ridică din umeri. *Și dacă ar fi, ce-am putea noi face?*

Clanța nu vru să se miște până nu o apăsă cu ambele mâini și se văzură nevoiți să-și unească forțele pentru a deschide ușa.

Elroy simți că-l apucă amețeala.

Se aflau la marginea unui uriaș spațiu deschis în care se vedea un labirint de scări, paliere și alte scări. Prin ușile deschise, puteau întrezări grădini. Vreo douăzeci de personaje fără fețe urcau și coborau, stăteau pe paliere sau intrau în grădini...

... dar erau înclinate sub tot felul de unghiuri. Două treimi din paliere erau verticale. La fel și grădinile. Personajele stăteau liniștite pe palieretele verticale; două parcurgeau aceeași scară, unul în sus iar celălalt în jos...

De undeva, de sus, glasul lui Brennan bubui, iscând ecouri:

— Salut! Haideți aici. Îl recunoașteți?

Nici unul dintre ei nu răspunse.

— Este *Relativitatea* lui Esher* Singura reproducere de pe Kobold. Mă gândisem să fac și *Madona din portul Lligat*, dar n-am avut loc.

— Isuse! șopti Elroy apoi strigă: Nu te-ai gândit să recreezi *Madona din portul Lligat* chiar în portul Lligat?

— Ba bine că nu! sosi răspunsul voios. Dar aș fi îngrozit o mulțime de oameni. Nu voiam să fac chiar atâta tevatură. N-ar fi trebuit nici măcar să fac duplicatul Stonehenge-ului.

— Nu l-am găsit doar pe Vandervecken, șopti Alice, ci pe Finagle însuși!

Tânărul chicoti.

— Haideți o dată! strigă Brennan. Așa, n-o să mai trebuiască să răcnim unii ia alții. Nu vă faceți probleme în privința gravitației. Se autoreglează.

*Maurits Cornelis Esher (1898-1972), gravor olandez (n. trad.).

Când ajunseră în vârful turnului, erau epuizați. "*Relativitatea* lui Esher" se termina printr-o scară în spirală care urca mereu și mereu, pe lângă ambrazuri destinate arcașilor.

Odaia din vârf era întunecată și deschisă spre cer. Conform toanelor lui Brennan, tavanul și pereții ei laterali păreau năruți, ca și cum înfruntaseră tirul unor bolovani azvârliți de catapulte. Cu toate acestea, cerul nu era al Pământului. Pe el scânteiau sori diabolic de orbitori și amenințător de apropiați.

Brennan se întoarse cu spatele la pupitrul de comandă — un perete înalt de doi metri și lung de patru, acoperit de instrumente, luminițe, manete și cadrane. Sub lumina stelelor, părea un savant nebun din cărțile străvechi, pleșuv și desfigurat, căutând cunoașterea, indiferent de prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească el și lumea.

Alice continua să examineze bolta cerească modificată. Elroy, însă, făcu o plecăciune adâncă și rosti:

— Meriin, regele dorește să te vadă.

— Spune-i boșorogului, se răsti Brennan, că nu-i mai pot face aur, până ce nu sosesc corăbiile cu

plumb din Northumberland! Între timp, ce părere aveți despre telescopul meu?

— Întregul *cer*? șopti fata.

— Întinde-te pe jos, Alice, altfel te va dura ceafa în poziția asta. Este o lentilă gravitațională.

— Le văzu nedumerirea și urmă: Știți că un câmp gravitațional curbează lumina, nu? Perfect! Eu pot crea un câmp care să adune razele de lumină într-un focar. El este lenticular, asemănător ca formă unei hematii. În felul ăsta, capăt razele de soare. Este chiar Soarele, văzut printr-o lentilă gravitațională, cu un component de difracție care să-mi obțină albastrul cerului. Un beneficiu secundar este faptul că lumina difuzează de cealaltă parte a lentilei, și de aceea Kobold nu poate fi zărit decât din imediata apropiere.

— Este un efect remarcabil, comentă Elroy, privind sorii arzători.

— Acolo este Săgetătorul -în direcția centrului galactic. Încă n-am găsit blestemata aceea de navă, dar luminile sunt frumoșele, nu?

Brennan atinse o comandă și cerul lunecă sub ochii lor, de parcă s-ar fi găsit într-un vehicul cu viteză superluminică, deplasându-se printr-un roi globular.

— Ce vei face când o vei găsi? întrebă tânărul.

— V-am spus deja. Mental, am examinat acțiunea de cel puțin o sută de ori. Este ca și cum aș fi trăit deja totul, în toate modalitățile posibile. Nava mea este copia celei folosite de Phssthpok, la care am adăugat unele îmbunătățiri. Pot ajunge la o accelerație de 3 g, folosind doar statoreactorul, iar în cală dețin arme perfecționate în două sute de ani.

— Eu continuu să cred...

— Știu. Pe de o parte, datorită mie, n-ați mai avut nici un război de atâta vreme. În felul ăsta, ați devenit mai puțin agresivi, ceea ce vă face mult mai plăcuți — să fiți binecuvântați! Acum, însă, este o situație de război.

— Oare?

— Ce știi tu despre cei din neamul Pak?

Elroy tăcu.

— Se apropie o navă Pak. Dacă pilotul ei află adevărul despre noi, va încerca să ne extermină. Este posibil să reușească. Vorbesc serios, fir-ar a naibii! Sunt singurul om care a dat ochi cu un Pak viu. Sunt singurul om care ar putea înțelege vreun individ din această specie!

Elroy se încruntă. Câtă aroganță!

— Atunci, unde se află el, Atotcunoscătorule Brennan?

Poate că un altul ar fi ezitat, stingherit. Nu însă și Brennan.

— Deocamdată, nu știu.

— Unde ar trebui să fie?

— Pe drum spre Alpha Centauri, conform intensității semnalului.

Fostul centuran manevră alte comenzi, și cerul goni deasupra lor în dâre luminoase. Tânărul clipi, luptându-se cu senzația de amețeală. Stelele se opriră brusc.

— Acolo! în mijloc.

— De acolo apar compuşii chimici ciudați?

— Mai mult sau mai puțin. Sursa nu-i punctiformă.

— De ce tocmai Alpha Centauri?

— Pentru că Phssthpok ar fi mers în direcția diametral opusă. Majoritatea stelelor galbene pitice din apropiere se găsesc de aceeași parte a Soarelui. Cele din Alpha Centauri reprezintă o excepție.

— Deci acest al doilea Pak ar examina sistemul Alpha Centauri și dacă nu va descoperi Wunderiand, s-ar îndepărta de Soare.

— Asta a fost ipoteza mea cea mai probabilă. Totuși, direcția jetului posterior dovedește că vine direct înapoi. Așadar, trebuie să presupun că el mi-a urmărit mișcările, vrând să vadă dacă Phssthpok pleacă de aici. Eu am expediat nava lui Phssthpok spre Wunderiand, dar se pare că nu s-a

lăsat păcălit. Așadar, dacă Phssthpok n-a plecat de aici, este posibil să fi găsit ceea ce căuta. Prin urmare, al doilea Pak vine aici.

— Și unde ar trebui să se găsească acum?

Cerul țâșni din nou înainte. Stele orbitoare și stele minuscule, nori întunecați de gaze și praf, o panoramă a Universului se derulă înaintea ochilor lor și se opri pe neașteptate.

— Acolo.

— Nu-l văd.

— Nici eu.

— Deci, nu l-ai găsit. Tot mai susții că înțelegi rasa Pak?

— Exact. (Brennan nu șovăise. De când îl văzuse Elroy, nu ezitase decât o singură dată.) Dacă ei procedează într-un mod neașteptat, aceasta se datorează numai unei modificări a ambientului lor.

— N-ar putea fi mai multe nave? întrebă Alice.

— Nu. De ce s-ar deranja să trimită o flotă încoace?

— Nu știu. O flotă s-ar găsi însă mai departe decât ai putea aprecia pe baza densității compușilor chimici anormali. Ar fi și mai dificil de detectat.

Fata stătea pe podea, cu picioarele încrucișate și capul lăsat pe spate, ca să vadă mai bine stelele. Brennan nu părea c-o ascultă -manipula comenzile telescopului — , iar ea continuă:

— Jeturile posterioare ar fi mai neclare. Iar dacă s-ar afla mai departe, s-ar mișca și mai rapid, nu? Ai obține particule cu viteze mai mari.

— Nu și în cazul în care transportă mai multă încărcătură, explică Brennan. Masa suplimentară i-ar încetini. (Cerul se năpusti spre ei și se încetoșa.) Dar este al naibii de improbabil! Există o singură ipoteză adecvată. Te rog să fii atentă, reglarea corectă a câmpurilor este o treabă foarte migăloasă. (Bolta înstelată se limpezi pe jumătate, apoi redeveni cețoasă.) Oricum ar fi trebuit să fac

chestia asta. După aceea, putem înceta să ne mai facem griji.

Pâcla cerului se condensă în puncte albe, precis conturate. În câmpul vizual nu mai exista acum nici o stea gigant. Se distingeau în schimb aproximativ două sute de puncte albastre mici, toate de aceeași mărime, dispuse în ceea ce Elroy își dădu seama că era o rețea hexagonală.

— Pur și simplu, nu-mi venea să cred, mormăi Brennan. Coincidența era prea mare!

— Alice a avut dreptate! strigă Elroy, simțind un fior de groază și începutul panicii. Este o flotă întreagă!

O flotă Pak se apropia de Sistemul Solar... iar Brennan, Protectorul Omului, nu anticipase acest lucru.

El se încrezuse în Brennan.

— Trebuie să fie și mai mulți, zise Brennan. Mai departe, spre centrul galaxiei. Prea departe ca să poată fi distinși de instrumentele mele. Un al doilea val. Poate chiar un al treilea.

— Astea nu sunt suficiente?

— Nu. Nu pricepi? S-a întâmplat ceva cu nucleul galactic. Este singurul motiv pentru care atâtea nave ar fi ajuns până aici. Asta implică evacuarea planetei Pak. Nu cred că există suficiente nave ca s-o facă, nici chiar dacă ținem seama de războaiele care s-au purtat, fiecare Protector încercând să-și imbarce descendenții pe primele nave.

Luminițe albastre pe fundalul unui cer cu stele orbitoare.

— Ce să se fi întâmplat? întrebă Alice, masându-și ceafa.

— Orice... Găuri negre rătăcind printre stelele nucleului galactic, sporindu-și treptat masa, poate ajungând prea aproape de planeta lor... Sau poate un tip de viață interstelară... Sau explozia nucleului galactic într-un lanț de supernove... În alte galaxii s-au întâmplat asemenea evenimente. Mă intrigă

însă faptul că a trebuit să se întâmple tocmai acum!

— Nu poți găsi altă explicație?

— Nici una validă. De fapt, nu este o coincidență atât de mare pe cât pare, vorbi obosit Brennan. Pentru a-și plănuî cursul pe o distanță cât mai lungă cu putință, Phssthpok a realizat cel mai bun sistem astronomic din milenii de existență. După plecarea lui, probabil că cei rămași acasă au privit în jur și au descoperit... ceva. Supernove într-un roi dens de stele mai vechi... Stele ce dispăreau... Locuri în care lumina era deformată... Rămâne totuși o coincidență tip Finagle. Pur și simplu, n-o acceptam.

— Poate că nu voiai s-o accepți, observă fata.

— Ești în stare să crezi așa ceva?

— De ce să vină înapoi? De ce să vină spre noi?

— Pentru că este singura planetă locuibilă cunoscută în exteriorul nucleului galactic? În plus, am avea timp să găsim și altele.

— Mda.

Brennan se întoarce spre ei.

— Nu vă este foame? Mie îmi este.

În adâncurile amețitorului labirint al "*Relativității* lui Esher" se afla o bucătărioară. Văzută dintr-un anumit unghi, părea un palier obișnuit, dar din altul era un perete care adăpostea dulapuri cu ustensile pentru gătit, o chiuvetă, două cuptoare cu microunde și o platformă mobilă cu arzătoare electrice. Materiile prime fuseseră îngrămadite lângă perete: dovlecei, un pepene, doi iepuri, morcovi, țelină și nenumărate mirodenii.

— Ia să vedem cât de rapid putem produce ceva, zise Brennan și se transformă într-o ceață de mișcări iuți.

Elroy și Alice se retraseră din fața brațelor lui, care parcă se înmulțiseră. Unul ținea un cuțit și se deplasa în fulgere argintii, astfel că morcovii deveniră feliuțe ce se rostogoleau, iar iepurii părură că se descompun de la sine.

Tânărul se simțea dezorientat, rupt de realitate. Luminițele albastre de deasupra odăii din turn nu-i trezeau în minte nici o asociere cu o flotă de superființe decise să extermină omenirea. Scena casnică la care asista acum nu-l ajuta cu nimic. În vreme ce un alien îi prepara cina, mânuind un cuțit, Elroy Truesdale privea prin ușa înaltă a castelului spre peisajul înclinat într-o parte.

— Mâncarea provine de afară, nu-i așa? întrebă Alice. Atunci, de ce ne-ai interzis să ne atingem de fructe și de celelalte?

— Ei bine, există posibilitatea ca virusul arborelui-vieții să le fi infestat. Prin gătit, virusul este distrus, deși șansele lui de supraviețuire sunt mult reduse dacă nu îmbogățesc solul cu oxid de taliiu. (Brennan nu se întrerupse din activitate și nici nu-și desprinsese ochii de la munca lui.) Când am rupt-o cu Pământul, m-am găsit confruntat cu o Dilemă Finagle. Aveam alimente, însă îmi trebuia virusul din rădăcinile arborelui-vieții. Am încercat să-l dezvolt în alte produse: mere, rodii...

Își înalță privirea, ca să vadă dacă cei doi pricepuseră aluzia, apoi urmă:

— Am obținut o varietate care se putea dezvolta în igname, și atunci am știut că voi putea supraviețui aici.

Brennan aranjase iepurii și legumele ca într-un decor pentru pictarea unei naturi moarte. Introduse recipientul în cuptor.

— Bucătăria mea are tot felul de produse liofilizate. Din fericire, obișnuiam să mănânc bine. Ulterior, am obținut semințe de pe Pământ. N-am fost niciodată cu adevărat în pericol, oricând mă puteam întoarce acasă. Nu-mi plăcea însă ceea ce s-ar fi întâmplat cu civilizația, dacă aș fi făcut-o.

— Se răsuși și-i anunță: Este gata în cincisprezece minute.

— Nu te-ai simțit singur? întrebă fata.

— Ba da.

Brennan ridică o masă din podea. Nu era un obiect din plastic cu memorie, care să apară singur, ci o placă groasă de lemn, îndeajuns de masivă ca să-i solicite mușchii. O privire aruncată Alikei îi spuse că aceasta aștepta mai mult decât un răspuns simplu.

— Uite ce-i, aș fi fost singur oriunde. Tu știi asta.

— Nu, n-o știu. Noi te-am fi primit cu brațele deschise.

— Roy, schimbă brusc vorba Brennan, tu ai mai fost aici înainte. Ți-ai dat seama.

Tânărul încuviință din cap.

— Știi cum ți-am anulat amintirile respective?

— Nu știu și nimeni n-o știe.

Elroy se încordase, pregătindu-se să asculte.

— Cel mai simplu lucru din lumel Imediat după ce te-am amețit cu o armă paralizantă, am efectuat o înregistrare a creierului tău. Amintirile complete. Înainte de a te lăsa în Steiuri, ți-am șters mintea și am introdus înregistrarea făcută anterior. Bineînțeles, procesul este mult mai complex decât l-am prezentat eu — implică memoria ARN-ului și niște câmpuri electrice foarte complicate — , dar n-am fost nevoit să selectez amintirile pe care doream să le îndepărtez.

— Brennan, șopti Elroy, asta-i ceva oribili

— De ce? Pentru că, pentru o vreme, n-ai fost decât o creatură lipsită de rațiune? Nu intenționez să te abandonez în starea aceea. Am procedat așa de peste douăzeci de ori și n-am înregistrat nici un accident.

— Nu înțelegi, spuse tânărul. A fost un *eu* care a petrecut patru luni cu tine. El nu mai există, l-ai ucis.

— Începi să înțelegi.

Elroy îl privi drept în ochi.

— Ai avut dreptate. Tu ești diferit. Ai fi fost singur oriunde.

Brennan așeză masa. Trase scaune pentru musafirii săi, deplasându-se cu acea încetineală grațioasă specifică unui chelner perfect. Îi servi, oprind pentru sine jumătate din mâncare, apoi se așeză și înfulecă cu eficiența unui lup. Se comportă conform manierelor elegante, dar termină cu mult înaintea lor. Sub stern i se zărea acum o proeminență vizibilă.

— Situațiile neprevăzute îmi provoacă foame, spuse el. Vă rog să mă scuzați. Nu-i políticos, dar am de dus un război.

Plecă, alergând ca un sprinter.

În următoarele zile, Elroy și Alice se simțiră ca musafirii nedoriți ai unei gazde perfecte. Nu-I văzură prea mult pe Brennan. Când îl întrezăreau undeva pe Kobold, era în continuă alergare. Se oprea să-i întrebe cum se distrau, le pomenea despre ceva care poate că scăpaseră din vedere, apoi dispărea... În fuga mare.

Sau îl găseau în laborator, efectuând reglaje tot mai delicate ale "telescopului" său. Acum, pe fundalul de pitice roșii și nori de praf interstelar se zărea o singură navă: o flacără albastră de fuziune, în jurul căreia scânteia lumina deplasată spre galben a heliului.

Vorbea cu ei, dar fără să-și întrerupă munca.

— Este configurația Phssthpok, ti anunță cu satisfacție evidentă. N-au modificat un lucru bun. Vedeți punctul negru din mijlocul flăcării? În timpul decelerării, cala ocupă prima poziție. Este un modul mai mare decât cel pe care l-a avut Phssthpok, iar navele se deplasează mai încet decât a făcut-o el la distanța respectivă. Nu s-au apropiat *atât* de mult de viteza luminii. Vor ajunge aici abia

peste o sută șaptezeci și doi sau o sută șaptezeci și trei de ani.

— Este bine.

— Așa ar trebui să fie. Întâi cala, în care se află Prăsitorii în anabioză. Nu vi se pare o configurație vulnerabilă?

— Nu atunci când ei sunt două sute treizeci, iar tu unul singur.

— Nu sunt nebun, Roy. Nu-i voi ataca singur, ci voi cere ajutor.

— De la cine?

— De la Wunderland. Este colonia cea mai apropiată.

— Cum? Nu! Pământul este mai aproape.

— Ai înnebunit? Nici măcar nu intenționez să *avertizez* Pământul. Pământul și Centura conțin optzeci la sută din omenire, incluzând toți descendenții mei. Șansa lor cea mai mare este să nu se implice în conflict. Dacă o alta planetă duce lupta și pierde, este posibil ca amicii noștri să rateze Pământul pentru o vreme.

— Așadar, folosești Wunderland ca pe o momeală? O să le spui amănuntul ăsta?

— Nu fi prostuț!

Se plimbau pe Kobold și încercau să-l evite pe Brennan. Acesta apărea pe neașteptate lângă ei, dinapoia unei stânci, sau ieșind în goană dintre arbori, întotdeauna grăbit, întotdeauna menținându-se pe picior de război; nu le spusese niciodată cum anume. Purta permanent aceeași vestă. Nu era pudic, nu-i trebuia protecție în fața elementelor naturii, dar avea nevoie de buzunare. Din câte bănuia Elroy, vesta conținea și materiale de protecție; într-unui dintre buzunarele mai mari putea încăpea un costum spațial pliat.

O dată, se întâlnește cu ei lângă una dintre colibele emisferice. Îi conduse într-o ecluză și le arată ceva

dincolo de peretele interior din sticlă.

Într-o imensă cavitate cu pereți de stâncă plutea o sferă argintie cu diametrul de trei metri, lustruită ca o oglindă.

— Pentru a fi menținută acolo, e necesar un câmp gravitațional al dracu' de mare, zise Brennan. Este alcătuită în principal din neutroniu.

Elroy fluieră încetișor, iar Alice întreabă:

— Nu-i instabilă? Este prea mică.

— Sigur că ar fi instabilă, dacă nu s-ar afla într-un câmp de stază. Am realizat-o sub presiune, apoi am declanșat câmpul de stază înainte ca să-mi poată exploda în față. M-ați crede dacă v-aș spune că accelerația gravitațională la suprafața ei este de 8 milioane g?

— Eu te-aș crede.

Neutroniul era, practic, cea mai densă stare a materiei: neutroni aglomerați unul lângă altul în condiții de presiune ce le depășeau pe cele din miezurile majorității stelelor. Doar o hipermasă i-ar fi depășit densitatea, însă o hipermasă nu era alcătuită din materie, fiind o sursă gravitațională punctiformă.

— M-am gândit s-o las aici ca momeală, în cazul că o navă Pak ar trece pe lângă mine. Acum, sunt prea multe. Nu le pot lăsa să descopere pe Kobold. M-aș trăda imediat.

— Vrei să distrugi Kobold?

— Sunt silit s-o fac.

Uneori, își găteau singuri, evitând cartofii și ignamele, așa cum îi instruisese Brennan. Alteori, acesta prepara mâncarea. În ciuda vitezei lui amețitoare, nu era niciodată grăbit — și totuși, după ce terminau de mâncat, nu stătea niciodată să mai discute cu ei. Câștiga în greutate, dar în același timp părea alcătuit numai din mușchi, iar uriașele lui articulații noduroase continuau să-i dea aspectul unui schelet.

În mod invariabil, era politicoș și nu li se adresa niciodată cu superioritate.

— Ne tratează ca pe niște pisoii abia fătați, se plânse Alice. Este ocupat, însă are grijă să ne dea de mâncare și uneori să oprește ca să ne scarpine după urechi.

— Nu-i vina lui. Nu-I putem ajuta cu nimic. Îmi pare rău că nu avem cum...

— Și mie.

Fata stătea întinsă pe iarbă, sub razele calde de soare, care căpătaseră o culoare stranie. Brennan îndepărtase componenta de difracție din lentila gravitațională ce apropia Soarele, pentru ca lumina să nu interfereze cu vizibilitatea. Acum, cerul era negru. Soarele era mai mare și mai palid; nu putea răni văzul oamenilor.

Pentru a-i fi mai ușor să regleze multiplele câmpuri gravitaționale, Brennan oprise rotația lui Kobold și vântul sufla în permanență. Șuiera prin noaptea veșnică din jurul laboratorului lui Brennan; răcorea'arșița amiezilor de pe această emisferă a globului acoperit de iarbă. Plantele încă nu începuseră să se ofilească, dar aveau s-o facă.

— O sută șaptezeci de ani, rosti fata. Nici măcar nu vom ști cum s-a încheiat totul.

— Am putea trăi până atunci.

— Probabil că da.

— Cred că Brennan are mai mulți viruși de arborele-vieții decât îi trebuie.

Alice se înfiora și tânărul râse.

— În curând, va trebui să plecăm, spuse ea ridicându-se în capul oaselor.

— Fii atentă!

În cascadă se zărea un cap, urmat imediat de un braț care-i salută, agitându-se frenetic. Aproape imediat, Brennan înotă spre ei, cu brațele rotindu-se aidoma unor elice.

— Trebuie să vâslesc ca nebunul, comentă el, pentru că sunt mai greu decât apa. Cum vă descurcați?

— Bine. Cum merge cu războiul?

— Tolerabil. — Brennan ridică mâna, arătându-le o pungă de plastic etanșă în care se zăreau câteva bobine de date. — Astea sunt hărți stelare. Mă pregătesc de plecare. Dacă aș putea concepe o armă nouă și extrem de puternică, aș mai rămâne un an, ca s-o construiesc. Așa, însă, a mai rămas o verificare finală.

— Avem noi arme, în nava noastră, spuse Elroy. Poți să le iei.

— Imediat și cu multe mulțumiri. Ce aveți?

— Lasere manuale și puști.

— Mda, cel puțin n-au o masă prea mare. Mulțumesc!

Și Brennan dădu să se întoarcă spre lac.

— Hei!

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai nevoie de ajutor? întrebă tânărul simțindu-se stânjenit.

Brennan îl privi îndelung.

— Ba da, vorbi în cele din urmă. Nu uita — tu ai cerut asta.

— Exact, încuviință ferm Elroy.

De acum, senzația *În ce m-am mai băgat?* devenise familiară.

— Aș dori să mă însoțești.

Tânărul încremeni.

— Brennan, interveni Alice, dacă ai nevoie de ajutor, mă ofer și eu voluntară.

— Îmi pare rău. Pe tine nu te pot folosi.

— Nu știu dacă am amintit, se încruntă fata, dar sunt polițistă instruită pentru luptă. Am urmat cursuri de armament, de vehicule spațiale și de urmărire.

— În plus, ești gravidă.

El însuși infinit de adaptabil, Brennan avea obiceiul de a lansa bombe în conversație, aparent fără să-și dea seama. Alice își pierdu pentru o clipă râsuflarea.

— Cum sunt?

— Trebuia să fi manifestat mai mult tact? Scumpa mea, te poți aștepta la un eveniment binecuvântat...

— De unde știi?

— Hormonii s-au modificat în mod evident. Ce naiba, nu poate fi chiar o surpriză pentru tine! Probabil că deja ți-a întârziat...

— ... ultimul ciclu, îi încheie ea fraza. Știu! Mă gândisem să am un copil, dar asta înainte de afacerea Vandervecken, iar după aceea... ei bine, Elroy, n-ai mai fost decât tu. Crezusem că toți planetarii...

— Nu, eu am aprobarea pentru un copil. Cum crezi că se înmulțesc planetarii? Ți-aș fi spus, dar niciodată...

— Nu mai fi atât de tulburat. — Fata se sculă și-l cuprinse în brațe. -Eu sunt mândră. Minte ta cea înceată poate pricepe asta?

— Și eu sunt mândru.

Elroy zâmbi, deși puțin forțat. Bineînțeles că dorea să fie tată. Și totuși...

— Acum, ce vom face?

Alice păru neliniștită, însă nu răspunse.

Situația scăpa rapid de sub control. Brennan aruncase prea multe bombe deodată. Elroy strânse puternic din pleoape, ca și cum asta l-ar fi putut ajuta cu ceva. Când redeschise ochii, ceilalți doi îl priveau fix.

Alice era însărcinată.

Luminițe albăstrui.

— O... o... o să plec, le spuse. Nu fug de tine, iubito, adăugă el repede și o strânse cu putere de umeri. Vom aduce un copil pe lume. Aceeași lume care, printr-o stranie coincidență, este acum ținta a d-d-doiia sute treizeci de...

— Am localizat și al doilea val, îl anunță Brennan.

— La dracul Numai asta nu doream să aud!

Alice Ti acoperi gura cu palma ei.

— Te înțeleg, credinciosul meu echipaj. Cred că ai dreptate.

Iar în văzduh se simți mirosul de ars al punților de retragere.

Stăteau sub ramurile singurului arbore uriaș și priveau. Brennan era concentrat asupra unui instrument pe care-l scosese dintr-un buzunar al vestei.

Naveta-solo veche de două sute de ani semăna cu o insectă micuță cu un ac lung în coadă; plasele de încărcătură erau desfăcute aidoma unor aripi diafane, iar vârful acului scânteia de lumină actinică. Dinspre ea răzbătea un țuit ascuțit. Brennan petrecuse o zi întreagă învățând-o pe Alice cum să folosească nava, cum s-o întrețină și cum s-o repare. Elroy n-ar fi crezut că o zi putea fi îndeajuns, dar dacă Brennan fusese mulțumit... Iar Alice se descurcase bine. Decolase perfect vertical, după care virase lin spre Soare.

Tânărul simțise un imbold copleșitor, senzația că dacă nu făcea ceva imediat, în clipa aceea, avea să regrete toată viața. Imboldul trecuse însă de mult. Rămăsese nemișcat, mulțumindu-se să privească.

Soarele părea straniu acum. Brennan meșterise la lentilele gravitaționale, modificându-le într-un sistem de lansare pentru navetă. În timp ce tânărul se uita, soarele se deplasă puțin spre stânga, pălind, pentru a se suprapune cu naveta.

Alice dispăruse.

— N-o să aibă probleme, spuse Brennan. Ar trebui să facă o afacere frumoasă cu naveta aia. Nu-i doar o antichitate, ci are și o semnificație istorică, iar eu am făcut câteva modificări interesante în...

— Sigur că da, îl întrerupse Elroy.

Iarba se veștejea și frunzele copacilor se îngălbeniseră. Brennan golise iazul; se zărea fundul puțin adânc, acoperit de mâl. Kobold își pierduse deja farmecul.

— Haide! îl bătu pe umăr Brennan.

Coborî în albia fostului iaz. Elroy îl urmă, strâmbând din nas. Noroiul rece îi plescăia între degetele de la picioare.

Brennan se opri, vâri brațul adânc în mâl și trase în sus. O ușă metalică se ridică cu un zgomot de aspirație. Ușa unei ecluze.

Acum totul se derula foarte rapid. Ecluza conducea într-o cabină de control micuță, cu două fotolii-cușetă și un ecran circular de trei sute șaiszeci de grade, dispus deasupra unui pupitru de comandă asemănător celui din navele obișnuite.

— Dacă vrei, poți să-ți pui centurile, zise Brennan. Dacă dăm greș acum, oricum suntem morți.

— N-ar trebui să cunosc ceva...

— Nu. După ce pornim, poți inspecta vehiculul cât ai chef. Ce naiba, vei avea un an la dispoziție!

— De ce ești atât de grăbit?

Brennan îl privi cu coada ochiului.

— Fruntea sus, Roy! Eu am stat aici mai mulți ani decât a trăit Bunica 'Stelle.

Apoi, activă ecranul.

Pluteau în interiorul găurii din covrigul lui Kobold. Brennan apăsă un buton și satelitul se deplasă brusc.

— Am decis să plecăm în forță, zise el. O să avem viteza de desprindere multiplicată cu radical din doi.

— Bine.

Kobold încetini, se opri, apoi se apropie aidoma pumnului unui zeu al războiului. Fără să vrea,

Elroy scoase un scâncet. Trecuseră prin gaură într-o clipită și în fața lor se întindea spațiul negru.

Tânărul se întoarse pentru a privi înapoi, însă Kobold dispăruse deja. Soarele era o steluță printre multe altele.

— Să mărim nițel imaginea, vorbi Brennan.

Soarele deveni mult mai mare — imaginea se extinse peste o secțiune dreptunghiulară a ecranului — și Kobold se zări, micșorându-se grăbit. Amplificarea vizuală crescuse din nou și Kobold acoperi ecranul.

Brennan apăsă un buton roșu.

Suprafața lui Kobold începu să se boțească, de parcă o mână invizibilă l-ar fi strâns în pumn. Stânca vibră și străluci galben, fierbinte. Elroy simți tulburare în suflet — avea impresia că cineva bombarda Disneyland-ul.

— Ce ai făcut? întrebă el.

— Am decuplat generatorii gravitaționali. Nu-I puteam lăsa aici, ca să fie descoperit de navele Pak. Cu cât durează mai mult până ce acești indivizi găsesc obiecte artificiale în jurul Soarelui, cu atât este mai bine pentru noi. (Kobold devenise în totalitate galben-portocaliu, se topea și se micșora.) Peste câteva minute, se va lichefia peste sfera de neutro-niu. După răcire, va fi practic imposibil de detectat.

Kobold era un punct orbitor de alb.

— Si acum?

— De acum, nu se va întâmpla nimic vreme de un an, două luni și șase zile. Vrei să cercetezi nava?

— Nu se va întâmpla nimic?

— Vreau să spun că pe durata respectivă nu vom mai accelera. Privește!

Degetele lui Brennan dansară peste comenzi. Ecranul îl ascultă supus, afișând o hartă tridimensională a Soarelui și a vecinătății sale pe o rază de douăzeci și cinci de ani-lumină.

— Noi ne găsim aici, lângă Soare. Destinația noastră este *aceasta*. Punctul se găsește între Alpha Centauri și steaua Van Maanen. Când vom porni statoreactorul, ne vom îndrepta direct spre flota Pak. Dacă nu cunosc viteza jetului nostru de ejecție, ei nu ne vor putea determina viteza și nu vor ști care Ti este componentul transversal. Vor bănuși atunci că eu vin dinspre steaua Van Maanen și că mă îndrept spre Alpha Centauri. Nu vreau să-i aduc spre Soare.

— Mi se pare corect, recunosc tânărul.

— Să-i dăm drumul, zise Brennan. Mai târziu, vom putea discuta și detalii. Vreau ca tu să fii capabil să pilotezi nava asta, dacă eu voi păți ceva.

Brennan o numea *Olandezul Zburător*. Deși în interiorul ei existau alte vehicule zburătoare, cu greu putea fi considerată navă.

— Dacă vrei să fii foarte pedant, rosti încântat Brennan, aș putea pretinde că navigăm. În spațiu, există fluxuri gravitaționale aidoma mareelor, dar și vânturi fotonice sau bancuri de praf în care ne putem împotmoli.

— Cu toate astea, la pornire tu ai pilotat-o.

— Așa-i — și totuși, dacă ar fi nevoie aș putea fabrica o velă solară. Nu vreau, însă, fiindcă am deveni mult mai vizibili.

Olandezul Zburător era o matrice de stâncă, în cea mai mare parte goală în interior. Trei uriașe cavități conțineau componentele unui statoreactor Bussard de tip Pak. Brennan îl denumise *Protectorul*. O altă cavitate găzduia nava lui Elroy Truesdale. Altele constituiau încăperile de locuit.

Există și o seră hidroponică.

— Asta-i teritoriu interzis, îi atrăsese atenția Brennan. Arborele-vieții. Să nu intri niciodată acolo.

Mai exista, de asemenea, o sală de sport. Brennan petrecu o vreme acolo, arătându-i tânărului cum să regleze mașinăriile pentru mușchii de Prăsit. Gravitația era aproape nulă în *Olandezul Zburător*. Amândoi trebuiau să exerseze.

Exista un atelier mecanic.

Exista un telescop: mare, totuși clasic.

— De acum înainte, nu vreau să mai utilizez generatoarele gravitaționale. Vreau să părem un bolovan spațial. Mai târziu, vom arăta ca o navă Pak.

Elroy avea impresia că așa ceva nu era necesar.

— De-abia peste jumătate din cei o sută șaptezeci și trei de ani, Pak vor găsi vreo urmă a ceea ce facem noi acum.

— Poate...

Apoi exista *Protectorul*.

Primele săptămâni ale călătoriei fură dedicate aproape exclusiv instruirii lui Elroy, în vederea pilotării statoreactorului. Tânărul învață diferențele dintre nava lui Phssthpok și cea a lui Brennan.

— Nu știi câtă vreme vom dori să păstrăm camuflajul, îi spuse Brennan. Poate pe vecie. Poate numai pentru încă o oră. Depinde.

De aceea, Brennan transformă cabina de comandă într-un centru de instruire și antrenament, cuplând senzori la sistemele de comandă și monitorizând informațiile provenite din exterior. Elroy învață să mențină o accelerație constantă de 0,92 g. Învață să modifice câmpurile, pentru a încețoșa într-o anumită măsură amprenta jetului. Propulsia lui Phssthpok nu fusese atât de fin reglată precum cea a lui Brennan, datorită călătoriei sale de aproape treizeci și unu de mii de ani-lumină.

Cabina de control a statoreactorului era mult mai mare decât se așteptase Elroy.

— Phssthpok nu avea la fel de mult spațiu, nu-i așa?

— Nu. El trebuia să transporte alimente, aer și aparatură de reciclare pentru aproape o mie de ani. Eu nu sunt nevoit să fac același lucru. Desigur, și noi vom fi cam înghesuiți... dar vom beneficia și de divertisment. Phssthpok fie că nu deținea tehnologia noastră în domeniul calculatoarelor, fie că n-a utilizat-o.

— Mă întreb de ce oare?

— Unui Pak i s-ar părea inutil ca o mașinărie să gândească pentru el. El gândește deja prea bine... și asta-i place prea mult.

Interiorul calei în formă de picătură nu aducea câtuși de puțin cu cel al navei aliene care pătrunsesse în Sistemul Solar cu două secole în urmă. Acolo se găsea moartea. Se puteau declanșa jeturi poziționale violente, care să fie întrebuințate drept arme. Pe axa cea mare a calei era montat un laser cu raze-X. Paralel cu el, un tub gros genera un câmp magnetic direcționat.

— Ar trebui să afecteze câmpurile unui statoreactor Bussard bazat pe monopoli. Evident, este foarte posibil ca pilotul să nu pățească nimic, dacă nu l-ai sincronizat perfect.

După ce învățase cum să-l utilizeze — și asta durase destul de mult, fiindcă Elroy știuse prea puține despre teoria câmpului — , Brennan începuse instruirea asupra momentului.

În clipa aceea, Elroy se răzvrătise.

Ultimele două luni nu fuseseră deosebit de plăcute. Tânărul revenise la școală, ca unic elev al unui profesor cu normă permanentă care nu putea fi ocolit sau trișat. Nu-i plăcea să redevină copil. Ducea dorul spațiilor deschise de pe Pământ. Îi ducea dorul Alicei. La naiba, ducea dorul *femeilor*. Iar situația aceasta avea să continue vreme de cinci ani!

Cinci ani, urmând ca restul vieții să-l petreacă pe Wonderland. Nu cunoștea multe despre Wonderland, doar că avea o populație mică și risipită, iar tehnologia se depășea puțin stadiul

rudimentar. Un paradis idilic, un loc superb pentru a-ți trăi viața... până la apariția lui Brennan. După aceea, Wunderland avea să fie pe picior de război.

— Flota Pak se găsește la o sută șaptezeci și trei de ani depărtare, accentuă pământeanul, iar noi vom ajunge la Wunderland peste cinci ani. Ce te face să crezi că vei avea nevoie de un artiierist? Și, de fapt, ce caut eu aici?

Brennan se prinse de marginea ajutorajului unei torpile cu fuziune.

— Ai putea spune că am învățat ce înseamnă să nu fiu încrezut. Mă gândisem de multă vreme să caut o flotă Pak în spațiu, dar n-am făcut-o. Probabilitatea era pur și simplu prea redusă. Ei bine, am încetat să mă bizui pe probabilități.

— Care probabilități? Știm cu precizie unde se găsește respectiva flotă...

— N-am vrut să te îngrijorezi. Este o chestie cu bătaie lungă.

— Ei bine, îngrijorează-mă! M-am *plictisit*!

— Bine, atunci să ne întoarcem puțin în trecut. Știm unde se află prima flotă și cât este de mare. A doua flotă a fost lansată abia după trei sute de ani. În privința urmelor ei, n-am găsit decât o pată neregulată a acelorași produse chimice de evacuare, situată în lateral față de prima flotă și deplasându-se ceva mai rapid. Nu avea aceeași direcție ca prima flotă. Ar fi consumat prea mult combustibil.

— Cât de mare este?

— E mai mică. Cred că numără vreo o sută cincizeci de nave, dacă nu cumva au schimbat proiectul inițial, ceea ce este posibil. Asta nu pot ști.

— Există și a treia flotă?

— Dacă există, n-o voi putea detecta niciodată. În tot cazul, ca să construiască a doua flotă, cei din neamul Pak au fost nevoiți să iasă în spațiu, în căutare de materii prime. Poate că au exploatat corpurile din sistemele planetare vecine și au

construit navele chiar acolo. Cât ar dura construirea unei a treia flote? Dacă ea există, este mult prea departe pentru mine. Ideea este însă că trebuie să existe o *ultimă* flotă.

— Și ce dacă?

— Bănuiesc că atunci când a plecat ultima flotă — a doua, a treia, a patra, nu contează a câta a fost —, câțiva Protectori au rămas pe planeta de origine. Mai presupun că ei au fost cei fără descendenți Prășitori. Au rămas, pe de o parte, ca să lase loc pe nave și, pe de altă parte, fiindcă puteau face niște lucruri bune pe planeta lor.

— Pe o planetă pustie? În ce fel?

— Puteau construi o flotă de cercetare.

Nu era prima dată când Elroy își puna întrebări legate de sănătatea mentală a lui Brennan. Modificările din fiziologia sa, plus cele douăzeci și două de decenii de singurătate... Și totuși, dacă era nebun, Brennan rămânea prea inteligent ca să se trădeze.

— Dar asta înseamnă că flota aceea de cercetare ar fi cu cinci sute de ani în urma celorlalte, îi atrase el atenția cu blândețe

— Pare o tâmpenie, așa-i? Nu uita însă că ei pot experimenta. Nu sunt siliți să întrebuințeze un model despre care știu sigur că funcționează, deoarece acum nu riscă decât propriile lor vieți. Nu mai au nevoie de module cală. Pot rezista oricât de mult la accelerații de 3 g- o știu sigur. În felul acesta, se reduce și masa proviziilor, deoarece călătoria durează mai puțin. În absența Prășitorilor, pot face tot soiul de lucruri... de pildă să deschidă noi exploatări miniere, declanșând erupții în crusta planetei.

— Ai o imaginație debordantă.

— Mulțumesc. Ipoteza mea este că ei intenționează să depășească primul val de nave refugiate cam la distanța la care telescoapele Pak nu sunt îndeajuns de precise pentru a examina mai

departe regiunea interstelară. De acolo, *vor* conduce flota. Mai ești plictisit?

— Nu, deși cred că visezi cu ochii deschiși. E posibil ca ei să nu fi construit niciodată aceste nave ipotetice. E posibil să fi fost prinși chiar de ceea ce i-a determinat să fugă din nucleul galactic.

— Ce naiba, s-ar fi putut să prindă deja al treilea val și să fi ajuns la al doilea. Sau poate că navele cercetașilor au fost distruse. Sau — asta pentru cazul în care n-ai înțeles ideea finală — poate că vor sosi dintr-o clipă în alta.

— Nu le-ai găsit?

— Cum? Cercetând un cer întreg? N-ar sosi dintr-o singură direcție, ci ar converge asupra Soarelui din direcții aleatorii. În locul lor, așa aș proceda. Nu uita ce anume se așteaptă să găsească: o planetă de Protectori Pak conducând o civilizație veche de două sute de ani. Este un interval suficient pentru a popula o lume virgină, începând cu o populație de... Treizeci de milioane de Prăsitori de toate vârstele i-ar fi adus lui Phssthpok cam trei milioane de Protectori recent modificați. Cercetașii n-ar intenționa să trădeze poziția flotei lor.

— Mda.

— Aș putea face *ceva*, dar va dura câteva zile până-mi voi construi aparatele necesare. Mai întâi, doresc să mă asigur că tu poți lupta cu nava asta. Să revenim în cabina de comandă..

Un câmp magnetic direcționat va agita plasma interstelară, pe măsură ce aceasta este călăuzită într-un statoreactor Bussard. Ca armă, câmpul poate fi făcut să dirijeze fluxul de plasmă spre o țintă. Ochitorul va trebui să varieze loviturile, altfel pilotul inamic ar putea compensa efectul armei. Variațiile densității locale a hidrogenului l-ar afecta. Dacă plasma este suficient de densă

local, inamicul n-ar putea nici măcar să-și decupleze propulsia fără să fie carbonizat. O parte a scopului câmpurilor colectoare este să protejeze nava de particulele razelor gama pe care le arde drept combustibil.

— Dacă poți, lovește-l în vecinătatea unei stele, zise Brennan. Și nu-l lăsa să-ți facă același lucru.

Laserul constituia o moarte mai sigură, dacă lovea o navă. Însă, la începutul unei bătălii, o navă dușmană s-ar fi găsit la cel puțin câteva secunde-lumină depărtare. Ar fi fost o țintă mică și greu de lovit, cu imaginea întârziată secunde sau chiar minute. Aripile de aproape două mii de kilometri ale câmpului colector al statoreactorului ar fi fost mai lesne de nimerit.

Torpilele telecomandate erau multe și variate. Unele erau simple bombe cu fuziune. Altele emiteau rafale de plasmă incandescentă prin câmpul statoreactorului, sau vapori de carbon pentru a produce variații bruște ale vitezei de ardere, sau o jumătate de tonă de radon presurizat într-un câmp de stază. Moarte mai simplă, ori mai complicată. Altele erau simple momeli, baloane argintate.

Elroy învăță.

Trecuseră aproape trei luni de la distrugerea lui Kobold și tânărul era în plină luptă. În ultima vreme, ajunsese să îndrăgească aceste bătălii simulate, dar cea actuală nu-i plăcea deloc. Brennan azvârlea totul asupra lui. Cercetașii Pak folosiseră o accelerație de 3 g până ce trecuseră prin spatele său, apoi bum! 6 g și se apropiau. O parte a torpilelor lui greșiseră țintele; cercetașii le afectau cumva sistemul de ghidare. Îi ocoleau laserul cu atâta ușurință încât îl decuplase. Trăseseră ei cu laserul, nu numai asupra navei sale, ci și în câmpul dinapoia lui, unde atomii de hidrogen se întâlneau și fuzionau, astfel că *Protectorul* se zgudui și tânărul își făcu griji în privința lagărelor generatorului. Îl improșcă cu

bombe având viteze incredibile — probabil lansate printr-un accelerator liniar. Elroy trebui să le ocolească prin curbe lente, aleatorii. *Protectorul* nu era o navă tocmai manevrabilă.

Stătuse trei zile în modulul de comandă, mâncând acolo și folosind pilule energizante. Jucând jocul lui Brennan. Era însă furios de moarte.

În interiorul navelor pe care le putea discerne doar prin intermediul instrumentelor, el își imagina chipuri dure, ca al lui Brennan.

Doi cercetași se apropiau din spatele său și, în cele din urmă, îl lovi pe unul *cu* câmpul magnetic direcționat și-i privi câmpul colector înflorind într-o flacără și disipându-se.

Atunci își dădu seama că erau *două perechi* de câte două nave. Lua-l-ar dracu' oricum pe Brennan! Lovise nava din frunte, însă cea din spate continua să se afle acolo... și încetineea. Pierderea conducătoarei îi redusese viteza. Elroy se concentrează asupra celei de-a doua echipe, care se apropia.

Încercă să cotească. Două nave cuplate între ele ar fi trebuit să fie mai puțin manevrabile decât una... și peste o oră știu că avusese dreptate. Virase doar o fracțiune dintr-un minut de arc, însă ele viraseră și mai puțin. Putea continua genul acela de manevre și simultan să-și schimbe orientarea față de ele.

Testă câteva arme asupra navei solitare, rămasă în spatele lui.

Apoi, jumătate din pupitrul de comandă al arsenalului se înroși și fu nevoit să ghicească ce anume îi explodase în modulul posterior. Probabil că idiotul de proiector — încercase să străpungă câmpul colector al inamicului. Fu aproape sigur că nava lui nu pășise nimic și mai riscă presupunerea că explozia îi avariase laserul, care altfel i-ar fi putut fi de folos. Lansă o salvă de torpile din partea calei opusă exploziei. Nava conducătoare a

cele de-a doua perechi se transformă într-un glob de foc și pieri.

Rămăseseră numai două nave-secunzii din fiecare pereche-care aveau o accelerație mai mică decât a lui. Șovăi puțin, apoi decis. Continuă să se ferească de proiectile și de raze laser.

Cercetașii rămăseră în urmă. Îi privi micșorându-se... apoi unul încetă să se mai micșoreze... și înțelese că acela reușise, cine-știe-cum, să-și crească viteza și-i venea din spate cu o accelerație de 8 g.

Primul imbold al tânărului fu să strige:

— Brennan! Ce-ncerci să faci?!

N-ar fi fost prima dată când strigase. De data aceasta, se abținu s-o facă. Ghicise răspunsul: a doua navă folosea drept combustibil chiar jetul de evacuare al *Protectorului*! Nu conta cum anume; asta era, de aceea se deplasau în tandem.

Decuplă propulsiile și lansă două jumătăți de tonă de radon.

Radonul are o perioadă scurtă de înjumătățire și de aceea *trebuie* păstrat în stază. Generatorul se găsea în exteriorul învelișului bombei și era parțial construit din fier moale. Câmpul colector al inamicului îl făcu ferfeniță. Peste un minut, radonul se contractă și se petrecură lucruri incredibile: fuzionează în elemente transuraniene, apoi fisionă imediat.

Contrația explodează. Câmpul colector scânteie ca un gigantic brad de Crăciun căzut pradă nebuniei. Nava Pak se transformă într-un punct alb-orbitor, micșorându-se.

Ultimul cercetaș Pak rămăsese mult în urmă.

Revenirea la normal decurse lent. Elroy trebui să-și repete întruna că nu fusese ceva real, ci doar o simulare. Tresări violent când capul lui Brennan apăru prin twing.

— Ce idee aiurită a mai fost și asta, se răsti la el să se alimenteze din evacuarea mea?

— Știam c-o să mă întreb, zise Brennan. O să-ți explic în detaliu, dar mai întâi să discutăm despre luptă.

— Dă-o dracu' de luptă!

— Te-ai descurcat bine. N-a mai rămas mare lucru din arsenal, dar asta-i în regulă dacă nu te mai întâlnești cu alți cercetași. Nu ai rezervă de combustibil ca să te înscrii pe orbită în jurul lui Wunderland — ai consumat prea mult. Poți însă abandona *Protectorul*, ca să asolizezi cu cargobotul.

— Drăguț! Foarte liniștitor! Acum, răspunde-mi cum este posibil ca un cercetaș Pak să folosească jetul meu de evacuare ca sursă de alimentare?

— Configurația respectivă este perfect posibilă. De fapt, este una pe care voi începe s-o caut, fiindcă este ușor de găsit. Îți pot explica mai bine cu ajutorul unor diagrame.

Până ajunseră în cabina *Olandezului Zburător*, Elroy se calmase. De asemenea, începuse să tremure. Trei zile petrecute în fotoliul de comandă a *Protectorului* îl epuizaseră fizic și nervos.

Brennan îl privi gânditor.

— Vrei să amân explicațiile?

— Nu.

— Bine, atunci voi fi cât mai scurt cu putință. Să vedem ce face câmpul tău colector. El preia hidrogenul interstelar întâlnit în cale, pe o rază de aproape cinci mii de kilometri. Îl acumulează prin intermediul câmpurilor magnetice și-l compactează cu forță, suficient timp, astfel încât să producă fuziune. Rezultă heliul, plus rămășițe de hidrogen și niște produse de fuziune.

— Exact.

— Jetul de evacuare este fierbinte și destul de îngust. În cele din urmă, se va disipa, pierzându-se

în spațiu, ca orice jet propulsor de torpilă. Să presupunem însă că o navă te-ar urmări, *aici*.

Brennan apelă pe ecran o serie de imagini: două nave mici, urmărindu-se la o distanță de o sută cincizeci de kilometri. Înaintea navei din față, deplie un con larg, al cărui vârf se găsea puțin în spatele ei. O formă aciculară, cu nava în vârf — câmpul protector al navei -aducea hidrogenul colectat într-un spațiu inelar, limitat.

— Practic, tu colectezi combustibilul pentru Pakul urmăritor. Câmpul lui colector are diametrul de numai o sută cincizeci de kilometri -Brennan trăsă un al doilea con, mult mai îngust — și-i oferă un control mai delicat asupra curgerii combustibilului său. Este deja fierbinte și dens. Arde mai bine, într-o fuziune de ordin mai ridicat. Jetul de evacuare va fi mai bogat în beriliu. Este doar una dintre acțiunile pe care acei ultimi reprezentanți ai neamului Pak le-ar fi încercat. Nava din față ar fi fost practic doar căușul colector — fără combustibil la bord, fără motoare auxiliare, fără încărcătură. Evident, ea trebuia remorcată până atingea viteza de colectare. Nava din spate este mai grea, dar capătă o accelerație superioară.

— Crezi că asta a pornit spre noi?

— Poate. Există și alte variante. Două nave independente, menținute laolaltă de un generator gravitațional. Ele se pot separa într-o clipă. Sau ar fi posibil ca nava din față să fie cea adevărată, a doua fiind doar un arzător secundar al produselor de evacuare. Indiferent de soluția aleasă, le pot găsi. Vor produce frecvențe ale beriliului, strălucind ca o firmă de neon pe cer. Nu trebuie decât să construiesc detectorul.

— Ai nevoie de ajutor?

— Eventual. Acum, du-te și culcă-te! Peste vreo lună, vom încerca altă simulare.

Elroy se opri în pragul ușii.

— Abia atunci?

— O facem numai ca să te țin în priză. Ești pregătit și nu mai ai ce îmbunătăți. Fii însă ceva mai atent cu proiectorul electromagnetic. După ce o să te scoli, o să-ți arăt ce i-au făcut cercetașii Pak.

— Adică ce i-ai făcut *tu*.

— Ce i-ar fi făcut ei. Du-te și culcă-te!

Brennan rămase trei zile în atelierul mecanic, unde poate că dormea, dar în tot cazul nu mânca. Indiferent ce anume ar fi făcut acolo, din interior răzbăteau permanent zgomote și o vibrație zumzăitoare se simțea prin stânca *Olandezului Zburător*.

Elroy citi două romane vechi stocate în calculator. Pluti prin grotele și *coridoarele* de rocă, simțindu-se apăsător de senzația de a se găsi în subteran. Exersă până la epuizare în sala de gimnastică. Imponderabilitatea îi afectase într-o oarecare măsură tonusul muscular. Trebuia să facă ceva în această privință.

Accesă informațiile despre Wunderland și află cam ceea ce se așteptase. Atracția gravitațională: 61% din cea terestră. Populația: 1.024.000. Suprafața colonizată: 7.700.000 km². Principala așezare: München, populația: 800. Adio, viață metropolitană! Deși, gândindu-se mai bine, probabil că, până ajungea acolo, München avea să i se pară ca New York-ul.

În a patra zi, zgomotele din atelier încetară. Pătrunzând înăuntru, tânărul îl găsi pe Brennan aparent adormit. Se întoarse să plece, când fostul centuran deschise ochii și începu să vorbească:

— Depinzi prea mult de virajele acelea lente și prelungi. Pentru a evita armele Pak, trebuie să-ți variezi accelerația, trebuie să mărești și să micșorezi întruna raza câmpului colector. Atunci când ei trag cu o armă de genul unei pulsații laser,

mărește raza. Dacă nu îngustezi prea mult jetul de plasmă, nu poți fi distrus.

Elroy nu era derutat. Se obișnuise cu stilul lui Brennan de a relua subiecte abandonate poate cu zile în urmă. De aceea, intră în joc.

— Ultima navă, spuse el, ar fi putut să se fi apărât așa, atunci când am lansat radonul spre ea.

— Bineînțeles, dacă pilotul ar fi reacționat suficient de rapid. La viteze mari ale statoreactorului, porcăria trebuie să ajungă în admisie înainte ca pilotul să știe că-i în câmpul colector, mai ales că tu nu te-ai folosit de o torpilă acceleratoare. Ai gândit bine, Roy. Așadar, ține minte: niciodată nu urmări o navă care fuge. Un pilot bun îți poate zvârli în câmpul colector o mulțime de chestii. Să sperăm că, în toate bătăliile, noi vom fi cei care vom fugi.

Tânărul își aminti pentru ce venise acolo.

— N-ai mai mâncat de două zile. M-am gândit că...

— Nu mi-este foame. Am turnat prisma și acum aștept să se răcească.

— Ți-aș putea aduce...

— Nu, mulțumesc.

— Crezi că lucrul ăsta are vreo semnificație?

— Nu ți-am spus că eram previzibil? Dacă în preajmă nu există cercetași Pak, ai putea la fel de bine să călătorești singur până la Wunderland. Aproape toate datele pe care le cunosc despre rasa asta sunt stocate în calculator. Atunci când un Protector simte că nu-i nevoie de el, încetează să mai mănânce.

— Așadar, sperî cumva că vom găsi cercetași Pak.

Brennan râse — un chicotit credibil, deși gura nu i se clintise. Chipul său nu era chiar rigid, ci aducea mai degrabă cu o piele foarte încrețită. Gura rămânea însă nemișcată, iar cele mai multe din expresiile omenești implică folosirea buzelor.

În seara aceleiași zile, ieși din atelier trăgând după sine un instrument greu de o sută cincizeci de kilograme, a cărui principală parte o constituia o prismă mare de cristal. Nu-l lăsă pe Elroy să-l ajute s-o transporte, dar o montară amândoi în focarul telescopului. După aceea, tânărul îi aduse un sandwich și-l sili să-l mănânce. Rolul acela de dădacă îl irită, însă același lucru se putea spune despre ideea de a merge singur spre Wunderland.

Brennan dispăruse când Elroy porni în căutarea lui, în după-amiaza celei de-a cincea zile. Îl găsi, în cele din urmă, în singura încăpere ce-i fusese interzisă: sera hidroponică. Se afla lângă un rezervor și înfuleca de zor igraine.

Prisma proiecta un spectru multicolor pe o suprafață albă. Brennan arată o linie colorată în verde-strălucitor.

— Lumina beriliului, deplasată spre albastru, anunță el. Liniile heliului au suit tocmai în violet. De obicei, beriliul se găsește în spectrul inf raroșu.

— Deplasată spre albastru... (Și un elev știa ce însemna asta.) Vine spre noi.

— Poate că nu. Vine în direcția noastră, dar poate că ținta nu suntem noi. Ne găsim la numai două săptămâni-lumină de Soare, iar el se află cam la un an-lumină și cred că decelerează. Va trebui să verific, să văd dacă-i putem zări jetul de evacuare. Deși cred că se îndreaptă spre Soare.

— Brennan, asta-i și mai rău!

— Mai rău de atât nu se poate. Vom afla peste o lună. Până atunci, se va mai deplasa și vom avea o paralaxă.

— O lună! Dar...

— Stai o clipă! Calmează-te! Cât de mult se poate îndepărta într-o lună? Viteza lui nu-i decât o fracțiune din cea a luminii. Probabil că noi mergem mult mai rapid. O lună n-o să ne coste

prea mult — și trebuie să știu câți sunt, unde sunt și încotro se îndreaptă. Plus că mai trebuie să construiască ceva.

— Ce?

— Un gadget. Ceva ce am inventat după ce am descoperit flota Pak, când am înțeles că s-ar putea să existe și niște cercetași. Planurile sunt în calculator.

Elroy nu se temea de solitudine, ci de opusul acesteia. Brennan era un tovarăș ciudat și *Protectorul* avea să fie supraaglomerat când, în cele din urmă, aveau să părăsească *Olandezul Zburător*. Vreme de aproape o săptămână, tânărul nu se apropie de observator, savu-rându-și deliberat singurătatea. Plutea în sala pustie de gimnastică, rotindu-și brațele și picioarele în cercuri largi. Ulterior, avea să dorească să-și reamintească sala aceea. Până și asteroidul pe jumătate sfredelit era prea mic pentru un bărbat care ar fi preferat să escaladeze un munte.

La un moment dat, sugeră altă simulare de bătălie. Acum, modelele navelor Pak realizate de Brennan aveau să fie mai precise. Brennan îl refuză.

— Știi tot ceea ce-ți va fi necesar vreodată ca să te lupți cu ei. Asta te sperie?

— Ce dracu', bineînțeles!

— Mă bucur s-o aud.

În altă zi, Brennan nu se afla în laborator. Elroy porni în căutarea lui. Cu cât căuta mai mult, cu atât se încăpățâna mai tare, totuși Brennan părea să nu fie nicăieri.

Finalmente, tânărul se întrebă:

— Cum ar fi procedat Brennan în locul meu? Utilizând logica. Dacă nu-i în interior, atunci trebuie să fie în exterior. Ce anume există în exterior de care să aibă el nevoie?

Exact! Vidul și accesul la suprafață.

Arborele, iarba, mълul de pe fundul iazului erau toate moarte și înghețate. Stelele se vedeau strălucitoare, stranii și mult mai reale decât pe ecranele de observație. Elroy le imagina sub forma unui câmp de bătălie; planetele invizibile din depărtare erau teritoriile disputate, iar învelișurile gazoase din jurul stelelor reprezentau capcane ucigașe pentru luptătorii imprudenți.

Zări reflectorul căștii lui Brennan.

Acesta muncea în vid, construind... ceva. Costumul său spațial părea în egală măsură alien și anacronic, iar desenul de pe piept era un detaliu dintr-un tablou de Dali: o Madonă cu Prunc. O bucată de pâine plutea în fereastra din torsul Pruncului, care o examina cu o privire gânditoare, de adult.

— Nu veni prea aproape, îi transmise Brennan prin radioul căștii. Am avut vreme destulă să umblu prin bolovanul ăsta, atunci când i-am dat formă lui Kobold. Dedesubtul peisajului se găsesc depozite de elemente pure.

— Ce construiești?

— Ceva care ar trebui să colapseze de la depărtare un generator de gravitație polarizată. Dacă vizitatorii noștri folosesc gravitația artificială pentru a-și ține navele în tandem, vor trebui s-o polarizeze ca să aibă efect la distanțele respective. Noi știm că ei știu cum să procedeze. Vor pune generatorul în nava a doua, pentru că ea produce suficient surplus de energie ca să mențină câmpul.

— Si dacă se folosesc de altceva?

— Atunci, *Înseamnă* că am irosit o lună. Totuși, nu cred că utilizează cabluri. La decelerare, nici chiar un cablu Pak n-ar rezista temperaturii jetului de evacuare al navei din spate. Pot crede că au încărcat totul pe nava din spate, întrebându-o pe cea din față exclusiv ca statoreactor Bussard. Însă în felul ăsta ar pierde atât putere, cât și manevrabilitate. Am încercat să proiectez eu

însumi o navă de cercetare Pak. Nu-i ușor, fiindcă nu știu de ce anume dispun ei. Din punctul nostru de vedere, lucrul cel mai rău la care mă pot gândi ar fi două nave independente, fiecare cu generatoare de câmp colector multifuncționale. În felul ăsta, *dacă* într-o luptă pierzi două nave conducătoare, poți cupla între ele navele din spate și invers.

— Mda.

— Totuși, nu-mi vine să cred în soluția asta. Cu cât fiecare navă conține mai multe gadgeturi, cu atât rămân cu mai puține nave. Cred că vor face un compromis. Nava conducătoare este un statoreactor Bussard construit pentru luptă, dar nu foarte diferit de al nostru. Nava din spate este cea mai complexă din tandem, dispunând de generatorul de câmp colector reglabil. Două nave din spate pot fi cuplate, dar nu și două dintre cele conducătoare. Oricum, ele sunt și mai vulnerabile. Ai văzut-o chiar tu.

— Atunci, acești cercetași sunt mai periculoși decât cei cu care m-am luptat eu.

— Și sunt trei perechi.

— Trei...

— Forează un soi de con și vin încoace traversând... Mai ții minte harta spațiului din vecinătatea Soarelui? Există o regiune care conține aproape numai pitice roșii, iar ei vin pe acolo. Cred că intenționează să stabilească o rută de retragere pentru flotă, în eventualitatea că lângă Soare se va întâmpla ceva rău. Dacă nu, dacă Soarele li se va părea în regulă, vor aborda alte stele pitice galbene. În clipa de față, se află la aproximativ un an-lumină de Soare, iar distanța relativă dintre ele este de opt luni-lumină.

Elroy își ridică privirea. Unde anume pe câmpul de luptă...? Găsi Soarele cu ușurință, dar nu-și putea aminti direcția primei perechi de cercetași. Se înfioră în costum, deși acesta era mult mai

confortabil decât fusese vreodată. Brennan îl meșterise pe ici, pe colo.

— Ar putea fi mai multe.

— Mă îndoiesc, zise Brennan. N-am mai descoperit urme de beriliu la nici o modificare a frecvenței.

— Dar dacă nu vin în perechi, ci câte o singură navă? Atunci ar apărea ca niște statoreactoare Bussard obișnuite.

— Nu cred asta. Trebuie să fie capabile să se vadă reciproc. Dacă un cercetaș dispăre, ceilalți vor dori să știe asta.

— Perfect! Așadar, trebuie să-i ținem departe de Soare. Ce-ar fi să ne folosim pe noi înșine drept momeală?

— Exact.

Răspunsul acela, rostit pe un ton distrat, era deconcertant. Situația se repetase de nenumărate ori, lăsând impresia că Brennan gândise deja totul, în detaliu, de multă vreme. Când tăcerea se prelungi, Elroy întrebă:

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu. Trebuie să termin asta. Completează-ți cunoștințele. Studiază astronomia locală — este câmpul nostru de luptă. Informează-te despre Cămin. Nu mai mergem spre Wunderland, ci spre Cămin... dacă vom putea.

— De ce?

— La urma urmelor, Căminul este obiectivul cel mai ușor de atins. De asemenea, acolo există o civilizație industrială relativ avansată. Ca atare, vom schimba cursul de înaintare cu nouăzeci de grade.

CĂMINUL: Epsilon Indi 2, a doua dintre cele cinci planete ale unui sistem care include 200 de asteroizi, distribuiți aleatoriu pe orbite precis cartate. Gravitația: 1,08. Diametrul: 16.300 km.

Durata de rotație: 23 ore 10 minute. Durata de revoluție: 181 de zile. Compoziția atmosferică: 23% oxigen, 76% azot, 1% gaze netoxice. Presiunea la nivelul mării: 568 mm Hg.

Un satelit natural — diametru: 2.200 km.; gravitația: 0,2; compoziția suprafeței: tip selenar.

Descoperită în 2094 de către o statosondă automată de explorare. Colonizată în 2189, în urma unei acțiuni combinate întreprinse de statosonde și nave-lente...

Colonizarea Căminului fusese ușurată de două tehnici noi. Nave le-lente purtasera fiecare câte șaizeci de coloniști aflați în stază. Cu un secol în urmă, șaizeci de coloniști ar fi ocupat trei sau patru astfel de nave. Și, cu toate că nici o ființă vie nu putea supraviețui drumului în statosonde, acestea fuseseră întrebuințate pentru alimentarea cu combustibil a navelor-lente. Simultan se folosiseră și tehnica mai veche, prin care necesarul de provizii și materiale al coloniștilor se expedia cu statosondele pe orbita Căminului, economisind spațiu la bordul navelor-lente. Dacă pe drum apăreau avarii ale unei statosonde, exista timp suficient ca să fie lansată o alta, care s-o înlocuiască.

Inițial, coloniștii deciseră să-și boteze noua lume — Planeta; probabil că-i amuza să se considere urmași ai planetarilor. Ajunși însă pe Cămin, se răzgândiseră, în urma unei crize întârziate de patriotism.

Populația: 3.200.000. Suprafața colonizată: 15.500.000 km². Principalele așezări... Elroy petrecu o vreme memorând hărțile. În general, orașele se întemeiaseră la confluențele râurilor. Comunitățile agricole se aflau în apropierea mărilor. Fauna și flora erau mai abundente în oceane decât pe uscat și lucrările agricole necesitau lanțuri ecologice complete; formele de viață marine se întrebuințau ca îngrășăminte.

Industria extractivă înflorea, dar numai pe Cămin.

Comunicațiile cu Pământul reprezentau o industrie principală, care tindea să dezvolte alte domenii conexe în ritm constant.

Trei milioane... La data respectivă, o populație de trei milioane însemna o rată redusă a nașterilor, chiar dacă inițial fusese sporită prin nașterile in vitro și ulterior de alte nave cu coloniști. Până atunci, Elroy nu se gândise niciodată la acest aspect al colonizării planetelor. Reprezenta o mândrie să fii tatăl a mulți copii... dar pe Cămin mândria respectivă avea mai puțin înțeles, deoarece nu trebuia să te dovedești un geniu, ori să inventezi roata sau altceva, ca să obții aprobarea. Cu toate acestea, el ar fi avut copii pe două planete.

Pe de altă parte, situația de pe Căminul s-ar fi înrăutățit probabil când Brennan ar fi declanșat starea de război. Războiul nu era niciodată amuzant, și — Elroy ar fi trebuit s-o știe — genul acela de război interstelar urma să fie lent și îndelungat. Ce fel de minte îți trebuia, ca să planuiești cu o sută șaptezeci și trei de ani în avans?

Aparatul pe care-l construia Brennan era ceva mai înalt decât el, masiv și cilindric. Se găsea lângă una dintre ușile grele înapoia cărora așteptau componentele *Protectorului*.

— Vreau să fiu cât mai sigur că pot obține o polarizare adecvată a câmpului, îi spuse lui Elroy. Altfel, este posibil ca tot *Protectorul* să colapseze în sine.

— Ca și Kobold, nu? O poți face?

— Cred că da. Cei din neamul Pak au făcut-o... presupunem noi. Dacă eu n-o pot face, va trebui să presupun că au altă modalitate de a-și ține navele în tandem.

— Unde îi va fi locul?

— O să-l atașez înapoia modulului arsenal. Nava ta se va găsi în spatele cabinei de comandă. Este drept, vom fi nițel cam înșirați. Amicii noștri nu vor fi surprinși că am modificat proiectul navei. Ar fi făcut-o ei înșiși, dacă ar fi avut sculele și materiile prime necesare.

— Ce te face să crezi că nu le au?

— Nu cred așa ceva, răspunse Brennan. Mă tot întreb ce anume vor construi, după ce vor afla ce am eu.

După câteva zile, reapăru în observator.

— Am terminat, anunță el scurt. Pot obține câmpul de gravitație polarizată de care am nevoie. Ceea ce înseamnă că-l poate obține și un Pak, ceea ce înseamnă că probabil deja îl utilizează.

— Atunci, suntem gata de desprindere. *În sfârșit!*

— Mai întâi, trebuie să știu ce fac cercetașii Pak. Îți promit că nu va dura mai mult de douăsprezece ore.

Pe ecranul telescopului, cercetașii se vedeau sub forma unor punctulețe verzi, situate la mare distanță unul de celălalt și evident mai aproape de Soare. Brennan păruse să știe cu exactitate regiunea unde să-i caute — la urma urmelor, îi observa de două luni.

— Continuă cu accelerația de 3 g, spuse el. Se vor opri la Soare. Până aici am avut dreptate în privința lor. Să vedem cât de departe pot împinge lucrurile.

— N-ar fi momentul să-mi spui care sunt intențiile tale?

— Așa-i. Părăsim *Olandezul Zburător*, chiar acum. La dracu' cu-ncer-carea de a-i convinge că vin dinspre steaua Van Maanen. Oricum, ne vād din unghiul necorespunzător. Voi porni spre Wunderland, cu accelerația de 1,08 g, pe *care o* voi menține-o timp de o lună, apoi voi accelera la 2 g și voi începe să virez. Dacă mă vor observa,

vor coti după mine, cu condiția să-i fac să creadă că sunt îndeajuns de periculos.

— De ce..., începu tânărul să întrebe apoi își aminti că 1,08 g era gravitația la suprafața Căminului.

— Nu vreau să creadă că sunt un Pak. Nu deocamdată. Este mult mai probabil să urmărească un alien capabil să construiască ori să fure o navă Pak. Și nu vreau să mă folosesc de gravitația Pământului. Ar fi un indiciu.

— De acord, însă acum vor crede că venim de pe Cămin. Dorești lucrul ăsta?

— Cred că da.

Căminul nu prea avea de ales în privința intrării în război. Elroy oftă. De fapt, cine avea de ales?

— Dacă doi dintre ei își continuă drumul spre Soare, întrebă el, iar celălalt pleacă după noi?

— Asta-i frumusețea. Ei continuă să rămână la opt luni-lumină unul de celălalt. Fiecare dintre ei trebuie să vireze cu opt luni înainte de a-i vedea pe ceilalți că virează. Revenirea la cursul inițial îi poate costa încă un an și jumătate. Până atunci, ar putea hotărî că sunt prea periculos pentru a fi lăsat să scap. — Brennan ridică ochii de pe ecran. — Se pare că nu-mi împărtășești entuziasmul.

— Brennan, abia după doi ani blestemați vei ști dacă cercetătorii Pak s-au luat după tine. Un an ca să te observe, plus un an până vei vedea dacă și-au schimbat cursul.

— Nu-s chiar doi ani, dar e pe aproape. (Sub proeminența lor osoasă, ochii lui Brennan erau întunecați.) Câtă plictiseală ești în stare să suporti?

— Nu știu.

— Ți-aș putea construi o capsulă cu câmp de stază, folosind două torpile cu radon.

Dumnezeule, un respira!

— Hei, asta-i o idee bună! Dar ar înseamnă să arunci radonul, nu-i așa?

— La dracu', nu! N-aș *face* una ca asta. O să aduc două torpile în cabină, și între generatoare o

să improvizez o carapace metalică.

Conștiința îl trase de mânecă pe tânăr.

— Auzi, *tu* simți în același fel ca mine? Mă refer la așteptare... Am putea supraveghea pe rând.

— Termină! Eu aș putea aștepta și ziua Judecării de Apoi fără să clintesc un deget — dacă aș avea o motivație.

Elroy râse ușurat. Amânările permanente îi măcinaseră nervii.

Capsula de stază era un cilindru din fier moale, măsurând aproximativ doi metri; prin sudarea de cele două torpile cu radon, lungimea ansamblului era de cinci metri. Fuseseră nevoiți să-l introducă prin ușa care asigura legătura între bucătărie și sala de gimnastică.

Elroy încăpea în el ca într-un sicriu. Îl simțea ca pe un sicriu. Încleșta însă dinții, stăpânindu-și cuvintele, în timp ce-l aștepta pe Brennan să închidă chepengul convex.

Acesta scoase un bubuit înfundat.

Ești sigur că va funcționa?

Nu fi idioți Așa a fost colonizat Căminul. Bineînțeles că va funcționa. Brennan l-ar fi crezut un papă-lapte.

Așteptă în întuneric. Și-I imaginea pe Brennan terminând sudurile, testând circuitele și legăturile, înainte de a cupla contactul. Apoi... n-ar mai fi simțit trecerea timpului. Când chepengul s-ar fi deschis, el ar fi întrebat prosteste: "N-a funcționat?".

Gravitația îl lovi pe neașteptate de undeva de sus. Elroy simți că se lipește de fundul capsulei și nu se mai putu clinti. Icnii de șoc și surpriză. Nu mai trebuia să întrebe — *Protectorul* se afla în zbor, accelerând cu cel puțin 3 g.

Chepengul se deschise larg. Brennan îl prinse de subsuori și-l ridică. Palmele îi erau dure, aidoma

unor lame de cuțit. Îl ajută pe Elroy -pe jumătate purtându-l — să se deplaseze până la o cușetă. Palmele îi coborâra încet până la talia tânărului, așezându-l în cușetă.

— Nu-s olog, mârâi Elroy.

— Dar te vei simți așa, replică Brennan, așezându-se cu aceeași grijă în cealaltă cușetă. Au mușcat momeala. Vin după mine. De doi ani, mergem cu 2,16 g. Am păstrat valoarea asta redusă pentru că mi-era teamă că vor crede că că-i pot întrece.

— Și poți? Ei *cum* se descurcă?

— 6 să-ți arăt. — Brennan apăsă câteva taste și un peisaj stelar acoperi ecranul. — Îți voi prezenta în numai zece minute acțiunile din ultimii doi ani, înregistrate prin telescop. În felul ăsta, vei observa mai bine. Vezi navele Pak?

— Da.

Trei puncte verzi, vizibil alungite, vizibil deplasându-se. Brusc, pe ecran, în stânga, apărură o lumină albă puternică — Soarele.

— În timp ce virau, le-am obținut paralaxa. Accelerație mică, dar schimbare rapidă de direcție. Raza virajului lor a fost aproape egală cu a noastră. Cred că fiecare navă a cotit separat. Acum au revenit la formația tandem și se apropie de noi cu 5,5 g.

— Ai ghicit-o aproape exact.

— Nu uita că am petrecut câteva zile alături de Phssthpok, și că acesta mi-a fost mentor... M-am gândit că un Pak sănătos poate suporta la nesfârșit 3 g, iar 6 g timp de cinci ani, apoi ar muri. Ei își cunoșteau limitele și au proiectat navele ca atare.

Trei stele verzi pluteau spre Soare. Una câte una se stinseră și apărură din nou. Acum, culoarea lor era mai palidă, mai gălbuie. Elroy încercă să se scoale în capul oaselor, dar mâna lui Brennan îl împinse înapoi.

— Aici au început să accelereze.

Tânărul privi încă un minut, însă nu se întâmplă nimic; doar stelutele verzi păreau a străluci mai puternic.

— Aici ne aflăm în momentul de față. Imaginile acelea sunt cam la un an-lumină depărtare. Navele însele ar fi cam cu două luni-lumină mai aproape, presupunând că ne urmăresc cu accelerație constantă. Peste câteva luni, vom ști dacă vreuna dintre ele s-a întors pe cursul vechi. Dacă nu, perechea din față ne va ajunge în aproximativ paisprezece luni, timp scurs la bordul navei. Desigur, însă, că la un moment dat vor începe decelerarea, încercând să ne lovească cu jetul de *frânare*, ceea ce înseamnă că va dura mai mult.

— Paisprezece luni...

— Timp scurs la bordul navei! Vitezele noastre sunt relativiste. Distanța pe care o vom parcurge în intervalul respectiv va fi mult mai mare.

Elroy clătină din cap.

— În cazul ăsta, am senzația că m-ai trezit nițel cam devreme.

— Nu tocmai. N-am nici o idee despre ce mi-ar putea face de la o asemenea distanță, totuși nu sunt sigur că nu s-au gândit la ceva. Doresc să fii treaz și în plenitudinea forțelor, în eventualitatea că se întâmplă ceva cu mine. În plus, vreau să readuc torpilele în arsenal.

— Mi se pare puțin probabil. Ce ți-ar putea face ție, care să nu mă omoare și pe mine?

— Bine! Am avut un alt motiv ca să te trezesc. Ți-aș fi putut improviza o capsulă de stază de îndată ce am plecat de pe Kobold. De ce n-am făcut-o?

Elroy se simțea istovit. Oare gravitația îi alunga sângele din creier?

— Trebuia să mă antrenez ca să pot lupta, folosindu-mă de nava asta.

— Și te crezi în stare să lupți? Parcă ești o piftie! Când lucrurile vor începe să se deruleze rapid, vreau să fii capabil să te miști.

Nu se simțea chiar ca o piftie, dar ce naiba!

— Bine. Începem...

— Nici vorbă. Azi nu faci altceva decât să rămâi întins. Mâine vei începe să mergi câte puțin. Imaginează-ți că ai fost bolnav. (Brennan întoarse capul spre el.) Nu fi supărat. Să-ți arăt ceva.

Tânărul uitase că se afla în vechea cabină de comandă a lui Phssthpok, al cărei înveliș exterior putea fi făcut transparent după voie, de aceea rămase surprins când peretele deveni invizibil. Apoi privi.

Se mișcau *extrem* de repede. Stelele din spate aveau spectrul deplasat spre roșu-întunecat, aproape negru. Deasupra și în față, culoarea lor predominantă era alb-violet. De la zenit, coborau în jos precum un curcubeu: violet, albastru, verde, galben, portocaliu, roșu, în inele tot mai mari. Efectul era copleșitor; amplificat de faptul că toți pereții interiori ai *Protectorului* deveniseră de asemenea transparente.

— Până la tine, zise Brennan, nici un om n-a mai văzut așa ceva, dacă nu vrei să mă consideri și pe mine om. Privește! arată el Aceea este Epsilon Indi.

— Este în lateral față de cursul nostru actual.

— Nu ne îndreptăm direct spre ea. Ti-am spus că intenționez să cotesc cu nouăzeci de grade în spațiu, și există un singur loc unde pot face asta.

— Vom ajunge acolo înaintea cercetașilor Pak?

— Cred că a doua navă o putem întrece cu puțin. Cu prima va trebui însă să ne luptăm.

Elroy dormea zece ore zilnic. De două ori pe zi, întreprindea deplasări lungi — din cabina de comandă până în sala de gimnastică și înapoi, adăugând în fiecare zi încă un tur. Brennan îl însoțea, gata să-l ajute. Dacă ar fi căzut greșit, ar fi putut să moară.

Într-adevăr, se *simțea* de parcă ar fi fost bolnav. Nu-i plăcea deloc.

Într-o zi, deschiseră câmpul colector și — în imponderabilitate, protejați de razele gama de către cupola scânteietoare a câmpului colector interior- transportară torpilele cu radon înapoi, în locașurile din arsenal. În acele două ore, Elroy își regăsi forțele și se bucură de senzația respectivă. Apoi reveni la 2,16 g, o piftie de două sute de kilograme.

Cu ajutorul lui Brennan, alcătui un calendar al evenimentelor celui mai lung război cunoscut:

33.000 î.Hr.: *Phssthpok pleacă de pe planeta Pak.*

32.800 î.Hr.: *Primul val de emigrare părăsește planeta Pak.*

32.500 î.Hr.: *Al doilea val de emigrare.*

X: *Cercetașii Pak.*

2125 d.Hr.: *Phssthpok ajunge la Soare. Brennan devine Protector.*

2340 d.Hr.: *Răpirea lui Truesdale.*

2341 d.Hr Octombrie.: *Descoperirea flotei Pak.*

2341 d.Hr Noiembrie.: *Plecarea Olandezului Zburător. Distrugerea lui Kobold.*

2342 d.Hr Mai.: *Descoperirea cercetașilor Pak.*

2342 d.Hr Iulie.: *Truesdale în stază. Plecarea Protectorului.*

În acel punct, relativitatea începea să afecteze datarea. Elroy decise să utilizeze timpul scurs la bordul navei, ținând seama de faptul că după el își ducea existența.

2344 d.Hr Aprilie.: *Navele Pak încep să vireze.*

2344 d.Hr Iulie.: *Truesdale iese din stază.*

IPOTETIC

2345 d.Hr Septembrie.: *Întâlnirea primei nave Pak.*

2346 d.Hr Martie.: *Virajul de nouăzeci de grade (?). Scăparea de cercetașii Pak.*

2350 d.Hr.: *Sosirea la Cămin. Corectarea calendarului, conform timpului real.*

Tânărul studie Căminul. De multe decenii, între Pământ și Cămin se schimbaseră o mulțime de mesaje laser. Acestea conțineau jurnale de bord, biografii, romane și studii asupra vieții autohtone. Brennan le citise deja pe toate; la viteza lui de lectură, nu avusese nevoie de avantajul celor doi ani cu care plecase.

Romanele dețineau un parfum aparte, un ghem de presupuneri nerostite pe care Elroy nu le putuse defini cu exactitate și-l întrebase pe Brennan despre ele.

Acesta avea o memorie eidetică și o percepere fină a subtilităților.

— Pe de o parte, explică el, este o trăsătură specifică Centurii. Centuranii știu că se află într-un mediu artificial și manifestă față de el o atitudine protectoare. Episodul acela din *Ziua cea mai scurtă*, când Ingram este împușcat pentru că merge pe iarbă, este de fapt preluarea unui fapt real care s-a petrecut în trecutul Căminului. Îl vei găsi relatat în biografia lui Livermore. Cât despre ritualurile lor de înmormântare, acestea au rămas probabil din zilele de început. Nu uita: primii o sută de oameni care au murit pe Cămin se cunoșteau între ei ca frații. Pe atunci, moartea oricui era importantă pentru întreaga populație a planetei.

— Mda, așa pare de înțeles ... plus că aveau mai mult spațiu. Nu trebuiau să utilizeze incinerarea.

— Exact! Există nesfârșite terenuri inutile, dacă nu cumva sunt fertilizate. Cu cât cimitirul se extinde, cu atât se demonstrează mai pregnant cucerirea Căminului de către oameni. Mai cu seamă atunci când copacii și iarba încep să crească în locuri unde niciodată n-a mai crescut nimic.

Elroy examinează ideea respectivă și constată că-i plăcea. O existență pastorală... până la venirea speciei Pak.

— Cei de pe Cămin nu par foarte belicoși, zise el. Într-un fel sau altul, va trebui să-i punem pe

picior de război înainte ca planeta să fie descoperită de cercetașii Pak.

Brennan însă nu dorea să vorbească despre asta.

— Toate informațiile noastre au o vechime cuprinsă între zece și o sută de ani. Nu am date suficiente despre Cămin, așa cum este în prezent. Nu știm în ce fel a evoluat politica. Am câteva idei... dar va trebui să cântăm după ureche. (Îl bătut cu palma pe spate pe tânăr, care se simți izbit de un sac cu nuci.) Fruntea sus! Este foarte posibil să n-ajungem niciodată acolo.

Brennan era al naibii de vorbăreț atunci când avea timpul necesar. Mai mult decât atât: făcea un efort evident să-l distreze pe Elroy. Poate că în același timp se distra și el. Era perfect să te referi la un Pak care petrecea câte opt sute de ani într-un fotoliu-cușetă de comandă, dar Brennan se născuse și fusese educat ca om.

Jucau jocuri, folosindu-se de programele stocate în calculator. Brennan câștiga regulat la șah, dame, scrabble și altele similare. Jocurile de cărți și domino se învățau mai ușor, și de aceea se concentrară mai mult asupra lor. Brennan continuă și acum să câștige majoritatea partidelor, poate fiindcă putea descifra expresiile feței lui Elroy.

Purtară discuții îndelungate despre filosofie, politică și despre direcțiile în care se îndrepta omenirea. Citiră foarte mult. Brennan stocase în calculator materiale despre toate planetele locuite, nu doar despre Cămin și Wunderland. Odată spusese:

— N-am știut niciodată unde aș putea ajunge, târându-mă cu o navă avariata, în căutarea unei atmosfere respirabile și a accesului la facilități de reparare. De fapt, nici acum nu sunt sigur.

După câteva luni, Elroy începu să exerseze mai mult și să doarmă mai puțin. Acum era puternic; nu se mai simțea ca un olog. Nu avusese niciodată mușchi atât de tari.

Iar navele, Pak se apropiau întruna.

Prin twingul dezopacizat, ele erau invizibile, negre pe fundalul cerului negru. Se găseau încă prea departe și nu toate produsele pe care le emiteau aparțineau spectrului vizibil al luminii. Puteau fi zărite însă la amplificare: scânteierile de histerezis în aripile întinse ale câmpului colector, iar în centru licărirea constantă a propulsiei.

La zece luni după ce Elroy ieșise din capsula de stază, lumina perechii din față se stinse. Reapăru peste câteva minute, dar mai palidă și pâlpâitoare.

— Au intrat în decelerare, explică Brennan.

Peste o oră, propulsia inamicului producea o lumină permanentă, având culoarea roșie a unei emisii de beriliu deplasate spre albastru.

— Va trebui să încep și eu virajul...

— *Vrei* să te lupți cu ei?

— Cu prima pereche oricum trebuie s-o fac. Iar dacă virez acum, vom beneficia de o fereastră mai bună.

— Fereastră?

— Pentru virajul de nouăzeci de grade.

— Ascultă, ori îmi explici ce-i cu virajul ăla, ori încetezi să mai pomenești de el.

— Trebuie să-ți mențin interesul într-un fel, nu? chicoti Brennan.

— Ce intenționezi să faci? Să ajungi pe orbita unei găuri negre?

— Complimentele mele! Ai fost destul de aproape. Am găsit o stea neutronică lipsită de rotație... aproape lipsită de rotație. N-aș fi ccutezat să mă afund în învelișul de gaze radioactive al unui pulsar, dar steaua de față pare să aibă o perioadă de rotație lungă și nici un înveliș de gaze. În plus, este non-luminoasă. Pak-ii vor avea probleme în a o găsi, iar eu mă pot înscrie pe o traiectorie hiperbolică prin câmpul gravitațional, care să ne ducă direct la Cămin.

Deși Brennan vorbea cu detașare, manevra părea extrem de periculoasă. Iar navele Pak se apropiau întruna. După patru luni, prima pereche

se zărea cu ochiul liber sub forma unui punct verde-albastru, izolat, pe cerul negru.

Îl priviră, mărimdu-și dimensiunile. Flacăra propulsiei sale descria grafice neregulate pe instrumentele lui Brennan.

— Nu-i prea rău, vorbi acesta. Bineînțeles că ai muri, dacă ai întârzia nițel pe afară.

— Mda.

— Mă întreb dacă se află suficient de aproape ca să-ncerc șmecheria gravitațională.

Elroy îl privi manevrând comenzile, fără să înțeleagă mare lucru. Brennan nu-i explicase niciodată în ce fel avea să întrebuințeze arma aceea. Era mult prea delicată, prea intuitivă. Însă peste două zile, lumina verde-albastră pieri.

— l-am tras-o! rosti Brennan, evident satisfăcut. Oricum, am lovit nava din spate. Probabil că s-a prăbușit în propria-i gaură neagră.

— Asta face arma ta? Colapsează într-o hipermasă generatorul gravitațional inamic?

— Asta ar trebui să facă. Ia să vedem... — Activă spectroscopul. -Exact! Doar linii de heliu. Nava din spate nu mai există, iar cea din față vine cu aproximativ 1 g. Va trece trece pe lângă mine mai curând decât se aștepta. Acum i-au rămas doar două opțiuni. Să fugă sau să ne lovească. Cred că va căuta să ne lovească.

— Va încerca să-și arunce asupra noastră câmpul colector. Asta ne-ar ucide, nu?

— Exact. Dar și ea s-ar face praf. Ei bine...

Brennan lansă câteva torpile, apoi începu un viraj.

După două zile, nava conducătoare dispăruse. Brennan readuse *Protectorul* pe cursul inițial. Totul se petrecuse ca într-una dintre expedițiile neîncununate de succes ale minerului Brennan, atâta doar că durase mai mult.

Următoarea întâlnire fu diferită.

Trecură alte șase luni înainte ca ultimii cercetași Pak să se apropie; într-o bună zi, erau vizibili cu ochiul liber sub forma a două puncte colorate în galben-palid pe cerul negru din spate. Viteza lor coborâse -acum o depășea doar cu puțin pe cea a *Protectorului*.

De la o depărtare inițială de opt luni-lumină, perechile de cercetași se apropiaseră până ajunseseră la treizeci de ore-lumină una de cealaltă, în spatele *Protectorului*.

— E momentul să mai încerc o dată arma gravitațională, spuse Brennan.

Lăsându-I să activeze comenzile, Elroy privi în sus spre cei doi ochi galbeni ce scanteiau înapoia umbrei întunecate a propulsiei. Un colțișor al rațiunii îl anunța că n-avea să zărească nimic timp de două zile și jumătate.

Se înșelase. Flacăra apăruse de jos, iluminând interiorul cabinei de comandă. Brennan reacționează instantaneu, apăsând o tastă cu un deget rigid.

Câteva clipe după aceea, rămase încordat, supraveghind cadranele. Treptat, reveni la starea lui normală.

— Reflexele funcționează perfect, comentă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Au făcut-o! Au construit o armă gravitațională ca a mea. Propria mea armă a colapsat într-o hipermasă, care a început să devoreze cablul. Dacă nu l-aș fi detonat la timp, ar fi absorbit arsenalul. Degajarea de energie ne-ar fi ucis.

Brennan activă tastatura și începu să verifice elementele de comandă.

— Acum, continuă el, va trebui să ajungem înaintea lor la steaua neutronică. O vom face — dacă ei mențin decelerarea.

— Între timp, cu ce pot trage în noi?

— Cu lasere, mai mult ca sigur. Oricum, au nevoie de lasere grele, ca să comunice cu flotele

principale. Voi opaciza twingul. (Acum erau închiși într-o sferă cenușie, cercetașii Pak fiind vizibili doar pe ecranul telescopului.) Altceva... nici unul dintre noi nu-i în situația de a lansa torpile, pentru că decelerăm. Pentru torpilele mele, ar fi ca și cum ar urca la deal — nu i-ar putea ajunge de la depărtarea asta. Ei pot ajunge la mine, însă torpilele lor merg în direcția greșită. Trase din spate, vor traversa câmpul colector.

— Asta-i bine.

— Sigur că da. Evident, dacă nu cumva au o precizie atât de mare încât să ochească nava însăși. Ei bine, vom vedea!

Laserele veniră sub forma a două raze de lumină verde, arzătoare, și *Protectorul* rămase orb la pupa. O parte a învelișului său exterior se vaporiză în mod înspăimântător. Cel de dedesubt avea o suprafață ca oglinda.

— Cu astea nu ne pot face nici un rău, exceptând cazul când ajung mult mai aproape, comentă Brennan.

Torpilele îl puneau totuși pe gânduri. Începu să execute manevre aleatorii, iar viața la bord deveni inconfortabilă din cauza modificărilor de accelerație.

De ei se apropia un nor de obiecte având dimensiuni reduse. Brennan deschise larg raza câmpului colector și se uitară relativ liniștiți la explozii, deși unele dintre ele scuturară nava. Elroy le privea aproape fără teamă. Îl nemulțumea sentimentul tot mai acut că Brennan și Protectorii Pak jucau lin joc complicat, ale cărei reguli le erau perfect cunoscute; un joc precum cele din simulatoarele calculatoarelor. Brennan știuse că avea să distrugă navele din față, că ceilalți aveau să-i distrugă arma, că în echivalarea cursurilor de zbor pentru o încleștare finală aveau să fie prea

lenți în a-l prinde, până ce vor descoperi steaua neutronică din față...

Cu o zi înainte de-a ajunge la steaua neutronică, una dintre razele verzi se stinse.

— În sfârșit, au văzut-o, zise Brennan. Se orientează pentru trecere, în caz *contrar*, s-ar putea pomeni expediți în direcția opusă.

— Se găsesc al naibii de aproape, zise Elroy. (Așa era, într-un sens destul de relativ; distanța care-i despărțea de *Proiector* era de patru ore-lumină, mai aproape decât era Pluton de Soare.) Și nu poți eschiva prea mult, așa-i? Ne-ar afecta trecerea pe lângă stea.

— Lasă-mă să-mi văd de treabă! mormăi Brennan și tânărul amuți. Accelerația scăzu rapid la 0,5 g. *Protectorul* coti spre stânga și

modulul cabinei de comandă se legănă straniu la capătul cablului său. După aceea, Brennan decuplă complet câmpul colector.

— Există un mic înveliș gazos, explică el. Te rog să nu mă bați la cap o vreme!

Protectorul se afla în cădere liberă, ca o țintă perfectă.

După opt ore, apărură primele torpile. Probabil că cercetașii le lansaseră de îndată ce zăriseră stingându-se scânteierea câmpului colector al *Protectorului*. Brennan le evită, întrebuițând sistemul de direcționare. Aparent, torpilele expediate de el spre dușman nu avuseseră nici un efect; lumina verde ca veninul a navei aflată în față continua să scalde *Protectorul*.

— Aînterruptși el câmpul colector, anunță pe neașteptate Brennan. Va trebui să oprească și laserul, când i se vor descărca acumulatorii. - Pentru prima dată după multe ore, privi spre Elroy. — Du-te și culcă-te! Ești pe jumătate mort. Ce-o să pățești când vom ocoli steaua?

— O să mor de tot, suspină tânărul, aducându-și cușeta la orizontală. Trezește-mă dacă ne lovește, te rog. N-aș vrea să scap nimic.

Brennan nu-i răspunse.

Peste alte trei ore, steaua neutronică tot nu se zărea.

— Ești gata? întrebă Brennan.

— Da.

Elroy purta costumul spațial și plutea, ținându-se cu o mână de marginea ecluzei. Somnul încă nu i se dezlipise de pleoape. Visele fuseseră teribile.

— leșil

Tânărul ieși. Prin ecluză nu putea trece decât o singură persoană; când apăru și Brennan, Elroy se apucase deja de treabă. Brennan se apropiase într-atât pentru a reduce expunerea la radiațiile provenite din învelișul rarefiat de gaze al stelei neutronice și pentru a micșora timpul cât cercetașii Pak puteau trage asupra lor neprotejați.

Decuplă ră cablul ce ducea spre propulsie, apoi îl bobinără pentru a trage spre ei modulul respectiv. Cablul era gros și greu. Îl încolăceau la partea posterioară a modulului.

Procedară la fel cu cablul ce remorca arsenalul. Elroy se folosea din plin de mușchii săi antrenați la 2 g, cu adrenalina scăldându-i organismul. Era perfect conștient de radiația care-i străbătea corpul. Acum se găsea în război... deși ceva lipsea. Nu-i putea urî pe ceilalți. Nu-i înțelegea destul de bine pentru a-i urî. Dacă Brennan ar fi făcut-o, poate că s-ar fi molipsit de la el — dar Brennan nu-și detesta urmăritorii. Chiar dacă el îl numea război, în realitate era vorba despre un pocher pe mize uriașe.

Acum, cele trei module ale *Protectorului* pluteau lipite unul de celălalt. Pentru prima dată după ani buni, Elroy intră în nava centurană.

Când se așeză în fața comenzilor, o lumină verde inundă cabina. Activă imediat ecranele antisolare.

Brennan pătrunse prin ecluză, răcnind:

— I-am păcălit! Dac-ar fi făcut asta acum o jumătate de oră, ne-ar fi prăjit de viii

— Crezusem că-și terminaseră rezervele de energie.

— Nu, ar fi fost o prostie, totuși bănuiesc că erau la nivelul minim. Au crezut că voi aștepta până în ultima clipă și abia atunci voi decupla navele. Încă n-au habar ce sunt eu! Și nu știu că beneficiaz de ajutor. Perfect, mai avem la dispoziție o ora până va trebui să ieșim. Începe alinierea.

Elroy se folosi de jeturile direcționale pentru a amplasa nava centu-rană în poziția a patra, înapoia arsenalului *Protectorului*. Se simțea excelent aflându-se la comenzi, făcând ceva constructiv în războiul lui Brennan. Prin ecranele antisolare, componente *Protectorului* scliffeau verde ca veninul. Începuseră deja să se îndepărteze una de cealaltă sub acțiunea fluxurilor gravitaționale ale stelei neutronice.

— l-ai dat vreun nume stelei?

— Nu, răspunse Brennan.

— Tu ai descoperit-o și dreptul respectiv îți aparține.

— Atunci o să-i zic Steaua lui Phssthpok. Fii martor! Cred că-i suntem datori cu asta.

DENUMIRE: Steaua lui Phssthpok. Ulterior, redenumită BVS-1, de către Institutul Cunoașterii de pe Jinx.

CLASIFICARE: Stea neutronică.

MASĂ: 1,3 mase solare.

COMPOZIȚIE: O sferă cu diametrul de 17,5 kilometri de neutro-nium, acoperită de 800 metri de materie colapsată, peste care se află aproximativ 4 metri de materie normală.

GRAVITAȚIA LA SUPRAFAȚĂ: $1,7 \times 10^8$ g.

OBSERVAȚII: Prima stea neutronică non-radiantă descoperită vreodată. Atipică prin comparație cu mulți pulsari cunoscuți; totuși, stelele de tip BVS sunt mai rare decât pulsarii. Este posibil ca BVS-1 să-și fi început existența ca pulsar, cu un înveliș de gaze radiant, cu o sută de milioane până la un miliard de ani în urmă. Ulterior, ea și-a transferat rotația învelișului gazos, disipându-l în decursul procesului.

Aveau să treacă al naibii de rapid pe lângă Steaua lui Phssthpok.

Cele patru module ale *Protectorului* căzură separat. Nici chiar cablul Pak nu le-ar fi menținut laolaltă. Mai rău chiar: efectul fluxului gravitațional le-ar fi dispus coliniar cu centrul masic al stelei. Având cablurile intermediare rupte, cele patru module ar fi ieșit pe orbite cu totul diferite.

În felul acesta, nava centurană cu posibilități independente de manevră putea fi utilizată la cuplarea celorlalte module după periheliu. Totuși, Elroy și Brennan n-o puteau dirija aici. Cabina de comandă se afla în botul navei, mult prea departe de centrul masic.

Elroy știa toate astea în mod logic. Înainte de a părăsi nava, putu chiar să le *simtă*.

Înainte ca laserul Pak să se stingă, *Protectorul* apărură pe ecran sub forma a trei puncte verzi care se micșorară întruna, până deveniră invizibile. Steaua neutronică era o pată de un roșu-întunecat. Elroy îi simțea efectul de maree gravitațională trăgându-l în față, apăsându-l în plasa de siguranță a fotoliului.

— Dă-i drumul, zise Brennan.

Tânărul se eliberă din plasă. Se ridică în picioare pe plasticul transparent al hubloului din botul navei, apoi se cățăără pe perete. Treptele fuseseră montate pentru ascensiunea în direcție opusă. Pătrunderea în ecluză fu dificilă. Peste câteva minute, ar fi devenit imposibilă. Alte

minute, și mareele l-ar fi strivit de hublou, ca pe un gândac sub călcâi.

Fuzelajul era neted, lipsit de mânere. Nu putea să aștepte acolo. Se agăță de marginea ușii ecluzei, apoi își dădu drumul.

Nava se îndepărtă. Elroy zări o minusculă siluetă umanoidă ghemuită în ecluză. Apoi patru sclipiri. Brennan luase una dintre armele de mare viteză și trăgea spre urmăritori.

Elroy simțea acum mareele gravitaționale, șoapta unei forțe în interiorul corpului său. Picioarele i se răsuciră spre pata roșie din față.

Brennan pornise după el, folosindu-se de jeturile raniței.

Forța din interiorul trupului era mai puternică. Mâini blânde îi trăgeau capul și picioarele în sensuri opuse, încercând să-l rupă în bucăți. Pata roșie se îngălbenea, luminându-se, venind spre el ca o bilă incandescentă.

Rămase pe gânduri aproape o oră. Brennan îl intimidase destul de mult. Se gândi și se răzgândi, apoi îi spuse tovarășului său că-l considera nebun.

Se legaseră printr-un cordon de un metru. Cordonul era puternic întins, deși steaua neutronică rămăsese un punctuleț roșu înapoia lor. Iar Brennan continua să aibă arma.

— Nu am îndoieli în privința opiniei tale profesionale, zise Brennan. Totuși, ce anume te-a determinat să afirmi așa ceva?

— Arma asta. De ce ai tras în nava Pak?

— Voiam s-o avariez.

— Dar n-o puteai *nimeri*. Țintea drept spre ea. Te-am văzut. Gravitația stelei trebuie să fi curbat traiectoria gloanțelor.

— Gândește-te! Dacă într-adevăr sunt sărit de pe fix, ai tot dreptul să preiei comanda.

— Nu neapărat. Uneori, nebunia este preferabilă prostiei. În realitate, mă tem de posibilitatea ca focurile de armă pe care le-ai tras spre nava Pak să fi avut sens. Tot ceea ce întreprinzi tu are sens, mai devreme ori mai târziu. Dacă și asta are sens, mă las păgubaș pentru totdeauna.

Brennan căuta nava centurană, folosindu-se de amplificarea video a căștii.

— Să nu faci asta, îl povățui el. Consider-o ca pe o problemă. Dacă nu sunt nebun, de ce am tras spre nava Pak?

— La naiba! Viteza de ieșire a gloanțelor din țeavă nu-i *deloc* suficientă... Cât timp am la dispoziție?

— Două ore și cincizeci de minute.

— Oho!

Reveniseră deja în cabina izolată a *Protectorului*, urmărind ecranele și -în cazul lui Brennan — indicațiile a vreo douăzeci de instrumente. Al doilea tandem Pak cădea spre steaua micuță în patru module: propulsia, semănând cu o secure cu două tăișuri, apoi o cabină de comandă de forma unei pălării, iar după un interstițiu de câteva sute de kilometri un modul propulsie mult mai mare și altă pălărie. Prima dintre pălării tocmai trecea periheliul când steaua neutronică se aprinse brusc.

Cu o clipă în urmă, apăruse pe ecran ca un glob roșu-închis. Acum pe suprafața ei se ivise o steluță alb-albastră. Steluța se lăți, pălind; se răspândi pe întreaga suprafață, fără să ridice nici un norișor. Contoarele și acele lui Brennan începură să piuie și să se agite.

— Asta artrebui să-i ucidă, rosti satisfăcut Brennan. Oricum, probabil că indivizii ăia nu-s prea sănătoși. Cred c-au acumulat destulă radiație în treizeci și unu de mii de ani-lumină petrecuți în spatele unui statoreactor Bussard.

— Să-nțeleg că acela a fost un glonte?

— Exact. Un glonte cu cămașă de oțel. Noi ne deplasăm în sens opus rotației stelei. L-am încetinit suficient ca să fie preluat de câmpul magnetic, care urma și să-l încetinească și mai mult, până ce ajungea să lovească suprafața stelei. Existau anumite incertitudini. Nu eram tocmai sigur unde anume se va reduce impactul.

— Foarte subtil, căpitane.

— Probabil că nava din spate și-a dat seama ce se va întâmpla, dar nu putea face absolut nimic.

Acum, flacăra se zărea ca o strălucire de culoarea lămâii pe un flanc al Stelei lui Phssthpok. Brusc, un alt punct alb sclipi la o margine a ei.

— Chiar dacă prevăzuseră această posibilitate, ei nu puteau fi siguri că eram dotat *cu* o armă. În plus, exista o singură fereastră de curs prin care mă puteau urmări. Sau aruncam ceva, sau nu. Ia să vedem ce face ultima pereche.

— Aș zice să reasamblăm *Protectorul*. Cred că acolo, în față, este propulsia.

— Corect.

Lucrăra vreme de câteva ore. *Protectorul* era destul de risipit pe cer. Elroy muncea cu umerii gârboviți, gata să se ferească de lumina verzuie ucigașă, dar aceasta nu sosi. A doua pereche de cercetași Pak pierise.

La jumătatea drumului, se opriră să privească evenimentele ce se petrecuseră cu o oră în urmă: a treia pereche recuplându-și navele cu o grabă desperată, apoi folosind prețiosul combustibil de rezervă pentru a accelera și a se îndepărta de stea.

— Mă gândisem eu, mormăi Brennan. Neștiind ce fel de armă cu viteză variabilă avem, ei nu-și pot permite să moară acum. Sunt ultimii. Iar *asta* îi pune pe un curs care-i va duce la mama dracului. Vom ajunge la Cămin cu cel puțin o jumătate de an înaintea lor.

Elroy Truesdale avusese treizeci și nouă de ani când, împreună cu Brennan, ocolise Steaua lui Phssthpok. Avea patruzeci și trei de ani când încetiniră sub viteza de statoreactor, undeva în exteriorul sistemului Epsilon Indi.

În cei patru ani care se scurseseră, existaseră momente când crezuse că va înnebuni.

Îi lipseau femeile. Acum nu-i mai ducea dorul Alicei; ducea dorul *femeilor*, zecilor de femei pe care le iubise, sutelor de femei pe care le cunoscuse doar vag și miliardelor de femei pe care nu le cunoscuse. Ducea dorul mamei și surorii lui, mătușilor și străbunicilor sale, până la Bunica 'Stelle.

Îi lipseau femeile și bărbații și copiii și bătrânii; oameni cu care să se certe, cu care să discute, pe care să-i iubească și să-i urască. Își petrecuse o noapte întreagă plângând pentru toți locuitorii Pământului, având grijă ca Brennan să nu-l audă; plângea nu pentru ceea ce le putea face flota Pak, ci pur și simplu pentru că ei nu erau aici sau pentru că el nu era acolo.

Petrecea perioade îndelungate în cabina lui, cu ușa încuiată. Brennan îi montase un zăvor și tot el ar fi putut să-l deschidă în treizeci de secunde, ori pur și simplu să spargă ușa printr-o lovitură de picior; zăvorul avea însă un efect psihologic, pentru care Elroy era recunoscător.

Ducea dorul spațiului. Pe oricare plajă pământeană, puteai alerga pe fâșia de nisip umed și întărit dintre apă și țărm, până nu-ți mai rămânea putere decât să gâfâi. Pe Pământ, puteai umbla oricât. În cabina zăvorâtă de la bordul *Protectorului*, Elroy se plimba neîncetat de la un perete la celălalt.

Uneori, în singurătate, îl blestema pe Brennan fiindcă folosisese toate torpilele cu radon. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi putut intra în stază. Se întrebă dacă Brennan procedase așa în mod deliberat, ca să aibă tovărășie.

Alteori îl blestema pe Brennan fiindcă îl târâse în toată aventura aceasta. Un act stupid din partea unei asemenea inteligențe. La accelerație maximă, *Protectorul* ar fi putut întrece perechea a doua și a treia de cercetași, fără a mai fi nevoit să lupte. Totuși, 3 g l-ar fi afectat pe Elroy Truesdale.

Nu fusese chiar de mare folos în timpul bătăliilor. Oare Brennan îl luase *exclusiv* pentru a-i ține companie? Sau ca pe un fel de mascotă? Sau... se jucase cu altă idee. Una dintre fiicele lui Brennan se numise Estelle, nu? Era posibil ca aceasta s-o fi botezat pe propria ei fată cu același nume. Bunica 'Stelle...

Ideea respectivă îl irita — ideea că fusese adus doar pentru că aparținea descendenților direcți ai Protectorului, o amintire vie a cauzei pentru care lupta Brennan, în scopul menținerii interesului acestuia față de război. Pentru că Elroy avea mirosul cuvenit. Tânărul nu-i pusese niciodată întrebări legate de subiectul respectiv. De fapt, nu dorise să știe.

— Dintr-un anumit punct de vedere, ești supus unei absențe senzoriale, îi spusese Brennan cândva.

Asta se petrecuse cu puțin înainte de a începe decelerarea, după ce încercaseră ceva absolut bizar: Brennan jucase rolurile a cinci experți din diverse domenii și cu diverse accente, într-o dezbatere cu șase participanți despre liberul arbitru opus determinismului. Nu ieșise nimic interesant. Amândoi se străduiseră prea tare.

Elroy își pierdea imboldul de a conversa.

— Ai la îndemână tot soiul de divertismente, spusese Brennan, dar nici un interlocutor, cu excepția mea. Există anumite limite în privința iluziilor pe care le poți obține din parte-mi. Haide să-ncercăm altceva!

Tânărul nu întrebese despre ce putea fi vorba. Aflase peste câteva zile, când intrase în cabină și

se pomenise privind în jos de pe creasta unui munte.

Acum petrecea acolo mai mult timp ca niciodată. La răstimpuri, Brennan schimba cadrul. Desigur, înregistrările holografice de 270° proveneau din calculator, dar nici un peisaj nu era de pe Pământ. După câteva nereușite, evitase scenele ce implicau ființe; oricum, acestea se comportau ca și cum Elroy n-ar fi existat, ceea ce era groaznic.

Bărbatul stătea ore întregi privind imaginile vag pământene, dorin-du-și să fi putut ajunge realmente acolo. Dar nici prea multe ore de vizionare nu-i făceau bine — adesea, trebuia să le deconecteze.

Într-un asemenea moment — cu pereții din jur reveniți la calitatea de simpli pereți — , începuse să se întrebe din nou ce intenționa să facă Brennan pe Cămin.

Cercetașii Pak viraseră larg în decursul trecerii lor pe lângă steaua neutronică. Acum, raza uriașă a orbitei lor îi ducea finalmente spre Cămin; totuși, accelerația de 5,5 g nu avea să compenseze timpul pe care-l pierduseră. Prin comparație cu *Protectorul*, erau scoși din cursă. Iar Căminul avea la dispoziție zece luni ca să se înarmeze pentru sosirea lor.

Un popor pașnic n-ar fi fost deloc ușor de convins să se pregătească pentru o defensivă îndârjită. Avea să treacă destul timp până ce locuitorii transformau fabricile, orientându-le spre producția de armament. Și, de fapt, cât de mare putea fi amenințarea unei perechi de nave Pak?

— Sunt sigur că ele pot distruge o planetă, îi răspunsese Brennan. O planetă reprezintă o țintă mare și sistemele ecologice sunt delicate, iar planeta nu se poate eschiva ca o navă. În plus, probabil că cercetașii au fost proiectați astfel încât să *distrugă* planete. Dacă n-o pot face, ia ce mai sunt buni?

— Vom avea la dispoziție mai puțin de un an ca să ne pregătim.

— Nu-ți face griji. Timp este destul. Căminul are deja lasere de comunicații, care pot ajunge la Pământ. Asta spune lucruri bune despre precizia și puterea lor. Le vom folosi ca tunuri. În plus, eu dețin proiectele unor arme gravitaționale.

— Dar vor fi de acord să le construiască? Este vorba despre indivizi pașnici, care trăiesc într-o societate stabilă!

— Îi vom convinge.

Stând în cabina lui și privind un peisaj pustiu de furtună, Elroy se minuna de optimismul lui Brennan. Nu mai știa felul în care gândeau Prăsitorii? "Am încetat să mai risc", îi spusese cândva Brennan. Oare?

Pe Cămin nu existase niciodată vreun război... conform înregistrărilor comunicărilor cu Pământul. Literatura cultivată acolo aborda rareori violența. Coloniștii folosiseră detonatorii cu fuziune doar pentru a amenaja viitoarele porturi, însă după ce le construiseră pe acestea, desființaseră fabricile de explozibili.

Oare Brennan găsisese în literatura lor o violență ascunsă, pe care Elroy n-o descoperise?

Într-o bună zi, tânărul ajunsese la concluzia că exista o soluție.

Soluția respectivă îl îngrozise. Nu i-o menționase niciodată lui Brennan. Se temuse că reprezenta dovada propriei sale nebunii. În mod deliberat, reluate discuțiile cu Brennan; căutase să se preocupe de cursul foarte previzibil al ultimilor cercetași Pak, oferise sugestii privind peisajele de pe pereții cabinei sale, jucase domino și cărți. Făcuse multe exerciții fizice. Se transformase într-un munte de mușchi. Uneori, se simțea uluit de felul cum arăta.

— Învață-mă stilul de luptă Pak, îi ceruse odată lui Brennan.

— În nici un caz, îi răspunsese acesta.

— Nu se știe când voi avea nevoie. Dacă un Pak dorește vreodată să ia prizonier un Prășitor...

— Bine, haide! O să-ți arăt.

Degajaseră un spațiu în sala de gimnastică și se luptaseră. Într-o jumătate de oră, Brennan îl "ucisese" de vreo treizeci de ori, executând loviturile de karate cu o precizie diabolică. După aceea, îl lăsase pe Elroy să-l lovească de câteva ori. Pământeanul plasase lovituri ucigătoare cu un entuziasm sălbatic pe care Brennan poate că l-ar fi considerat remarcabil. De fapt, chiar recunoscuse că unele dintre ele îl duruseră. Tânărul se lămurise deja.

Cu toate acestea, ședințele de luptă deveniseră parte a programului lor zilnic.

Existau o mulțime de modalități de a-și omori timpul. Iar timpul trecea... Uneori, se târa, îngrozitor de lent, dar întotdeauna trecea.

În sistemul Epsilon Indi exista un corp cu masa lui Jupiter. Epsilon Indi V fusese botezat Godzilla și se afla mult în afara cursului *Protectorului*, când acesta frână cu cinci mii de kilometri pe secundă. Brennan făcu totuși un scurt ocol, pentru a-i arăta pământeanului o panoramă uluitoare.

Trecură pe lângă o sferă scânteietoare și translucidă din cristale de gheață. Era punctul troian al Godzillei și semăna cu un gigantic ornament de brad de Crăciun; pentru Elroy, însă, reprezenta un semn de bun-venit. Începu să creadă că era posibil să reușească.

După două zile, la 1.500 km/secundă, câmpul colector nu mai avea nici o utilitate. Brennan îl decuplă.

— În patruzeci și două de ore suntem la Cămin, anunță el. Aș putea să plonjez spre soarele lor și să utilizez câmpul colector în vântul solar, dar ce

naiba! Avem destul combustibil și simt cumva că de-abia aștepți să asolizăm.

— Curios, nu? rânji Elroy. Să nu crezi că nu mi-ar fi făcut plăcere tovărășia ta.

Pe ecranul telescopului apăruse Căminul. Planeta semăna cu Pământul: pe fundalul albastru-închis se învolburau bulgări albi de nori, contururile continentelor fiind aproape invizibile. Elroy simțea un zvâcnet în beregată. În ultimul an, pereții cabinei proiectaseră numai peisaje de pe Cămin.

— la zi, așteptăm să vină băștinașii, sau coborâm pur și simplu? întrebă el

— Mă gândisem să pun *Protectorul* pe o orbită mai îndepărtată și să coborâm cu nava ta. S-ar putea să avem nevoie de ea pentru realimentarea *Protectorului*. Localnicii n-au prea exploatat resursele asteroizilor. Este posibil să nu aibă cargoboturi.

— Bine. Totuși, înainte să activezi sistemul de propulsie, poate că ar fi bine să mă duc la nava centurană și s-o verific pentru lansare.

Brennan îl privi o clipă. Era genul de căutătură întrebătoare, care uneori îl făcea pe Elroy să presupună că făcuse o sugestie prostească. Cu toate acestea, acceptă:

— De acord. Asta va economisi niște timp. Anunță-mă când ajungi înăuntru.

Căminul se vedea deja cu ochiul liber, o lumină albă, nu departe de soare. Elroy pătrunse în cabină, își scoase costumul, se așeză înaintea comenzilor și vorbi cu Brennan. În scurt timp, *Protectorul* își activă propulsia, apropiindu-se de planetă cu o accelerație egală cu gravitația de pe suprafața acesteia.

Elroy începu inspecția cu sistemul de susținere a vieții. Totul era în regulă. Conform indicațiilor

instrumentelor, sistemul de propulsie nu avea probleme; tânărul se temuse ca nu cumva forțele gravitaționale din jurul Stelei lui Phssthpok să fi afectat alinierea tubului propulsor. Până atunci, nu avuseseră ocazia să verifice acest detaliu. Nici n-o puteau face până ce nava centurană nu se decupla de *Protector*.

Nu exista un echipament de asolizare care să necesite o testare. Aveau să coboare într-un port; în realitate, urma să fie o amerizare.

Programă o numărătoare inversă de douăsprezece ore, după care se întinse să tragă un pui de somn. Deja, Brennan luase probabil legătura cu autoritățile portuare de pe Cămin. Peste încă douăsprezece ore...

Dormi puțin și iepurește, într-o gravitație egală cu cea a planetei. Se deșteaptă în lumina slabă, amintindu-și suspiciunea lui stranie față de Brennan. Pe chip i se întipărise un surâs.

Își revăzu toate gândurile... așteptându-se să-și dea seama cât de ridicole erau. Fusesse paranoic. Nici un om nu putea trăi timp de șase ani încuiat într-o încăpăre alături de o creatură nu tocmai umană.

Își reexamină suspiciunile și i se părură logice. Ideea continua să fie oribilă, totuși nu putea descoperi eroarea de raționament.

Asta îl neliniștea.

Tot nu cunoștea gândurile lui Brennan referitoare la Cămin.

Se sculă și se plimbă prin navă. Găsi ceva adus de Alice la bord cu mult timp în urmă: vopsele pentru un costum spațial. Costumul său nu fusese niciodată pictat. Elroy îl întinse pe un fotoliu și rămase înaintea lui, așteptând inspirația. Dar singura idee care îi venea era a unei ținte fluorescente.

Fraier! Dacă avea dreptate... dar era imposibil.

Îl apela pe Brennan. Să *discute pe față*...

— Aici totul este în regulă, zise Brennan. Cum stă treaba la tine?

— Aș zice gata de decolare — fără să fi testat în condiții reale.

— Perfect.

Elroy constată că încerca în mod prostesc să descifreze expresii pe chipul rigid.

— Brennan, nu ți-am spus până acum, dar cu câțva timp în urmă m-am gândit la ceva...

— Acum vreo doi ani și jumătate? Am bănuir că te obseda ceva... pe lângă lipsa unui harem.

— Poate că sunt nebun, spuse tânărul. Poate că am fost nebun atunci. M-am gândit că ți-ar fi fost mult mai ușor să-i convingi pe locuitorii Căminului să te sprijine în război, dacă mai întâi...

Fu cât pe ce să nu mai continue. *În mod sigur*, însă, Brennan se *gândise* la asta.

— Dacă, mai întâi, ai fi însămânțat planeta cu arborele-vieții.

— N-ar fi fost frumos din partea mea.

— Nu, n-ar fi fost. *Te rog*, însă, vrei să-mi explici de ce nu-i logic?

— Ar dura prea mult până s-ar obține o recoltă serioasă.

— Așa-i, oftă ușurat Elroy după care urmă: Așa-i, și totuși nu mi-ai permis accesul în sera hidroponică. Era oare posibil să mă infectez cu vreun virus de acolo?

— Nu. Mirosul te-ar fi copleșit și ai fi mâncat ceva.

— Același lucru era valabil și pentru grădina de pe Kobold.

— Exact.

— Grădina prin care eu și Alice ne-am plimbat, fără să simțim absolut nici un miros.

— Acum ești mai în vârstă, idiotule! Își pierdu răbdarea Brennan.

— Da, sigur că da. Iartă-mă, ar fi trebuit să-mi dau seama și singur de toate astea... (*Brennan își pierde răbdarea? Brennan? Și...*) La dracu', eram

numai cu *o lună* mai vârstnic când mi-ai spus să nu intru niciodată în sera hidroponică a *Olandezului Zburător!*

— Vezi cum vorbești! zise Brennan și întrerupse legătura.

Elroy se întinse în fotoliul-cușetă. Era pur și simplu deprimat. Indiferent ce fel de creatură ar fi fost, Brennan îi fusese prieten și aliat. Acum...

Brusc, *Protectorul* zvâcni cu o accelerație de 3 g. Tânărul fu strivit în cușetă. Câteva secunde, rămase paralizat de șoc. Apoi, cu toate forțele brațului său drept, masiv acum, atinse comenzile și găsi un buton roșu.

Acesta se afla sub un capac de protecție transparent.

Cheia era în buzunarul iui. Elroy scotoci după ea, blestemând întruna în șoaptă. Brennan dorea să-l imobilizeze. N-avea să reușească. Se împinse împotriva forței ce-l apăsa de trei ori mai tare decât gravitația terestră, descuie capacul și apăsă butonul.

Cablul care-l lega de *Protector* detonă, eliberându-l. Începu să cadă liber.

Avu nevoie de un minut ca să activeze propulsia și începu un viraj de nouăzeci de grade. *Protectorul* n-ar fi putut în nici un caz să execute o întoarcere cu aceeași rază ca a navei mai mici. Prin hublou, zări flacăra propulsiei *Protectorului* plutind în lateral.

Apoi, flacăra se stinse.

De ce decuplase Brennan propulsia?

Nu conta. Pasul următor: laserul de comunicații, pentru a avertiza Căminul. Presupunând că avea dreptate... totuși, acum nu îndrăznea să presupună nimic altceva. Ulterior, era posibil ca Brennan să se disculpe: se putea preda autorităților de pe Cămin, purtând doar un costum spațial și afirmând că Elroy înnebunise. Poate c-ar fi fost adevărat.

tânărul îndreptă laserul spre Cămin și începu să-l regleze fin. Cunoștea frecvența dorită și punctul...

dacă se găsea de partea cuvenită a planetei. Oare ce făcea Brennan acum? Ce *putea* face? Asta era ceea ce ar fi trebuit să facă. Un Protector dispunea de prea puțin liber arbitru, dar în arsenalul *Protectorului* existau toate invențiile iadului. Brennan intenționa să-l ucidă pe Roy Truesdale.

Se părea că planeta nu-i prezenta fața dorită. Colonia umană era mare, de dimensiunile unei țări mijlocii, totuși nu se zărea aici. Și unde se afla raza ucigașă a lui Brennan? *Trebuia* s-o folosească.

Propulsia *Protectorului* continua să fie decuplată. Nu încerca să-l urmărească.

Oare Brennan se mai afla la bordul navei sale?

Elroy întrezări atunci o posibilitate. Irațională, poate, însă nu mai avea timp de gândire; sări din fotoliu și coborî o scăriță. Armele se aflau în ecluză, iar ușa exterioară rămăsese deschisă. Elroy se repezi înăuntru, smulse un laser de pe perete și sări înapoi înainte ca ușa să se închidă îndărătul său.

Dar ușa nu se clintise.

Dacă Brennan nu se mai găsea la bordul *Protectorului*...

Atunci, irațional, așa cum cu siguranță era, el trebuia să încerce să salveze situația și pe Elroy Truesdale. Pentru asta, trebuia să intre în nava centurană. 6 acțiuni de un eroism imposibil... totuși, tânărul și-l putea închipui programând decuplarea automată a propulsiei *Protectorului*, apoi pornind spre nava centurană de îndată ce fusese detonat cablul. Coborând pe fuzelaj și sudând un cordon, înainte ca pământeanul să fi accelerat. După aceea, ținându-se de cordon, s-ar fi apropiat de ecluză.

Imposibil? Ce era imposibil pentru Brennan? Elroy ținu arma pregătită, așteptând închiderea ușii interioare a ecluzei.

Răspunsul veni sub forma urletului și străfulgerării dinapoia sa. În țiuitul ascuțit al aerului ce părăsea nava, monstrul-Brennan

străpunsese fuzelajul exterior în dreptul toaletei, ieși pe ușa acesteia și o închise în urmă. Ușa nu era construită din blindaj; se curbă datorită presiunii, totuși rezistă.

Elroy ridică arma.

Brennan azvârli ceva. Obiectul zbură prea rapid ca să fie zărit și-l lovi pe tânăr în antebrațul drept. Osul se sparge precum cristalul. Șocul îl răsuci pe jumătate pe Elroy, iar brațul i se bălăngăni din umăr, inert. Laserul ricoșă din perete și se întoarse către el.

Îl prinse cu mâna stângă și-și încheie răsucirea.

Brennan stătea ușor aplecat, ca un luptător pe saltea. Ținea în mână un disc de carbon de mărimea unui puc de hochei.

Elroy își schimbă priza pe patul laserului. De ce nu-și lansa Brennan arma? Ajunse cu degetul pe trăgaci. *De ce nu-și lansa Brennan arma?* Trase.

Brennan sări în lateral, incredibil de rapid, totuși nu cu viteza luminii. Elroy mișcă raza după el. Aceasta îi traversă corpul puțin mai jos de talie.

Protectorul căzu, retezat în două.

Brațul nu-l durea absolut deloc pe Elroy, însă zgomotul căderii lui Brennan îi făcu pe neașteptate rău. Își examinează brațul. Atârna, umflat ca un pepene, iar sângele curgea din locul în care un os străpunsese pielea. Se întoarse cu privirea spre Brennan.

Ceea ce rămăsese din acesta se ridică în brațe și porni către el.

Elroy se clătină și se rezemă de perete. Cabina se rotea în jurul său. Era în stare de șoc. Surâse, în vreme ce Brennan se apropia, și rosti:

— Touche, monsieur.

— Ești rănit, zise Brennan.

Obiectele deveneau cenușii, își pierdeau culorile. Tânărul fu conștient că Brennan îi rupse cămașa, ca să-i lege un garou sub umăr. Protectorul vorbea cu glas egal, monoton,

indiferent dacă se aștepta sau nu ca Elroy să-l audă:

— Te-aș fi putut uicide, dacă nu mi-ai fi fost rudă. Ești un prost fără margini! Roy, ascultă-mă, trebuie să trăiești. S-ar putea ca ei să nu creadă datele existente în calculator. Roy? La dracu', ascultă-mă!

Roy leșină.

Delira pe durata majorității evenimentelor ce urma. Izbuti, totuși, să îndrepte nava spre Cămin, dar tehnica lui era stângace și ajunse pe o orbită de eliberare de pe planetă. Navele ce veniseră să-l salveze fuseseră concepute să exploreze sistemul planetar interior. Reușiră să-l recupereze pe el, corpul lui Brennan și calculatorul de la bordul *Protectorului*. Nava în sine trebui abandonată.

Starea brațului său părea o explicație suficientă pentru coma în care-l găsiră. Abia după o vreme, înțeleseseră că boala lui se datora altui motiv. În momentul acela, doi dintre piloți se molipsiseră deja.

PROTECTOR

"Puiul este modalitatea prin care se înmulțesc ouăle."

Samuel Butler

Fiecare protector uman trebuie să se trezească așa. Un protector Pak descoperă conștient, pentru prima dată. Un Protector uman are amintiri umane. El se trezește cu mintea limpede, își amintește și se gândește oarecum stânjenit: *Am fost un Idiot*.

Tavan alb, cearșafuri curate și aspre peste salteaua moale. Ecrane mobile și pastelate de ambele părți ale patului. În față, o fereastră; prin ea, zăream o pajiște neregulată, presărată cu copăcei contorsionați, totul fiind scăldat într-o

lumină solară prea portocalie pentru Pământ. Facilități rudimentare și multe spații deschise; mă afluam într-o cameră de spital și fusesem idiot. Dacă Brennan ar... dar nu trebuia să-mi fi spus nimic. Evident, după ce ajunsese atât de aproape de Cămin, se infectase în mod deliberat. Era suficient ca el, sau cadavrul lui, să ajungă pe planetă. Mă contaminase și pe mine, urmând aceeași logică.

Îmi povestise cea mai mare parte a lucrurilor. Ceea ce încercase, de fapt, dincolo de marginea Sistemului Solar, cu proviziile de arborele-vieții abandonate pe Marte, fusese să obțină o variantă a virusului arborelui-vieții, care să poată crește în mere, în rodii sau în alte fructe. Obținuse în cele din urmă o mutație care se dezvoltă în ignamele crescute în sol îmbunătățit cu oxid de taliiu. În decursul experimentărilor, însă, descoperise sau crease o mutație care se dezvoltă în om.

Asta intenționase să trimită pe Cămin.

Un atac viclean și afurisit pentru colonia lipsită de apărare. Probabil că un astfel de virus nu s-ar fi mărginit la limita de vârstă, ci i-ar fi ucis pe toți care nu se găseau între — cu aproximație, desigur — patruzeci și șaiszeci de ani. Căminul ar fi ajuns o planetă populată de Protectori fără copii, iar Brennan ar fi beneficiat astfel de o armată perfectă.

M-am sculat, sperînd o infirmieră. Se afla de cealaltă parte a unui perete de plastic flexibil. Eram izolați, datorită infecției noastre. Existau două șiruri de paturi, iar în fiecare pat se afla câte un Protector pe

jumătate transformat, dând semne de înfometare. Probabil că toți proto-Protectorii de pe Cămin se aflau în această încăpere. Douăzeci și șase de persoane.

Și acum?

Am căzut pe gânduri, în vreme ce infirmiera a adus o doctoriță, care a îmbrăcat un costum

presurizat. Aveam timp suficient. Gândurile mele erau atât de rapide! Majoritatea problemelor nu rămâneau probleme atâta timp încât să devină interesante. Am verificat lanțul raționamentelor lui Brennan, apoi l-am reluat de la început. Deocamdată, trebuia să cred spusele lui despre specia Pak. Tabloul pe care mi-l zugrăvisese nu prezenta nepotriviri; dacă mințise, o făcuse în mod sclipitor, dar eu nu vedeam nici un motiv de minciună. Observasem în mod direct navele Pak... prin instrumentele lui Brennan. Ei bine, le puteam verifica pe acestea, proiectând în mod independent generatorul gravitațional.

O tânără blondă a pătruns printr-o ecluză improvizată. Am înspăimântat-o, întrucât eram nu numai hidos, ci și mobil. Politicoasă, a încercat să-și mascheze sentimentele.

— Avem nevoie de hrană, i-am spus. Toți. Aș fi fost deja mort, dacă n-aș fi avut un exces de masă musculară atunci când m-am infectat.

Ea a încuviințat din cap și i s-a adresat infirmierei printr-un laringo-fon.

M-a consultat din punct de vedere fizic. Cele aflate au tulburat-o profund. Conform majorității legilor medicinei, ar fi trebuit să fiu mort sau paralizat de artrită. Am executat niște exerciții calistenice, ca să-i demonstrez că eram sănătos, dar m-am reținut parțial, ca să nu știe cu exactitate cât de sănătos.

— Nu-i o boală care să ne afecteze mobilitatea, i-am explicat. Vom fi capabili să ducem o viață normală, după ce infecția va dispărea. Afectat este doar aspectul exterior. Ați observat asta, nu?

Ea s-a îmbujorat. Am privit-o, cum se lupta cu sine însăși, neștiind dacă era cazul să-mi spună că-mi pierdusem orice speranță privind relațiile sexuale normale. A decis că deocamdată nu puteam suporta șocul acestei vești.

— Va fi nevoie să faceți unele adaptări, mi s-a adresat cu delicatețe.

— Presupun.

— Boala aceasta este de origine terestră?

— Nu, din fericire provine din Centură. Astfel este mai ușor de controlat. De fapt, noi crezuserăm că a dispărut. Dacă aș fi știut că exista cea mai mică probabilitate... ei bine...

— Sper să-mi puteți spune ceva despre tratament. N-am izbutit să-l vindecăm pe nici unul dintre voi. Toate încercările noastre nu au făcut decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. Deja au murit trei oameni! Starea celorlalți n-a părut să se agraveze, de aceea v-am lăsat în pace.

— Este bine că v-ați oprit înainte de a ajunge la mine.

Doctoriței i s-a părut că era un răspuns crud. Dacă ar fi știut adevărul... Eram singurul om de pe Cămin care auzise de cuvântul *Pak*.

Am petrecut următoarele zile hrănindu-i cu sila pe ceilalți pacienți. Singuri nu voiau să mănânce; hrana obișnuită nu avea gustul arborelui-vieții. Cu toții erau pe moarte. Brennan știuse ce făcuse când mă îmboldise să acumulez excesul acela de masă musculară.

Între timp, am aflat tot ce am putut despre activitățile de pe Cămin. Am accesat benzile din biblioteca spitalului. Am stabilit o posibilă apărare împotriva unui atac Pak, folosind o cifră probabilă de două milioane de Prășitori — ar fi trebuit să instaurăm o dictatură, nu mai era timp pentru altceva, și aveam să pierdem o parte a populației — și exact douăzeci și șase de Protectori. Am stabilit și variante de apărare, cu douăzeci și doi sau douăzeci și patru de Protectori, în cazul în care nu toți aveam să supraviețuim tranziției. Acestea erau însă doar extrapolări mentale. Douăzeci și șase nu era îndeajuns, nu tocmai îndeajuns, nu din ceea ce putusem afla despre nivelul civilizației de pe Cămin.

Când ceilalți pacienți aveau să se trezească, le puteam prezenta problema. Ei știau mai multe

despre Cămin, așa că exista posibilitatea să ajungă la soluții diferite de ale mele. Am așteptat. Era timp destul. Cercetașii Pak se aflau la nouă luni depărtare.

Am imaginat modalități de distrugere a Căminului, folosind o pereche de cercetași Pak. Ani reproiectat *Protectorul*, utilizând cele aflate despre dușmani de la Brennan.

După șase zile, pacienții au început să se trezească. Eram douăzeci și patru. Medicii Martin și Cowles se molipsiseră de la pacienții lor, iar acum se aflau în plină transformare.

Era minunat să poți vorbi cu persoane ale căror minți o egalau pe a mea. Sărmanul Brennan... Vorbeam rapid, știind că viteza și accentul meu de planetar mă făceau de neînțeles pentru orice Prăsitore care ar fi tras cu urechea. În timp ce eu vorbeam, ei se mișcau prin încăperea, testându-și mușchii și corpurile; cu toate acestea, știam cu precizie că nu scăpau nici un cuvânt. După ce am terminat, am petrecut câteva ore discutând situația.

Trebuia să aflăm dacă era posibil ca Brennan să fi înscenat apariția flotei și a cercetașilor Pak. Am avut noroc. Len Bester era mecanic de propulsii cu fuziune și era în stare să proiecteze un generator gravitațional. A spus că-l poate construi, ne-a expus suficientă teorie ca să ne convingă și ne-a explicat cum se putea comporta acesta. Am decis să acceptăm telescopul gravitațional al lui Brennan și flota Pak. Existau și modalități în care ar fi reușit să însceneze ceea ce văzusem. Nu puteam întreprinde altă verificare a relatării lui Brennan, cu excepția coerenței ei interne, pe care am verificat-o de asemenea.

Ne-am alcătuit planurile în consecință.

Am trecut prin ecluza de plastic și ne-am răspândit în spital. Totul s-a sfârșit înainte ca personalul medical să înțeleagă ce se întâmplase, l-am izolat, în așteptarea momentului când virusul arborelui-vieții avea să le inducă starea de

pasivitate. Mulți doreau să continue să-și îngrijească pacienții, l-am lăsat s-o facă, dar a trebuit să distrugem depozitul de medicamente. Exista pericolul ca atunci când oamenii cădeau la pat din cauza virusului, alții să le afecteze fiziologia prin strădaniile de a-i trata.

Poliția din Claytown a înconjurat imediat spitalul; puteam fi siguri însă că toți cei dinăuntru erau infectați. Noaptea, am evadat.

În zilele ce au urmat, am atacat spitalele, farmaciile și fabrica de medicamente. Am distrus postul de televiziune, pentru a încetini răspândirea veștilor. Oamenii arfi intrat în panică dacă ar fi aflat că apăruse o maladie nouă, care puneă stăpânire pe mințile victimelor, pentru ca apoi să se răspândească în mod inteligent. Adevărul li s-ar fi părut la fel de oribil.

Am întâlnit destulă panică. Populația Căminului s-a luptat, de parcă ar fi avut în față diavoli scăpați din iad. Zece dintre noi au murit în felul acesta, deoarece nu puteau ucide Protectori potențiali.

Alți șase dintre noi au fost prinși în vreme ce încercau să-și salveze familiile, echipându-le cu costume sau corturi presurizante, pentru a le izola de virus, și ascunzându-le. N-a fost nevoie să-i omoram, l-am închis până ce Prășitorii respectivi au murit sau au intrat în tranziție.

Într-o săptămână, totul s-a terminat.

Peste trei săptămâni au început să se trezească.

Ne-am apucat să construim liniile de apărare.

Mi s-a părut logic să prezint raportul acesta sub forma unui roman. O bună parte din el este speculație. Nu i-am cunoscut niciodată pe Lucas Garner, Nick Soni, Phssthpok, Einar Nilsson și ceilalți. Puteți crede că Truesdale a existat cu adevărat, pe considerentul că eu n-aș minți fără un motiv. Restul este, probabil, destul de exact.

Cu toate acestea, Brennan a spus-o primul: "Nu sunt convins că mai am dreptul la numele cu care m-am născut". Elroy Truesdale a fost altcineva. Elroy Truesdale ar fi murit — și s-ar fi așteptat să moară —, încercând să oprească ceea ce am făcut eu pe Cămin.

Avem motive întemeiate să nu expediem această relatare spre spațiul locuit de oameni — cel puțin, nu deocamdată. Brennan a avut dreptate: existența Protectorilor ar afecta dezvoltarea civilizației umane. Este preferabil să considerați Căminul o colonie ghinionistă, distrusă de o maladie. Dacă molima aceea ar afecta și alți exploratori, aceștia fie că vor muri în perioada de tranziție, fie că se vor trezi ca Protectori, vor privi în jur și vor ajunge la aceeași concluzie ca și noi. Un Protector se bucură prea puțin de liberul arbitru.

Rămâne, totuși, problema flotei Pak, deși cercetași Pak nu mai există. (A fost extrem de amuzant. Am ridicat pe toată planeta așezări false, doar lumini de orașe, linii de autostrăzi și surse de fuziune, care să reprezinte centralele energetice. Agresorii noștri nu s-au gândit nici o clipă că am fi fost capabili să sacrificăm Căminul.) Mai mult ca sigur că am putea distruge această flotă, dar câte vor mai veni după ea? Navele celei de-a doua flote erau cumva reprojectate, îmbunătățite? Dacă vom supraviețui atât de mult, va trebui să le luăm urma îndărăt, până la explozia din nucleul galactic. Dacă vom pierde una sau alta dintre bătălii, atunci un supraviețuitor va expedia relatarea aceasta către toate corpurile cerești pe care trăiesc oameni.

Iar în acest caz:

Brennan trebuie să fi ascuns flacoane conținând virusul în locuri unde pot fi găsite. Verificați duplicatul Stonehenge. Căutați un container aflat pe orbita unei sfere de neutroniu. Dacă nu aveți succes, cala navei lui Phssthpok se găsește tot pe Marte. Verificați pereții, căutând resturi de rădăcini care să conțină virusul arborelui-vieții inactiv.

Dacă nu aveți succes, Căminul este într-o stare destul de jalnică pentru a fi colonizată, dar atmosfera abundă în virusul acela. Nu transformați în Protectori persoane care au copii.

Veți fi mai inteligenți decât ei. Îi puteți distruge. Dar nu așteptați! Dacă veți citi aceste rânduri, înseamnă că o flotă Pak îndeajuns de puternică pentru a ne fi distrus va urma acest mesaj laser cu o viteză apropiată de cea a luminii. Dați-i drumul!

La revedere si noroc! Vă iubesc!

{1}

* În 1960, fizicianul american Robert W. Bussard a lansat ideea recoltării hidrogenului din spațiu chiar în timpul călătoriei, folosind statoreactorul interstelar, prevăzut cu un câmp colector care recoltează materie din spațiu, o comprimă și extrage energia, prin fuziunea hidrogenului (n. trad.)

{2}

* Cel mai mare asteroid, cu diametrul de circa 770 km. (n. trad.)

{3}

* Acronim pentru Unitate Astronomică, unitatea de măsură folosită pentru exprimarea distanțelor din cadrul sistemului nostru solar. 1 U.A. reprezintă distanța dintre Soare și Pământ, adică 149,6 milioane km (n. trad.)

{4}

* Poziții stabile pe orbitele planetelor, una cu 60 de grade în fața planetei și cealaltă cu 60 de grade înapoia ei, unde se pot găsi sateliți. Denumirea le-a fost dată de cel mai strălucitor satelit al lui Jupiter, Ganymede, care în mitologia greacă era fiul regelui Troiei. (n. trad.)

{5}

* Salvador Dali (1904-1989), pictor spaniol suprarealist (n. trad.).

Table of Contents

[Title page](#)

Table of Contents

Title page	1
------------	---